

நனைவுகள் அழுவதில்லை

- நீர்வைபொன்னையன்

இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org



நினைவுகள் அழிவதில்லை

(சீறுகதைகள்)

நீர்வை பொன்னையன்



கலைங்கை முற்போக்குக் கலை அமைச்சிய மன்றம்

நூல் : நினைவுகள் அழிவதில்லை

வகை : சிறுகதைகள்

நூலாசிரியர் : நீர்வை பொன்னையன்

அட்டை வடிவமைப்பு : சுரேந்திரன்

வெளியீடு : இலங்கை முற்போக்கு கலை
இலக்கிய மன்றம்
18, 6/1, கொலிங்வுட் பிளேஸ்,
கொழும்பு - 06,
இலங்கை.

ISBN : 978-955-1810-21-4

வெளியீட்டுத் திகதி : 14.04.2013

பதிப்பு : ரெக்னோ பிறிண்டர்ஸ்
7/15ஏ, பிந்தாலிய வீதி,
கல்கிசை, இலங்கை.
தொ.பே : 078-5522046

விலை : ரூபா 200.00

சமர்ப்பணம்

எனதுருமை

வாசக விருஞ்சங்கனாகிய

உங்களுக்கு...

முன்னுரை

“நினைவுகள் அழிவதில்லை” என்ற இந்த நூல் எனது ஒன்பதாவது சிறுகதைத் தொகுதி.

1957இல் நான் எழுத ஆரம்பித்தேன். இதற்குமுன் பிரபல் யமான எழுத்தாளர் கே.பொடேகாட்டின் “கவாகெரி” என்ற சிறுகதையை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழ் மொழியாக்கம் செய்தேன். இது சுதந்திரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அதன்பின் பிரபல முற்போக்கு எழுத்தாளர் பிரேம்சந்தின் ‘சிருஷ்டி’ என்ற சிறுகதையை தமிழ் மொழியாக்கம் செய்தேன். இக்கதை கலைமதி என்ற இலக்கிய சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது.

இந்த மொழியாக்க அனுபவம் மூலம் சிறுகதையின் கட்டமைப்புப் பற்றிய பிரக்ஞையை நான் பெற்றேன். இதனால் நானும் சிறுகதை எழுத வேண்டும் என்ற உந்துதல் எனக்கு ஏற்பட்டது.

எனது முதல் சிறுகதை “பாசம்”. இக்கதை ஈழநாடு வாரப்பதிப்பில் பிரசுரமானது. இதையடுத்து “மேடும் பள்ளமும்” என்ற கதை “கலைச் செல்வி” இலக்கிய சஞ்சிகையில் பிரசுரமானது.

இதைத் தொடர்ந்து தமிழன், வீரகேசரி, தேசாபி-மானி, வசந்தம் ஆகியவற்றில் தொடர்ந்து எழுதி வருகின்றேன்.

தமிழ்த் தினசரி தினக்குரல் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமைதான் முதன் முதலாக வெளியிடப்பட்டது. இந்த ஞாயிறு பதிப்பு எனது “புனர்ஜென்மம்” சிறுகதையைத் தாங்கி வந்தது.

1957இல் எழுத ஆரம்பித்து 2012 வரையான 65 வருடகாலத்தில் என்னால் 91 சிறுகதைகளை மாத்திரம்தான் எழுத முடிந்தது.

எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “மேடும் பள்ளமும்” 1961இல் வெளிவந்தது.

இத்தொகுப்பில் பதினைந்து சிறுகதைகள் உள்ளன. ஒரு பிரதியின் விலை 2 ரூபா. 1500 பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டன. மக்கள் பிரசுராலய நிறுவனம் இத்தொகுதியை வெளியிட்டது. ஓராண்டுக்குள் முழுப்பிரதிகளும் விற்பனையாகிவிட்டன.

2003ம் ஆண்டு மீரா பதிப்பகத்தினால் “மேடும் பள்ளமும்” தொகுதி இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டது. ஒரு பிரதியின் விலை 200 ரூபா.

“மேடும் பள்ளமும்” 1961இல் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதி என்று இலங்கை அரச சாகித்திய மண்டல தமிழ் தெரிவுக் குழுவினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு விருதுக்காகச் சிபார்சு செய்யப்பட்டது. ஆனால் சாகித்திய மண்டல தெரிவுக் குழுத்தலைவர் பண்டிதர் சதாசிவத்தினால் இது நிராகரிக்கப்பட்டது. சிறுகதை இலக்கிய வடிவமல்ல என்றும் பண்டிதர் சதாசிவம் கூறினார்.

ஆனால் 1960ஆம் ஆண்டும் 1962ஆம் ஆண்டும் சிறுகதைகளுக்கு சாகித்திய மண்டலத்தினால் விருதுகள் வழங்கப்பட்டன. இதற்கு முக்கிய காரணம் அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சிதான்.

எனது “உதயம்” சிறுகதைத் தொகுதியும் விருதுக்காக சாகித்திய மண்டல தெரிவுக்குழுவினால் சிபாரிசு செய்யப்பட்டது. இதுவும் நிராகரிக்கப்பட்டது.

மேடும் பள்ளமும், உதயம், பாதை, வேட்கை, ஜென்மம், நிமிர்வு, காலவெள்ளம் போன்ற தொகுதிகள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தன.

“நினைவுகள் அழிவதில்லை” என்ற இந்த நூல் ஒன்பதாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும்.

உழைக்கும் தொழிலாள விவசாய மக்களைச் சுரண்டிச் சூறையாடி வருகின்ற இந்தச் சமூகத்தையும் சிங்களப் பேரினவாதத்

தையும் தகர்த்து ஒரு புதிய யுகத்தை நிர்மாணிக்கும் லட்சிய வேட்கையுடன் போராடி வருகின்றது முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம். இந்தப் பேரணியில் நானும் ஒருவன் என்பதில் பெருமை கொள்கின்றேன்.

எனது சிறுகதைகள் ஆரம்பத்தில் உழைக்கும் தொழிலாள விவசாய மக்களது வர்க்கப் போராட்டங்களை அடிநாதமாகக் கொண்டு புனையப்பட்டன. பின்னர் எமது தாயகத்திலுள்ள பௌத்த சிங்கள பேரினவாத அரசாங்கத்தினதும் தமிழ் போராட்டக் குழுக்களதும் பாசிச நடவடிக்கைகளையும் அழிப்புகளையும் அம்பலப்படுத்தி எதிர்ப்புக் குரலெழுப்பி வருகின்றன. நான் தனியனல்லன். சுரண்டலையும் சூறையாடலையும் தகர்த்தெறிந்து ஒரு புதிய சகாப்தத்தை நிர்மாணிப்பதற்காகப் போராடி வருகின்ற போரணியில் நானும் ஒரு உறுப்பினன். எமக்கென்று ஒரு வாசகத் தளமுண்டு. இதை இலக்காகக் கொண்டே எமது படைப்புகளைச் சிருஷ்டித்து வருகின்றோம்.

“நினைவுகள் அழிவதில்லை” என்ற இத்தொகுப்பில் பல்வகைப் படைப்புகள் அடங்கியுள்ளன. குருஷேத்திரம், அன்றில் பறவைகள், பிணைப்பு, நினைவுகள் அழிவதில்லை, அவன், ஆகிய படைப்புக்கள் என் நினைவுத் தடத்திலிருந்து ஜனித்தவை. உடைப்பு, பறிப்பு, திமிர் ஆகியன போர்க்காலச் சூழலில் உதித்தவை. நீதி, அக்கரைப்பச்சை ஆகியவை சமகாலப் பிரச்சினைகளை அடிநாதமாகக் கொண்டவை.

எனதருமை வாசக நெஞ்சங்களாகிய உங்களுக்கு, எனது “நினைவுகள் அழிவதில்லை” என்ற இந்த ஒன்பதாவது தொகுதியை சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நீர்வை பொன்னையன்

பொருளடக்கம்

நினைவுகள் அழிவதில்லை	01
குருஷேத்திரம்	16
அன்றில் பறவைகள்	24
நீதி	34
உடைப்பு	46
பிணைப்பு	56
பறிப்பு	64
அவன்	73
திமிர்	82
அக்கரைப் பச்சை	95

நினைவுகள் அழிவதில்லை

“நமஸ்கார் பாபுஜி” - நேணுஹா.

“என்ன என்றுமில்லாத வரவேற்பாயிருக்குது?” - நான்.

அழகுத் தேவதையாய் நிற்கின்றாள் நேணுஹா. கடலலையாய் நீண்டு சுருண்ட கூந்தல்.

கருங்கூந்தலிலிருந்து நீர்த்துளிகள் சொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

நெருப்புத் தணலாய் சிவப்பு அக்லக்-கரை போட்ட வெள்ளைச் சேலை வரிந்து கட்டியிருக்கின்றாள்.

பருவ வனப்பு.

சற்று முன்னர்தான் அவள் நதியில் நீராடிவிட்டு வந்திருக்க வேண்டும்.

“இப்பதானோ இரண்டு மணி?”

நமட்டுச் சிரிப்புடன் கேட்சின்றாள்.

“என்ன குத்தலா அல்லது கிண்டலா”

“குத்தலுமில்லை கிண்டலுமில்லை”.

குறும்புப் புன்னகை.

அவளது மான் விழிகளில் மருட்சி.

அவளது புன்னகை மழலைத்தனமானது. மயக்கமூட்டுவது.
கள்ளங்கபடமற்றது.

றேணுஹா எங்கள் புரட்சிக் குயில்.

“சரி வாங்கோ உள்ளே” - என் கையைப் பிடித்து இழுக்கின்றாள்.
ஏதோ நினைத்தவளாய் கையை திடீரென்று விடுகின்றாள்.

“சற்றுப் பொறுங்கள்” - விசுக்கென்று உள்ளே செல்கின்றாள்.
ஒருகையில் தண்ணீர் செம்பு. மறுகையில் வெண்சிவப்புத் துண்டு.

குளிர்ந்த நீரில் முகம் கழுவுகின்றேன்.

றேணுஹா தந்த துண்டினால் முகம் துடைக்கின்றேன்.

“சரி வாங்கோ” - உள்ளே அழைக்கின்றாள்.

“இருங்கள்” - கதிரையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றாள்.

சம்பிரதாயங்களைச் சட்டை செய்பவனல்ல நான்.

தரையில் விரித்திருந்த புல் பாயில் அமருகின்றேன் உள்
வீட்டுக்காரனாய்.

லாம்பிச்சை வேரினால் செய்த விசிறியால் விசறுகின்றாள்.

குளிர்காற்று இதமாக இருக்கின்றது.

“நான் என்ன விருந்தாளியா? குடு விசிறியை”.

அவள் புன்னனைத்தவாறு விசிறிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“இன்றைக்கென்ன, இனி என்றுமே இப்படித்தான்”.

“எனக்கொன்றும் புரியவில்லையே” - நான்.

“இன்றுமட்டுமல்ல. இனி நீங்கள் என்றுமே எங்களுடன்
தான்” அர்த்தபுஷ்பியுடன் அழுத்திக் கூறுகின்றாள்.

அவள் முகத்தில் மலர்ச்சி பூரணமாய். எனக்கொன்றும்
புரியவில்லை. திரிசங்கு நிலையில் நான்.

“சற்றுப் பொறுங்கள். சர்பத் கொண்டு வாறன்” - உள்ளே
செல்கின்றாள்.

வீட்டில் சனநடமாட்டமில்லை.

“நேனுஹா வீட்டில் தனியாகவா? எவருமில்லையா?”

“எல்லோரும் மாப்பிள்ளையை அழைத்து வரச் சென்று விட்டார்கள் போலும்.”

நேனுஹாவின் அப்பா நிமால் சக்கரவர்த்தி. அம்மா பூர்ணிமா. கண்பார்வையற்ற எழுபது வயதுப்பாட்டி. சக்கரவர்த்தி பாபுவின் அம்மா. நேனுஹாவின் ஏழு வயதுத் தம்பி விசு. பூர்ணிமாவின் சகோதரி சுபதாவின் கடைசி மகள் சந்தியா. நேனுஹாவிலும் பார்க்க இரண்டு அல்லது மூன்று வயது கூட இருக்கலாம் சந்தியாவுக்கு.

தெற்கு கல்கத்தாவில் ஒரு இசைவிழா.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்.

இந்த இசை விழாவில்தான் நாங்கள் சக்கரவர்த்தி பாபுவின் குடும்பத்தினரைச் சந்தித்தோம்.

சக்கரவர்த்தி பாபுவிற்கு சோகமயமான தடித்த சாரீரம். பூர்ணிமாவுக்கு மதுரக் குரல் வளம். நேனுஹாவிற்கு குயிலின் இனிமையான வீரீயம் பீறிட்டுப் பாடும் கம்பீர சாரீரம்.

மூன்று குரல்களின் சங்கமத்தில் ஜனித்து அலைபாயும் இன்னிசை.

புரட்சிப் பிரவாகத்தில் மக்கள் மயக்க நிலையில். எவ்வளவு நேரம்தான் அப்படிச் சென்றதோ? பாட்டு நின்றதும் நிசப்தம்.

கனவுலகிலிருந்து மீண்டவர்களாய் மக்கள் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில்.

அடுத்து எங்கள் தோழன் வேணிமாதவனின் புல்லாங் குழலிசை.

மூன்று பாடல்கள்.

இறுதிப் பாடல் ஆரம்பிக்கையில் நேனுஹா தன்னை மறந்து தானும் இணைந்து பாடுகின்றாள்.

புரட்சி இசை வெள்ளத்தில் புத்துணர்வு. பாட்டு முடிவுறுகின்றது.

“எங்களுடன் ஒரு புரட்சிக்குயில் அணிசேர்ந்துள்ளது” - வேணிமாதவன் மேடையிலிருந்தவாறே பிரகடனம்.

மக்கள் ஆர்ப்பரித்து கரகோஷம் செய்து அங்கீகரிக்கின்றனர்.
விழா விடிய விடிய நடைபெற ஏற்பாடு.

நாங்கள் இருவரும் சரம்பூருக்குச் செல்ல வேண்டும்.

சக்கரவர்த்தி பாபு குடும்பமும் எங்களுடன் இணைகின்றது.

சரம்பூருக்கு அவ்வேளை பஸ் இல்லை. நாங்கள் அனைவரும் பரப்பூருக்குப் பயணிப்பு.

பரப்பூரிலிருந்து நதியைக் கடந்துதான் சரம்பூருக்குச் செல்ல வேண்டும்.

இரவு ஒரு மணி.

நதியின் இக்கரையில் உள்ள படகோட்டி சென்குப்தா.

என்னுடன் சென்குப்தா நல்ல ஒட்டு.

நதியின் இரு கரையிலுமுள்ள படகோட்டிகள் எங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு.

காலையும் மாலையும் எங்கள் கல்லூரிக்கும் விடுதிக்கும் தினசரி நாங்கள் படகுகளில்தான் பயணிப்பு.

உள்ளூராட்சி சபையின் புதிய வரி அறவீட்டுக்கெதிராக படகோட்டிகள் சங்கம் மூன்று நாட்கள் போராட்டம் நடத்தினர்.

நாங்கள் முன்னணியில் நின்று இப்போராட்டத்திற்கு பேராதரவு வழங்கினோம்.

படகோட்டிகளுக்கும் எமக்குமிடையில் வலுவான உறவு. சென்குப்தா எவ்வித பிசுவமில்லாமல் எங்களை அக்கரையில் கொண்டுவிட முன்வந்தான்.

பூரண நிலவு.

நதியின் மென்னலைகள் எங்கள் வள்ளத்தைத் தாலாட்டுகின்றன.

வேணிமாதவனின் புல்லாங்குழலிசை எம்மை கனவுலகத்திற்கு கொண்டு சென்றுகொண்டிருந்தது.

எங்கள் புரட்சிக் குயில் நேணுஹாவின் இன்குரலும் வேய்ங்குழலிசையுடன் இணைகின்றது.

நாங்கள் சொப்பனாவஸ்தையில்.

நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

நாங்கள் அக்கரையில்.

சக்கரவர்த்தி பாபு குடும்பத்தினரை அந்த நடுநிசியில் தனியே செல்ல விட எங்களுக்கு மனம் ஒப்பவில்லை.

அவர்களது வீடுவரை நாங்கள் அவர்களை கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டுத்தான் எங்கள் விடுதிக்குச் செல்கின்றோம்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை. அவர்கள் தங்கள் வீட்டிற்கு வரும்படி எம்மை அழைக்கின்றனர்

நானும் வேணிமாதவனும் அடுத்த ஞாயிறு அவர்களது வீட்டிற்குச் செல்கின்றோம்.

அவர்கள் எங்களை விருந்தினர்களாக உபசரிக்கவில்லை. தங்களின் குடும்ப உறுப்பினர்களாய் எம்மை அவர்கள் அரவணக்கின்றனர்.

அன்று தொட்டு நான் ஞாயிறுதோறும் சக்கரவர்த்தி பாபுவின் வீட்டிற்குச் செல்வது வழக்கமாகிவிட்டது.

சக்கரவர்த்தி பாபு, நான் நேணுஹா மூவரும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் கிழக்கு வங்காளத்திலிருந்து வந்த அகதிகள் காலனிக்குச் செல்வோம்.

அங்குள்ள பிள்ளைகளுக்கு நான் ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுப்பேன்.

நேணுஹா அப்பிள்ளைகளுக்கு வங்க மொழியும் இசையும் கற்பித்தாள்.

சக்கரவர்த்தி பாபுவின் தலைமையில் ஒரு கலைக்குழுவை அமைக்கின்றோம். இந்திய மக்கள் கலாசார மன்றத்தின் கிளை. அதன் அமைப்புச் செயலாளராக நான்.

ஹுகிளி மாவட்டத்திலுள்ள தொழிலாள விவசாய சங்கங்களுடைய உதவியுடன் இசை நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்யும் பொறுப்பு எனக்கு.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் பல இசை நிகழ்ச்சிகளை ஏனைய தோழர்களின் உதவியுடன் ஏற்பாடு செய்து நடத்தி வருகின்றோம்.

சக்கரவர்த்தி பாபு, பூர்ணிமா, எங்கள் புரட்சிக்குயில்
நேணுஹா மூவரும் தான் பிரதான பாடகர்கள். வேணி மாதவன்
புல்லாங்குழல். சர்கார் பாபு தபேலா. மாணிக் பனர்ஜி ஹார்-
மோனியம்.

புரட்சிக்குயில் நேணுஹாவிற்குத்தான் மக்கள் மத்தியில்
பெரும் செல்வாக்கு.

ஹுகிளி மாவட்டத்தில் எங்கள் இசைக் குழுவிற்கு
பெருமதிப்பு.

தொழிலாள, விவசாய சங்கங்களின் மகாநாடுகள், இசை
விழாக்கள், மேதின்கூட்டங்கள் போன்ற நிகழ்ச்சிகளின் போது
எங்கள் இசைக்குழுவிற்குத்தான் முதன்மை.

கடந்த இரண்டாண்டுகளாக நேணுஹாவும் நானும் கிழக்கு
வங்க மக்கள் அகதிக் காலனியில் சேவை. இங்குள்ள மக்களும்
பிள்ளைகளும் எங்களுக்கு நல்லாதரவு.

இக்காலனியில் கட்சிப் பத்திரிகை விற்பனை, கலை
கலாசாரக் கலந்துரையாடல்கள் கிரமமாக நடந்து வருகின்றன.

இதற்கு இங்குள்ள மக்கள் நல்லாதரவு.

காலனியிலுள்ள மக்கள் எங்கள் அரசியல் கூட்டங்கள்,
ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள், அரசியல் போராட்டங்கள் அனைத்-
திலும் ஆர்வத்துடன் உணர்ச்சிபூர்வமாக பங்குபற்றி வருகின்-
றார்கள்.

சக்கரவர்த்தி பாபுவின் குடும்பத்திற்கும் எனக்குமிடையில்
பிணைப்பு நெருக்கமாகி வருகின்றது. இந்த உறவு நிஸ்களங்க-
மானது. தோழமை உணர்வுடையது.

சில நாட்களில் காலனியிலுள்ள வேலைகள் முடிய இரவு
எட்டு மணிக்கு மேலாகிவிடும்.

எங்கள் பணி முடிந்ததும் நேணுஹாவை அவளது வீட்டில்
கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டுத்தான் நான் எங்கள் விடுதிக்குச்
செல்வேன்.

இந்த இரவு வேளையில் நான் என் அன்புக்குரியவருடன்
தானே என் வீட்டிற்குச் செல்கின்றேன் என்ற நினைப்பு
நேணுஹாவிற்கு.

“அவர் என்றுமே என்னவர், என்னுடன் இருப்பார்” என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு.

சக்கரவர்த்தி பாபுவின் குடும்ப வைபவங்களில் நானும் ஒருவனாகவே செயல்படுவேன்.

சந்தியா, சக்கரவர்த்தி பாபுவின் மனைவி பூர்ணிமாவின்னுடைய சகோதரியின் இளைய மகள்.

சக்கரவர்த்திபாபுவின் குடும்பத்தாருடன் தங்கி இருந்தபடியால்தான் இன்றும் உயிருடன் இருக்கின்றாள் சந்தியா.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் கிழக்கு வங்காளத்தில் நடந்த மதக்கலவரத்தின் போது சுபதாவின் தாய், தந்தை, இரண்டு சகோதரிகள், இரண்டு சகோதரர்கள் எல்லோருமே மதவெறியர்களால் கொடூரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டார்கள்.

சந்தியாவை தங்கள் சொந்த மகளாகத்தான் சக்கரவர்த்தி பாபு குடும்பத்தினர் வளர்த்து வருகின்றனர்.

றேணுஹாவிலும் பார்க்க சந்தியாவுக்கு இரண்டு வயது கூடுதல்.

இன்று இரவு சந்தியாவிற்குத் திருமணம்.

மாப்பிள்ளையை அழைத்து வருவதற்கு மிதினாப்பூருக்கு செல்ல வேண்டும்.

இரண்டரை மணிக்குப் புகையிரதம் மூலம் மிதினாப்பூருக்குச் செல்ல வேண்டும். அதற்காகத்தான் சக்கரவர்த்தி பாபு என்னை இரண்டு மணிக்கு வரும்படி கூறியிருந்தார்.

மணமகள் சந்தியாவும் நெருங்கிய உறவினர்களும் ஒரு மணிக்குே திருமண மண்டபத்துக்கு புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டனர்.

வீட்டில் றேணுஹா, ஏழு வயசுத் தம்பி, எழுபது வயசு கண்தெரியாத பாட்டி மூவரும்தான்.

நான் வருவதற்கு தாமதித்ததால்தான் சக்கரவர்த்தி பாபுவும் பாபுவின் மனைவி பூர்ணிமாவும் சில உறவினர்களும் மாப்பிள்ளையை அழைத்துவர மிதினாப்பூருக்குச் சென்று விட்டனர்.

மிதினாப்பூருக்குச் செல்லும் ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை நான் இழந்துவிட்டேன் என்ற ஆதங்கம் எனக்கு.

கண்பார்வையற்ற பாட்டியும் நேணுஹாவும் இப்போது வீட்டில்.

விசு அடுத்த வீட்டு பையன்களுடன் விளையாடச் சென்று விட்டான்.

நேணுஹா ஒரு கையில் ரசகொல்லா இனிப்புப் பதார்த்தத்துடனும் மறுகையில் சர்பத் குளிர்பானத்துடனும் திரும்பி வருகின்றாள்.

அவள் கொண்டு வந்த ரசகொல்லாவையும் சர்பத்தையும் எனக்கு முன்னால் தரையில் வைக்கின்றாள்.

“சாப்பிடுங்கள்” - நேணுஹா கூறுகின்றாள்.

நான் நேணுஹாவின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே இருக்கின்றேன்.

“சாப்பிடுங்களேன்” - மறுபடியும் அவள்.

நான் மௌனமாக இருக்கின்றேன்.

“ஏன் சும்மா என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறியள்?”

“சாப்பிடுங்களேன்”

“உனக்கு?”

“நான் பிறகு சாப்பிடுகின்றேன். நீங்கள் சரியாய்க் களைத்துப் போய் வந்திருக்கிறீர்கள். இப்போ சாப்பிடுங்கள்”

அவள் மீண்டும் வற்புறுத்துகின்றாள்.

“அப்போ நீ சாப்பிடும்போது நானும் சாப்பிடுகின்றேன்.” - உறுதியாக நான்.

நேணுஹா முகத்தை வெட்டிச் சுழித்துவிட்டு உள்ளே செல்கின்றாள்.

ரசகொல்லாவையும் சர்பத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு நேணுஹா திரும்பி வருகின்றாள்.

தரையில் தொப்பென்று வைக்கின்றாள்.

“சரி இப்போ சாப்பிடுங்கள்” - நேணுஹா.

“நீயும் சாப்பிடு” - நான்.

என்மேல் என்னவருக்கு எவ்வளவு கரிசனை.

நேணுஹாவிற்குப் பூரிப்பு.

நாம் இருவரும் சாப்பிடுகின்றோம்.

சாப்பிட்டு முடிந்தது.

“சரி, இப்போ சொல்லுங்கள். நீங்கள் இரண்டு மணிக்கு ஏன் வரவில்லை?”

“நான் நகரத்திற்குச் சென்றிருந்தேன்”

“அப்பாவாக்கள் உங்களுக்காக காத்திருந்தார்கள். நீங்கள் வரவில்லை. அவர்கள் சென்று விட்டனர்.” நேணுஹா ஆதங்கத்துடன் கூறுகின்றாள்.

எனக்கு மனவேதனை.

“இரண்டரை மணி வண்டியைத் தவறவிட்டால் ஐந்து மணிக்குத்தான் அடுத்த வண்டி. இரண்டரை மணி வண்டியில் சென்றால்தான் இரவு ஒன்பது மணிக்கு இங்கு வந்து சேர முடியும். ஐந்து மணி வண்டியில் புறப்பட்டால் இங்கு இரவு ஒரு மணியளவில்தான் வந்து சேர முடியும். அதுதான் பாபுவாக்கள் இரண்டரை மணி வண்டிக்குச் சென்று விட்டனர் நீங்கள் ஏன் இரண்டு மணிக்கு வரவில்லை?”

“நேணு நான் ஹௌடா ஸ்ரேசனுக்கு சென்றிருந்தேன்”

“ஏன்? யாரையாவது அனுப்பவா?”

“இல்லை, புகையிரதப் பயணச்சீட்டு வாங்குவதற்கும், ஆசனப்பதிவு செய்வதற்கும்” - தயங்கித் தயங்கி கூறுகின்றேன்.

“சரியான பயணிகள் கூட்டம். பயணச்சீட்டு வாங்குவதற்கு நீண்ட கியூ. அதுதான் நான் வரத் தாமதமாகி விட்டது.”

“யாருக்கு பயணச்சீட்டு?”

“எனக்குத்தான்”

“ஏன்?” அவசரமாய் நேணு.

“நான் நாளைக்கு இரண்டு மணிக்குப் பயண...ம்”

“என்ன”

நேணுவிற்கு அதிர்ச்சி!

அவள் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.
திக்பிரமை பிடித்தவளாய் நேணுஹா.
எனக்கு ஒன்றும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

“நேணுஹா, நேணு”

திரும்பத் திரும்பக் கத்துகின்றேன்.

பலனில்லை.

நான் அவளது தோள்களைப் பிடித்து உசுப்புகின்றேன்.

தோள்களைக் குலுக்கியவாறு நான் திரும்பத் திரும்பக்
கத்துகின்றேன்.

விழிகள் மேலே செருகி... பேச்சு மூச்சில்லை.

விழிகள் மெதுவாய் திறக்கின்றன.

மென்மையான உதடுகள் பிரிகின்றன.

நெற்றியைச் சுழித்து அவள் என்னைக் கூர்மையாகப்
பார்க்கின்றாள். அவளது எரிசரப் பார்வை என்னை ஊடுருவித்
தாக்குகின்றது.

அவளது நெஞ்சில் மோதுகின்ற உணர்ச்சி அலைகளின்
தீவிரத்தை அவளது விழிகளில் நான் காண்கின்றேன்.

நேணுஹாவின் கூர்மையான விழிகளில் உணர்ச்சிப்
பிரவாகம் அலை மோதுகின்றது.

எங்கள் புரட்சிக் குயில் தவிப்பதை என்னால் தாங்கிக்
கொள்ள முடியவில்லை. என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தெரிய-
வில்லை.

எனக்கு ஒரே குழப்பம்.

“நேணு, நேணு”

மீண்டும் மீண்டும் கத்துகின்றேன்.

“என்ன...?”

எவ்வளவு நேரம்தான் போனதோ?

அவளது கன்னங்களில் தட்டி அவளை உலுப்புகின்றேன்.

“என்ன?”

கனவுலகத்திலிருந்து மீண்டெழுந்தவளாய் என்னை கேள்விக்குறியுடன் பார்க்கின்றாள்.

“நேணு உனக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் பேதலித்துப் போய் பேசாமலிருந்தாய்?”

“நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?”

“நான் பயணச் சீட்டு வாங்கப் போயிருந்தேன். தாமதமாகி விட்டது.”

“யாருக்குப் பயணச் சீட்டு?”

“எனக்கு...” - நான் தயங்கித் தயங்கிக் கூறுகின்றேன்.

மீண்டும் அவளுக்குத் திக்பிரமை பிடித்துவிட்டால்...

அச்சம் எனக்கு.

“நீங்கள் என்னை, இல்லையில்லை எங்களை விட்டிட்டு போகப்போகிறீர்களா?” - ஈனக்குரலில் அவள்.

“நேணு நான் போய்த்தான்...”

“நீங்கள் போய்த்தானாக வேண்டுமா?”

மீண்டும் அவள்.

அவளது விழிப்படலங்களில் கண்ணீர் தேங்கி நிற்கின்றது.

“நீங்கள் உண்மையாகப் போகத்தான் போகின்றீர்களா?”

சந்தேகத்துடன் நேணு.

“நிச்சயமாய் நான் போய்த்தான் ஆகவேண்டும் நேணு. நான் போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்”

“ஏன்”

“எனக்கு நிறையப் பொறுப்புக்களுண்டு. அவற்றை நான்தான் நிறைவேற்ற வேண்டும்.”

“அப்பிடி என்ன பொறுப்புக்கள்?”

“என்னைப் படிப்பிப்பதற்கு என்றை அப்பு தோட்ட நிலத்தையும் வீடு வளவையும் ஈடு வைத்து கடன் எடுத்தார். அந்தக் கடனை நான்தான் தீர்த்து காணிகளை மீட்க வேண்டும்”

“அப்பிடியா”

“அது மாத்திரமல்ல. எனக்கு உன்னைப் போல் ஒரு தங்கை. உனக்குத் தெரியுமல்லவா. அவளுக்கு திருமணம் செய்து வைக்கும் பொறுப்பு எனக்குத்தானே.”

நேணுஹா என்னைப் பார்த்தபடி இருக்கின்றாள்.

அவளது முகத்தில் துயரக்களை.

“அப்போ நான்”

“உன் அப்பா அம்மாவைப் போலத்தான் என் பெற்றோரும். அவர்களது வயோதிக காலத்தில் நான் அவர்களுக்கு ஊன்று-கோலாயிருக்க வேண்டாமா? ஏனென்றால் நான் அவர்களுக்கு ஒரேயொரு மகன். ஏகபுத்திரன். ஏற்கெனவே நான் உனக்கு சொல்லியிருக்கிறன்தானே”

பேச்சுமூச்சற்றவளாய் நேணுஹா.

“இங்கு வங்கத்தில் அரசியல் நன்றாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. புரட்சிப் பயணத்தில் வங்க மக்கள் வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். கூடிய விரைவில் இங்கு சமூகம் மக்களால் மாற்றியமைக்கப்படப் போகின்றது. அரசியல் அதிகாரத்தை மக்கள் விரைவில் தங்கள் கையில் எடுக்கப் போகின்றார்கள். இரண்டொரு தசாப்தங்களில் இது நிச்சயமாய் நடக்கும். இருந்துபார் நேணு.

எங்கள் நாட்டிலும் அரசியல் மாற்றத்துக்கான மக்கள் போராட்டத்தில் நான் பங்குகொள்ள வேண்டாமா? இங்கு நடந்த அரசியல், சமூக மாற்றத்துக்கான போராட்டங்களில் நானும் எங்கள் புரட்சிக் குயில் நீயும் சேர்ந்து எத்தனையோ தடவைகள் போராட்டங்களில் பங்குபற்றினோமல்லவா?”

“ஆமாம்” - நேணுஹா.

“இங்கு நடக்கின்ற போராட்டங்களில் பங்குபற்றி நான் பெற்ற போராட்ட அனுபவங்களை எங்கள் நாட்டில் நடந்து கொண்டிருக்கின்ற அரசியல், சமூக மாற்றத்துக்கான போராட்டங்களில் ஏன் பிரயோகிக்கக் கூடாது? நேணுஹா சொல்லு...”

நேணுஹாவின் மனம் எங்கோ சென்றுகொண்டிருக்கின்றது.

புரட்சிகர மாணவர் ஒன்றிய ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி அண்மையில்.

ஆண், பெண் பேதமின்றி ஒருவர் கையை மற்றவர் இறுகப் பிடித்தபடி புரட்சிக் கோஷமிட்டபடி ஆயிரமாயிரம் மாணவ மாணவியர்கள் லட்சிய வேட்கையுடன் ஆக்ரோஷத்துடன் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

எங்கள் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியை தடுத்து நிறுத்தும் வெறியுடன் கலகமடக்கும் ஆயுதம் தாங்கிய பொலீஸார் சாலையின் இரு மருங்கிலும் அணிவகுத்து நிற்கின்றனர்.

என் கையை என்னவரான இவர் இறுகப் பற்றியுள்ளார்.

நாங்கள் இருவரும் புரட்சிகர ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியில் முன்னணியில்...

எங்களுக்குப் பின்னால் ஆயிரமாயிரம் புரட்சிகர மாணவ மாணவியர்கள்.

எங்கள் கரங்களில் தியாகச் சின்னமான செம்பதாகை.

“இன்குலாப்!”

“ஜிந்தாபாத்!”

ஆக்ரோஷமாக கோஷித்தபடியே முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

நேணுஹாவின் கண்முன் காட்சி நிழலாட்டம்.

மேற்கு வங்க மாநிலத்தையும் பீஹார் மாநிலத்தையும் ஒன்றாக இணைப்பதற்கு இந்திய அரசாங்கம் முடிவெடுத்தது.

இதை எதிர்த்து வங்க மக்கள் கொதித்தெழுந்து ஆர்ப்பாட்டப் போராட்டங்கள் நடத்தினார்கள்.

மேற்கு வங்க ஆசிரியர்கள் நியாயமான உரிமைகளை முன் வைத்து வேலைநிறுத்தம் செய்து கல்வி அமைச்சரகத்துக்கு ஊர்வலமாகச் சென்றார்கள்.

அவர்களை பொலிஸ் காட்டுமிராண்டித்தனமாகத் தாக்கியது. இதைக் கண்டித்து மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர்.

கியூபா மீது அமெரிக்கா பூரண பொருளாதாரத் தடையைப் போட்டது. இதைக் கண்டித்து வங்க மக்கள் போராட்டப் பேரணிகளை நடத்தினார்கள்.

வியட்னாம் மீது அமெரிக்கா ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தது. இதைக் கண்டித்து வங்க மக்கள் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகளை நடத்தினர்.

இந்த ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகளில் பங்குபற்றிய வங்க புரட்சிகர மாணவர்களில் தானும் தன் அன்பிற்குரியவனும் முன்னணியில் நின்ற காட்சிகள் நேணுஹாவின் மனக்கண் முன் தோன்றி மறைகின்றன.

நேணுஹாவின் விழிகளில் புத்தொளி.

முகத்தில் புதுப்பொலிவு.

“உங்களது தவிப்பு இப்பொழுதுதான் எனக்குப் புரிகின்றது.”

“என்ன கூறுகின்றாய் நேணு?”

“இவ்வளவு பொறுப்புக்கள் உங்களுக்கு உண்டென்பதை இப்பொழுதுதான் நான் உணர்கின்றேன்.”

“நேணு”

“இவ்வளவு பொறுப்புள்ள நீங்கள் போய்த்தானாக வேண்டும். நீங்கள் போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உங்களுக்கு. ஆனால் நான்? என்னிலை?”

“நேணு”

“என்ன சொல்லுங்கள்”

“நாங்கள் தோழமை உணர்வினால் பிணைக்கப்பட்டவர்கள்”

“நீங்கள் என்ன கூறுகின்றீர்கள்?”

“நேணு தோழமை உணர்வு சாதி, மதம், நாடு, மொழி, இனம் அனைத்துக்கும் அப்பாற்பட்டது. அது கோடானுகோடி உழைக்கும் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைக்கின்ற உன்னத உணர்வு. அது சாஸ்வதமான தோழமை உணர்வு.”

“நேணுஹா” - வெளியில் சத்தம்.

“நேணு” - மீண்டும் வெளியில் குரலொலி.

“அப்பா அம்மாக்கள் வந்திட்டினை” - நேணுஹா கூறியபடியே வெளியில் வருகின்றாள்.

சக்கரவர்த்தி பாபுவும் பூர்ணிமாவும் மகிழ்ச்சிப் பூரிப்புடன் உள்ளே வருகின்றனர்.

என்னைப் பார்த்ததும் அவர்களுக்கு ஆனந்தப் பூரிப்பு.

“நீங்கள் இங்கு எப்போ வந்தீர்கள்?” - அவர்கள் இருவரும் ஏக காலத்தில் கேட்கின்றனர்.

“அவர் பகல் இரண்டரை மணிக்கே இங்கு வந்துவிட்டார்.”
- நேணுஹா.

“அப்போ எங்கடை நேணுஹா குட்டிக்கு நல்ல துணை.” - சிரித்தபடியே சக்கரவர்த்தி பாபு.

“நான் நாளைக்கு...”

“இவர் நாளை காலை வரை எங்களுடன்தான் இருப்பார்.”

அவசர அவசரமாக இடைமறித்துக் கூறுகின்றாள் நேணு.

அவளது குரலில் நிதானம்.



குருஷேத்திரம்

பகல் பத்து மணிக்குப் போட்டி.

இப்ப ஏழு மணி. அரைவாசித் தூரத்துக்கு மேலை வந்திட்டம். காலமை அஞ்சு மணிக்குத்தான் வெளிக்கிட்டனாங்கள். ஒன்பது ஒன்பதரைக்கு முன்னம் போட்டி நடக்கிற ஊரிலையுள்ள கோவிலுக்குப் போயிடுவம். நேற்று ராத்திரித்தான் போட்டியிலை பங்குபற்றுறதெண்டு முடிவெடுத்தம். போறதுக்கு எங்களுக்கு அவ்வளவு நாட்டமில்லை. ஏனென்டால் எதிர்த்தரப்புக் கோஷ்டி பிரபலமானது. அதின்றை தலைவன் சரியான விண்ணன் எண்டு கேள்விப்பட்டம்.

எங்கடை கிடாய்விசுவன்தான் எங்கள் மாட்டிவிட்டவன். அவன்தான் நாங்கள் போட்டியிலை பங்குபற்ற வேண்டுமென்று நாணுக்கொண்டு நிண்டான்.

எங்கடை பண்டிதர் வேலாயுதமும் கோவில் மணியம் தில்லையம்பலமும் மார்க்கண்டு வாத்தியாரும் நானும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தம்.

கிடாய் விசுவன் கேட்கேல்லை.

அவன் சரியான பிடிச்சிராவி.

வலிகாமம் மேற்கிலைதான் அந்தக் கோயில். அது பிரசித்தி பெற்றது. அந்தக் கோயிலிலைதான் கந்தபுராணப் படிப்புப் போட்டி நடக்கப் போகுது.

அந்த ஊரிலுள்ள ஐஞ்சாறுபேர் கந்தபுராணம், திருவிளையாடல் புராணம், பெரியபுராணம் ஆகிய புராணங்களைப் படிப்பதிலும் பயன் சொல்வதிலும் கெட்டிக்காரர். அந்தக் கோஷ்டியின் தலைவன் இதில் மகாவிண்ணனென்று சொல்லுகினை.

யாழ்ப்பாணத்தில் பல பிரசித்தி பெற்ற கோயில்கள் உள்ளன. ஒரு காலத்திலை இங்குள்ள சில கோயில்களில் கந்தபுராணப் படிப்புப் போட்டியன் நடந்தன. இவற்றில் வலி மேற்கில் உள்ள இந்தக் கோஷ்டி வெற்றிபெற்றது எனக் கேள்வி.

“எங்களோடை போட்டிபோட இனி ஆரிருக்கினை? அப்பிடி போட்டி போடத் துணிவுள்ளவை எவையாக இருந்தாலும் அவை முன்னுக்கு வாங்கோ” வலி மேற்கிலுள்ள அந்தக் கோஷ்டியின் தலைவன் சவால் விட்டான்.

“நாங்கள் தயார்” - எங்கடை கிடாய் விசுவன் முன்வந்தான். எங்களுக்கு மலைப்பு.

என்ன செய்வதெண்டே தெரியேல்லை.

நடந்து முடிந்த ஐஞ்சாறு போட்டிகளிலும் ஜெயித்த கோஷ்டியோடை எங்களாலை எப்படி மோதேலும்?

இவன் விசுவனுக்கென்ன பயித்தியமா?

என்ன செய்யிறதெண்டு நாங்கள் எல்லோரும் குழம்பிப் போய் நிற்கிறம்.

“எப்ப போட்டி?” விசுவன்.

“வாற வெள்ளிக்கிழமை”.

“எங்கை”.

“நீங்கள் விரும்பிற இடத்தைச் சொல்லுங்கோ. நாங்கள் வரத் தயார்” உறுதியாய் விசுவன்.

“வாற வெள்ளிக்கிழமை, எங்கடை ஊரிலையுள்ள முருகன் கோயிலிலை. பகல் பத்து மணிக்குப் போட்டி. நாங்கள் தயாராய் இருப்பம், பேச்சுத் தவறக்கூடாது” அந்தக் கோஷ்டியின் தலைவன்.

“வாறதெண்டுதானே நாங்கள் சொல்லிறம். பிறகேன் சந்தேகப்படுகிறியள்? நாங்கள் என்ன முதுகெலும்பில்லாதவங்களா? கோழையளா?” கோபாவேசமாய் விசுவன்.

நேற்று இரவு நாங்கள் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் கூடினம். போறதா இல்லையா எண்டு முடிவெடுக்க.

“விசுவண்ணை நீ ஏன் மோட்டுத்தனமாய் அவங்களோடை மோதுப்பட்டாய்?” சவாரிச் சோமர்.

“என்ன? எங்களுக்கு ரோசமில்லையா? அவங்கள் திமிர்த்தனமாய் சவால் விடுகிறாங்கள். நாங்கள் எல்லாரும் ரோசமில்லாத பேடியளாய் தலைகுனிஞ்சு நிற்கிறதா?”

“அவங்களோடை நாங்கள் என்னென்று நிண்டு பிடிக்கிறது? அவங்கள் எல்லாப் போட்டியளிலும் மற்ற எல்லோரையும் மடக்கிப் போட்டாங்கள். அப்பிடிப்பட்டவங்களோடை நாங்கள் எப்பிடி மோதி வெல்லேலும்? இது சாத்தியமா?” ஆதங்கத்துடன் சோமர்.

“ஏனப்பா எங்கடை ஆக்கள் எல்லோரும் மோடங்களா? நாங்கள் படிப்பறிவு இல்லாதவையா? அவங்களைப் பார்த்து நாங்கள் ஏன் தொடை நடுங்க வேணும்?” ஆவேசமாய் விசுவன்.

“எங்கடை பண்டிதர் வேலாயுதம் பத்துப் பதினைஞ்சு வரியங்களாய் எங்கடை கோயிலிலை புராணங்கள் படிச்சவாறார். ஏன் எங்கடை கோயில் மணியம் தில்லையம்பலத்தாரும் வேலாயுதம் வாத்தியாரும் புராணங்கள் படிக்கிறதிலை பேரெடுத்தவங்களாச்சே” விசுவன் விட்டுக் கொடுக்காமல் வாதாடுகிறான்.

“சரி. நாங்கள் போறம். போட்டியிலை பங்கெடுக்கிறம். அவங்களை தோற்கடிச்சம் எண்டு வைச்சுக் கொள்வம். அவங்கள் எங்களைச் சும்மா விடுவாங்கள் எண்டு நீ நினைக்கிறாயா?” வேலாயுதம் வாத்தியார் கேட்கிறார்.

“நாங்கள் போகப் போறது அவங்கடை ஊர். பெருவாரியான சனங்கள் வில்லங்கம் புடிச்சதுகள். தொட்டதுக்கெல்லாம் கெம்பிக்

குதியாட்டம் போடுங்கள். அதோடை அங்கை பிரபல்யமான சண்டியன்மார் இரண்டு மூன்று பேர் இருக்கிறாங்களாம்” அம்பலத்தாரின் வார்த்தைகளில் அச்சபாவம்.

“என்ன அம்பலத்தார், எங்கடை ஊரிலை உள்ளவை எல்லாரும் பொட்டைக் கோழியளா? எங்கடை ஊரிலை சின்னக் கறுவலும் பெரிய கறுவலும் இருக்கிறார்கள் எண்டதை மறந்திட்டியா? அவங்கள் இரண்டு பேரும் வெள்ளைக்கார துரைமாரோடை மோதினவங்களாச்சே. அவங்கள் இருக்க நாங்கள் ஏன் பயப்பிட வேணும்? அது மாத்திரமே... ஆறிஞ்சி வில்லுக்கத்திச் சண்டியன் சேனன், திருக்கைவால் சண்டியன் செல்லன் எல்லோரும் இருக்கிறாங்கள்தானே. அப்ப நாங்கள் ஏன் பயப்பிட வேணும்?” விசுவன்ரை வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை.

நாங்கள் எல்லாரும் போறதெண்டு முடிவெடுத்தம் நேற்று இராத்திரி.

இண்டைக்குக் காலமை ஐஞ்சு மணிக்குப் புறப்பட்டம்.

எட்டு இரட்டை திருக்கல் மாட்டு வண்டிகள்.

வண்டில் குத்துக்கால்களைக் கழட்டி, வண்டில் தட்டில் விரிச்சிருக்கின்ற பாய்களுக்கு கீழேயுள்ள வைக்கோலுக்கை மறைச்சு வைச்சிருக்கிறம்.

எங்கடை வண்டில்களுக்கு முன்னாலை கிடாய் விசுவன்ரை வண்டில். ஒற்றைத் திருக்கல் வில்லு வண்டில். பால் வெள்ளை வடக்கன் மாடு பூட்டியிருக்கு.

கிடாய் விசுவன் தானே வண்டியை ஓட்டி வாறான்.

விசுவனைப் பார்க்கப் பரவசமாயிருக்குது.

எலுமிச்சைப்பழ நிறம். திரண்டு புடைக்கின்ற தசைத் தோள்கள். விரிந்த மார்பு. கொம்பு மீசை. நெற்றியில் பெரிய குங்குமப் பொட்டு. காதுகளில் வயிரக் கடுக்கன்கள். தலையிரை குடுமியாய் முடியாமல் கொண்டையாய் மடிச்சு பின்னுக்குக் கட்டியிருக்கிறான்.

பத்துப் பவுண் இரட்டைச் சங்கிலியும் அச்சரக்கூடும் வெள்ளை வெளேரென்ற அரைக்கை நாஷனல் சட்டையூடாகத் தெரிகின்றது.

ஒன்பதரை மணியளவில் அந்தக் கந்தசாமி கோயிலை அடைந்தோம்.

கோயில் மண்டபத்திலும் முன் வீதியிலும் மக்கள் முட்டி வழிகின்றனர்.

அந்த ஊர்மக்கள் மாத்திரமல்ல.

அந்த ஊரைச் சுற்றியுள்ள ஏனைய ஊர்களிலுமிருந்தும் வந்துள்ளனர் போட்டியைப் பார்க்க.

எங்களுக்கு ஒருவித அச்சம். போட்டியில் தோற்றாலும் வெட்கம். வென்றாலும் பிரச்சினை.

இந்த விசுவன் எங்களை வீணாய் மாட்டிவிட்டுட்டானே.

நாங்களும் இவன்ரை சொல்லைக் கேட்டு இஞ்சை வந்து அவலப்படுகிறம்.

வந்திட்டம். என்ன செய்யிறது. பதட்டத்துடன் போட்டி நடக்கிற மண்டபத்துக்குள் தயங்கித் தயங்கிச் செல்கின்றோம்.

விசுவன் சர்வசாதாரணமாக அலட்சிய பாவத்துடன் வருகின்றான்.

பால் நிரம்பிய வெள்ளித் திருகு செம்பை எடுத்துக்கொண்டு கெம்பீரமாக எங்கள் முன் விசுவன் மண்டபத்திற்குள் வருகின்றான்.

அவனுடைய பால்வெள்ளை வொயில் நாஷனல் சட்டை வண்டியில் அநாதரவாய் கிடக்கின்றது.

இரட்டைப்பட்டு பவுண் சங்கிலியும் அச்சரக்கூடும் கூடியிருந்த மக்கள் கண்ணில் படுகின்றன.

மக்கள் ஆரவாரித்து எங்களை வரவேற்கின்றனர் போலும்.

மண்டபத்துக்கு மத்தியில் "சிக்குப் பலகை"யில் கந்தபுராண நூல் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சிக்குப்பலகைக்கு வலது பக்கமாக அந்தப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த கோஷ்டியினர் போட்டியில் பங்குபற்றத் தயார் நிலையில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

இடப்பக்கத்தில் பண்டிதர் வேலாயுதம் தலைமையில் எங்கடை கோஷ்டி.

ஏற்கனவே நடந்த போட்டிகளில் அந்த ஊரின் புராண வித்தகரின் சிஷ்யர்கள்தான் பங்குபற்றியதை நாங்கள் பார்த்துள்ளோம்.

இன்று அக் கோஷ்டியின் தலைவரே போட்டியில் பங்கு பற்றத் தயார் நிலையில்.

அவர் சிக்குப் பலகைக்கு வலதுபுறமாய் அமைதியாய் அமர்ந்திருக்கிறார்.

பேரிடி விழுந்தால் போல் எங்களுக்கு.

திடீரெனக் கிடாய் விசுவன் பால் செம்புடன் சிக்குப்பலகை வைத்திருக்கின்ற இடத்திற்குச் செல்கிறான்.

வெள்ளித்திருகு செம்பை தரையில் வைக்கிறான்.

எங்களுக்குப் பேரதிர்ச்சி. உள்ளங்களில் உதறல்.

முதலில் கரம்கூப்பி முருகனை வணங்குகிறான்.

அடுத்து அங்கு அமர்ந்திருக்கின்ற மக்களை சிரம்தாழ்த்தி வணங்குகின்றான்.

பின்னர் சிக்குப் பலகையின் இடப்புறமாய் அமர்கிறான்.

என்ன நடக்கப்போகுதோ?

எங்களை இந்த மோடன் மாட்டிவிட்டானே. எங்கடை மானம் கப்பலேறப் போகுதே.

ஒரே பதட்டம் எங்களுக்கு.

நெருப்புத் தணல்மேல் அமர்ந்தவர்களாய் நாங்கள்.

சிக்குப்பலகை மீது வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கந்தபுராண நூலைத் தொட்டு வணங்குகின்றான் விசுவன்.

மண்டபத்தில் உள்ள மக்களைப் பார்க்கிறான் சிறு முறுவலுடன்.

சிக்குப்பலகைக்கு வலப்புறமாய் அமர்ந்திருப்பவரை அலட்சிய பாவத்துடன் பார்க்கிறான்.

சிறு செருமல்.

“பாட்டை வாசியுங்கள்” கணீரென்ற தொனியில் கூறுகிறான் விசுவன்.

இடப்புறமாய் இருப்பவர் பாட்டை வாசித்து முடிக்கிறார்.

“என்னையா? சீ, இப்படியா பாட்டை வாசிக்கிறது?”
கண்டிக்கும் குரலில் விசுவன்.

“அந்தப் பாட்டைத் திருப்பி வாசியும்” பாட்டை வாசித்த-
வரைப் பார்த்துக் கூறுகிறான் விசுவன்.

பாட்டைத் திரும்ப வாசிக்கின்றார் வித்தகர்.

அவரது குரலில் நடுக்கம். பதட்டத்துடன் வாசிக்கின்றார்.
இடையிடையே பிழைகள்.

அரைவாசிக்கு மேல் அவரால் பாட்டை வாசிக்க முடிய-
வில்லை.

சலஞ்சலமாய் வியர்க்கின்றது அவருக்கு.

புத்தகத்தை மூடிவிட்டு மெதுவாக எழுகின்றார் அவர்.

மக்கள் மத்தியில் ஆரவாரம். கொந்தளிப்பு.

“அமைதி. அமைதி. ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் கருணை
கூர்ந்து அமைதி காக்க” இரு கைகளையும் உயர்த்தி விசுவன்
பௌவியமாக மக்களை அமைதிப்படுத்துகின்றான்.

மக்கள் மௌனிக்கின்றனர்.

“உங்கடை பக்கத்திலையிருந்து வேறை ஆராவது வந்து
பாட்டை வாசியுங்களேன்.”

விசுவன் வினயமாக வேண்டுகின்றான்.

எதிர்த்தரப்பிலிருந்து எவரும் முன்வரவில்லை.

கந்தபுராண நூலை விசுவன் தொட்டு வணங்கி அதை
மூடிவிட்டு எழுகின்றான்.

கந்தனை இதயபூர்வமாய் பக்திப்பரவசமாய் வணங்கு-
கின்றான் விசுவன்.

பின்னர் மக்களை சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகின்றான்.

விசுவன் வெற்றிப் பூரிப்புடன் எங்களை நோக்கி கெம்பீரமாக
வருகின்றான்.

எங்களுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி.

மக்கள் எங்களைக் கௌரவித்து வாழ்த்தி வழியனுப்பி வைக்கின்றனர்.

“ஒரு வரிகூட உனக்கு வாசிக்கத் தெரியாது. அப்படிப்பட்ட உன்னாலை இதை எப்படிச் சாதிக்க முடிஞ்சது?” நான் விசுவனை ஆவலுடன் கேட்கிறேன்.

விசுவன் சிரிக்கின்றான்.

“ஒரு பாட்டை வாசித்து அதைப் பிரிச்சுக் குடுக்கும்படி உன்னைக் கேட்டிருந்தால் நீ என்ன செய்திருப்பாய்? உன்னை பாடு எப்பிடியிருந்திருக்கும்?” விசுவனை பண்டிதர் வேலாயுதம் கேட்கிறார்

“அதுக்கு நான் இடம் வைக்கேல்லையே”.

“அதெப்படி” வேலாயுதம்.

“அவை கையாண்ட யுக்தியைத்தான் நான் அவையளக்-
கெதிராய் பாவிச்சன்.”



அன்றில் பறவைகள்

விருந்து.

ஒடியல்கூழ் விருந்து.

பென்னம்பெரிய மண்பானையில்
பனை ஒடியல் கூழ் சுடச்சுட.

நண்பன் கந்தசாமியின் மனைவி
கமலம்மா பானையில் உள்ள ஒடியல்
கூழை அகப்பையால் அள்ளி மண்சட்டியில்
வார்க்கிறா.

ஏழெட்டு விடலைகள் நாம் வட்ட-
மிட்டு இருப்பு.

கமலம்மா சட்டியில் உள்ள கூழை
தேங்காய்ச் சிரட்டையில் ஊற்றுகின்றா.

விடலைகள் நாங்கள் பழுத்த பலா
இலைகளைக் கோலி கூழை அள்ளிக்
குடிக்கின்றோம்.

இடைக்கிடை தேங்காய்ச் சொட்டுக்-
களை கடித்து சப்பி ருசித்து ரசித்து கூழைக்
குடிக்கின்றோம்.

இன்று நேற்றல்ல... வருடக் கணக்காய்

சித்திரை வருடப் பிறப்பிற்கு முன்பின்னாய் ஒருநாள் ஒடியல் கூழ் விருந்து.

இரண்டொருவர் குறைந்திட, இரண்டொருவர் எம்முடன் புதிதாய் இணைந்திட ஒடியல் கூழ் விருந்து.

நண்பன் கந்தசாமி வீட்டில் நடந்து வருகின்றது விருந்து.

கந்தசாமியும் கமலம்மாவும் விருந்தாளிகள்.

கந்தசாமி கமலம்மா தம்பதியர் காதல் கதை ஒடியல் கூழ் விருந்துடன் சங்கமித்துள்ளது.

நண்பன் கந்தசாமி காதலி கமலம்மாவை கடத்திச் செல்வதற்கு முதல்நாள் பகல் பன்னிரண்டு மணி

நண்பன் கந்தசாமி வீட்டில் ஒடியல்கூழ் விருந்து.

கமலம்மாவைக் கடத்திச் செல்வதற்கு திட்டம் போட்டம். திட்டம் சரியாச்சு. கந்தசாமியின் காதலி கமலம்மாவை கடத்தியு-மாச்சு வெற்றிகரமாய்.

விட்டுவைப்பார்களா கமலம்மாவின் உற்றார் உறவினர்?

கமலம்மாவின் குடும்பம் உடையார் குடும்பமாச்சே.

கந்தசாமியின் நண்பர்கள் நாங்கள் ஏழெட்டுப்பேர். எங்களை உடையாராக்கள் பொலிசிலை மாட்டிவிட்டார்கள்.

பொலிஸ்காரர் எங்களை பொலிஸ் நிலையத்துக்கு கொண்டு போய் அடித்து உதைத்து மிரட்டி காதலர் கந்தசாமியும் கமலமும் மறைந்திருக்கும் இடத்தை அறிந்திட துடியாய்த் துடித்தனர். எங்களைப் படாதபாடு படுத்தினர் பொலிஸ்காரர்.

பொலிஸ்காரரின் பயறு எங்களிடம் அவியவில்லை. காதலர் கந்தசாமியையும் கமலத்தையும் பற்றி எங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்று உறுதியாய் கூறினோம் நாங்கள்.

வேறுவழியின்றி பொலிஸ்காரர்கள் எங்களை எச்சரித்து விரட்டி விட்டனர்.

மூன்று நாட்களாய் உடையாராக்கள் கமலத்தைக் கண்டு பிடிக்க படாதபாடுபட்டு ஓடித்திரிந்தனர். பலனேதுமில்லை.

ஆக்களும் அலைந்துலைந்து பணமும் கரைந்துதான் மிச்சம். கமலம்மாவின் அண்ணன் கமலநாதன் யாழ்ப்பாணம்

கச்சேரியில் சிறாப்பர் வேலை. சிறாப்பர் கமலநாதனுக்கு நல்ல செல்வாக்கு. கந்தசாமியைச் சுட்டுத்தள்ள துவக்குடன் அலைந்து திரிந்தான் கமலநாதன்.

கமலநாதனின் முயற்சி பலிக்கவில்லை.

கமலம்மாவுக்கு ஐந்து உடன்பிறப்புகள். மூன்று ஆண்கள். இரண்டு பெண்கள். கமலம்மா கடைக்குட்டி. பெரும் சுட்டி அவள்.

உலகநாதன் உடையாரின் உயிர் கமலம். கிடக்கின்ற வீடு வாசல், நிலபுலன்கள் எல்லாம் கடைக்குட்டி கமலத்துக்குத்தான்.

தன் செல்லப் பேத்தி கமலத்தை பெரியபடிப்பு படிக்க வைத்து அரசாங்கத்தில் பெரிய அதிகாரி ஆக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் உலகநாத உடையாருக்கு.

உடையார் உலகநாதன் தன் செல்லப் பேத்தி கமலம்மாவை பெண்கள் கல்லூரியில் படிப்பிக்க நினைத்தார்.

மருதனாமடம் இராமநாதன் பெண்கள் கல்லூரி இந்துக்களின் பெரு மதிப்புக்குரிய கல்லூரி. பணச்செலவையும் பாராமல் இராமநாதன் பெண்கள் கல்லூரியில் கமலம்மாவைச் சேர்த்தார் உடையார் உலகநாதர்.

காலையும் மாலையும் எட்டுமைல் தூரத்திலுள்ள கல்லூரிக்கு கமலம்மா காரில் பயணிப்பு.

கந்தசாமிதான் கார்ச்சாரதி.

உலகநாதரின் தங்கை தங்கரத்தினத்தின் மகன்தான் கந்தசாமி. கந்தசாமி கமலம்மாவின் முறை மச்சான்.

கமலத்தின் கல்லூரி கார் சவாரியின் போது பாட்டன் உலகநாதர் கார்ச்சாரதி கந்தசாமியின் பக்கத்தில் முன் சீற்றில் இருந்து கமலத்திற்குப் பாதுகாப்பாய் பயணிப்பு.

கமலம் பத்திரமாய் தன்னந்தனியாய் பின் சீற்றில். உலகநாதருக்கு குளிர் ஒத்துவராது. பனிக்காலம் பாட்டனாருக்கு தொய்வு நோய் தொல்லை.

கமலத்துக்குத் துணையாய் பாட்டனாரால் செல்ல முடியாது. கந்தசாமி கமலத்தை கல்லூரிக்கு பத்திரமாய் கொண்டு சென்று வருகின்றான். பாட்டனார் போகாத நாட்களில் கமலம் கந்தசாமியின் பக்கமாய் முன்சீற்றில் இருந்து பயணிப்பு.

காலத்தின் கரைவில் கந்தசாமி கமலம் காதல் கனிவு ஆத்மார்த்தமாய்.

பாட்டனார் உலகநாதர் கமலம் கந்தசாமி காதலை மோப்பம் பிடிப்பு. காலதாமதம் செய்யாமல் கமலத்தை உறவினர் முறை மச்சான் கனகசுந்தரத்திற்கு கல்யாணம் கட்டிவைக்க உலகநாதர் முடிவெடுப்பு.

கனகசுந்தரம் உடையார் பரம்பரைதான்.

கனகசுந்தரம் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் கிளறிக்கல் உத்தியோகம். கனகசுந்தரம் கமலம்மா கல்யாண நாளும் குறிச்சாச்சு கந்தசாமி?

இரவு ஒரு மணியிருக்கும். நானும் இராசதுரை, இலட்சுமணன், முத்தையன், கந்தையாவும் எங்கள் ஊரில் தெற்குப்புற சந்தியில் கந்தசாமிக்கும் கமலத்துக்குமாகக் காத்திருப்பு.

மூன்று சைக்கிள்கள் வாழைத்தோட்டத்துக்குள் மறைவாய்.

“மச்சான் முத்தையா”

“என்ன கந்தையா?”

“கந்தசாமியையும் கமலத்தையும் இன்னும் காணேல்லை”

“எனக்குப் பயமாய்க் கிடக்கு” - பதட்டமாய் கூறுகிறான் கந்தையா.

“நீ பயப்படாதே மச்சான். பத்திரமாய் வந்து சேருவினை எங்கடை கந்தசாமியும் கமலமும்” - கந்தையனுக்கு ஆறுதல் கூறுகின்றேன் நான்.

“நேரம் போய்க்கொண்டிருக்கு முத்தையா. கந்தசாமியாக்கள் எப்ப வரப்போகினையோ?” - கந்தையா.

“அதோ ரோச்சலைட். கந்தசாமியாக்கள் வருகினை”

கமலமும் கந்தசாமியும் வந்து சேர்ந்தனர் பத்திரமாய். எல்லோருக்கும் நிம்மதிப் பெருமூச்சு.

கமலம் உடுத்த உடுப்புடன் தான் வந்தாள். பணமோ நகைநட்டுக்களோ எதுவும் எடுத்து வரவில்லை.

கந்தசாமியின் கட்டளையும் அதுதான்.

அயலூரிலுள்ள நாற்சந்தியில் தயாராய் நிற்கின்றது கதிர-
வேலு அம்மானின் ஏபோட்டி கார்.

காதலர் கந்தசாமியையும் கமலத்தையும் பாதுகாப்பாக
வைத்திருக்க வன்னிப் பிரதேசத்தை நோக்கி காற்றாய் பறக்கின்றது
கதிரவேலு அம்மானின் ஏபோட்டி கார்.

தன்னுடைய அருமைப் பேத்தி கமலத்தைக் கண்டுபிடிக்க
தன் கையாட்கள் எல்லாரையும் ஏவிவிட்டார் உடையார்.
உடையார் பரம்பரையின் பட்டம் பதவி பணமெல்லாம் கந்தசாமி
கமலத்தின் காரியத்தில் பலிக்கவில்லை.

கந்தசாமியின் தாய்மாமன் செல்லையா கார்ச் சாரதிதான்.
ஆனால் அவரும் கார் சொந்தக்காரரென்தான்.

செல்லையாவுக்கு ஊரில் நல்ல செல்வாக்கு. உடையாராட்-
களின் உருட்டல் மிரட்டல்கள் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை
செல்லையா அண்ணரின் செல்வாக்கில்.

உடையார் உலகநாதர் சரணடைந்தார் செல்லையா
அண்ணரிடம்.

“நடந்தது நடந்து போச்சு. நடக்க வேண்டியதைப் பாப்பம்
மச்சான். சின்னன் சிறுசுகள் தெரியாமல் பண்ணினதை
பெரிசுபடுத்தாமல் பாக்கிறதுதான் நல்லது. கந்தசாமி ஆர்?
கந்தசாமி எங்கடை இரத்த உறவாச்சே. பொருள் என்ன பொருள்?
கந்தசாமிப் பெடியன் கடும் உழைப்பாளி. கமலம் எங்கடை
கடைக்குட்டி. செல்லமாய் வளர்ந்தவள். கிடக்கிற சொத்தெல்லாம்
கமலத்துக்குத்தானே. கந்தசாமி கமலத்தை நல்லாய் புரிஞ்சுவ-
னாச்சே. கந்தசாமி கமலத்தையும் எங்கடை சொத்தெல்லாத்தையும்
காப்பாற்றுவான் எண்ட நம்பிக்கை எனக்குண்டு” கமலத்தின்
பாட்டனார் உலகநாதர் பௌவ்வியமாய் கூறி செல்லையாவை
தன்வசப்படுத்தி விட்டார்.

வன்னி தண்ணீருற்றுக் கிராமத்தில் மூன்று நாட்கள்
பாதுகாப்பாயிருந்த கந்தசாமி கமலம் காதல் சோடியை கொண்டு
வந்தார் செல்லையா அண்ணர் சொந்த ஊருக்கு.

பொலிசில் போட்ட முறைப்பாட்டை கான்சல் பண்ண
கந்தசாமி கமலம் காதல் சோடியை உடையார் உலகநாதருடன்
பொலிஸ் நிலையத்துக்கு கொண்டுவந்தாச்சு.

இதையறிந்த நண்பர்கள் நாம் எல்லோரும் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு உடனே சென்றோம்.

உடையார் உலகநாதரின் பண்பலம் பலித்தது. பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் இராசதுரை விலைபோனார்.

கமலம் கந்தசாமி காதல் சோடியை பலாத்காரமாய் பிரித்தது பொலிஸ் அதிகாரம்.

கமலம் வலோத்காரமாய் உடையாராட்களின் மோட்டார் காரில் ஏற்றப்பட்டாள்.

“ஐயோ என்னை விடுங்கோடா. என்றை கந்தசாமியிட்டை நான் போகப்போறன். என்னை விடுங்கோ, என்றை கந்தசாமியிட்டை நான் போகப்போறன்” கதறிக் குழறுகிறாள் அபலை கமலம்.

கமலத்தின் கதறல் கரைக்கவில்லை உடையாரின் கல் மனதை.

பொலிஸ் நிலையத்தில் இருந்து உடையார் உலகநாதரின் வீட்டுக்கு பலாத்காரமாய் கொண்டு செல்லப்பட்ட கமலம் கதறிக் குழறி அட்டகாசம் பண்ணினாள்.

தன்னுடைய உடையைக் கிழித்து தலையை சுவரில் முட்டி மோதி அமர்க்களப்படுத்தி கூக்குரலிட்டு உரக்கக் கத்திக் கதறினாள்.

ஊனுறக்கமின்றி இரவும் பகலும் தன்னைத்தானே வதைத்துத் துவண்டாள் அபலை கமலம்.

வன்னிக்குப் போனவேளை கமலத்தை பேய் பிடிச்சிட்டுது என்று கூறி உடையாராட்கள் மந்துவிலிலுள்ள பிரசித்தி பெற்ற பேயோட்டியைக் கொண்டு வந்து பேயோட்டிப் பார்த்தனர். பலனேதுமில்லை.

கமலம்மாவிற்கு கிஸ்ரீறியா வியாதி கல்யாணம் கட்டினால் எல்லாம் சரியாய்போம் என்று ஒரு மேதை ஆலோசனை கூறினார்.

உலகநாத உடையார் உடனே ஏற்பாடு செய்தார்.

கல்யாணம் திடீர் கல்யாணம். கனகசுந்தரம்தான் திடீர் மாப்பிள்ளை.

கனகசுந்தரம் கமலம்மாவின் முறை மச்சான். கமலம்மாவைக் கல்யாணம் கட்டினால் உடையார் உலகநாதரின் சொத்துக்கள் எல்லாம் தனக்கு வந்து சேரும் என்ற நப்பாசை கனகசுந்தரனாருக்கு.

கமலம்மாவின் கழுத்தில் தாலி கட்ட முன்வந்தார் கனகசுந்தரம்.

கமலம்மாவின் திடீர் கல்யாணத்திற்கு நெருங்கிய உறவினர்கள் ஒருசிலரை இரகசியமாய் அழைத்திருந்தார் உடையார் உலகநாதர்.

பிள்ளையார் பூசையை மாத்திரம் செய்து கமலத்தின் கழுத்தில் தாலி கட்டி சோறு குடுப்பிக்க ஏற்பாடு செய்தார் உடையார் உலகநாதர்.

கமலம்மா சிலையாய் அமர்ந்திருப்பு.

“புள்ளை கமலம் கந்தசாமி குடுத்த உந்த இரவல் சீலையை இந்த நேரத்தில் நீ ஏன் உடுத்திருக்கிறாய்? கனகசுந்தரம் எடுத்துத் தந்த கூறைச் சேலையை கெதியாய் உடுத்துவா மோனை” உலகநாதர் உருக்கமாய் சொல்லுகிறார்.

“நான் கட்டியிருக்கிற இந்தச் சேலை என்றை புருசன் கந்தசாமி எனக்கு எடுத்துத் தந்த சேலை அதுதான் நான் இந்த நேரத்திலை உடுத்தியிருக்கிறன்”.

“தம்பி கனகசுந்தரம் இனிப் பேசிப் பயனில்லை. கமலத்தின் கழுத்தில் கட்டு தாலியை” விறைப்பாய் சொல்கிறார் உடையார் உலகநாதர்.

கனகசுந்தரனார் கமலத்தின் கழுத்தில் தாலி கட்டக் குனிகின்றார்.

கமலம்மா துள்ளி எழுகின்றாள் பத்திரகாளியாய்.

கனகசுந்தரத்தின் கையிலிருந்த தாலியை திடீரெனப் பறிக்கிறாள் கமலம். தாலியை அவனது மூஞ்சையில் வீசி எறிகின்றாள்.

“எச்சில் மாங்காய் எண்டு தெரிஞ்சிருந்தும் அதைத் தின்ன உனக்கு வெட்கமில்லையோடா?” கர்ச்சிக்கின்றாள் கமலம்.

கூடி நின்றவர்களுக்கு அதிர்ச்சி.

கனகசுந்தரம் சகலதையும் இழந்தவனாய் தலைகுனிந்தவனாய் அவ்விடத்தை விட்டு அகல்கின்றான்.

புயலாய் புறப்படுகின்றாள் கமலம்.

உலகநாத உடையாரின் சற்புத்திரர் இருவர் கமலம்மாலை தடுத்து நிறுத்துவதற்கு ஓடுகின்றனர்.

“நீங்கள் போகாதைங்கோடா. அவளை தடுத்து நிறுத்தாதைங்கோடா. இண்டையோடை எங்களுக்கு அவளோடையுள்ள சங்காத்தம் அற்றுப் போச்சு. இண்டைக்கே நாங்கள் அவளை தலைமுழுகியாச்சு” உடைந்து போய்க் கூறுகின்றார் உடையார் உலகநாதர்.

ஊரின் தெற்கெல்லைப் புறமாயுள்ள நாற்சந்தியில் கந்தசாமியுடன் விடலைகள் நாங்கள் பத்துப்பேர் கமலத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றோம்.

கமலம் புயலாய் வந்து சேர்ந்தாள் கந்தசாமி கொடுத்த சேலையைக் கட்டிக்கொண்டு.

எப்போ வருவாள் என்று ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்த கந்தசாமிக்கு பேரானந்தம். எங்களுக்கும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி.

அன்றைய தினமே உற்றார் உறவினருடன் ஊரறிய அம்மன் ஆலய சந்நிதானத்தில் கந்தசாமி கமலத்தின் கழுத்தில் தாலி கட்டுகின்றான்.

“தங்கரத்தினம் அக்கா எப்ப ஓடியல் கூழ் விருந்து?”

கந்தசாமியின் அம்மா தங்கரத்தினம் அக்காவை நாங்கள் கிண்டலாய் கேட்கின்றோம்.

“தம்பி மோனையன் ஓடியல் கூழ் விருந்து நாளைக்கு மதியம் நிச்சயமாய் நடக்கும்” தங்கமக்கா உறுதியாய் சொல்லுகின்றார்.

தங்கம் அக்காவுடன் அன்பு மருமகள் கமலமும் கூட்டுச் சேர்ந்து அடுத்த நாள் மதியம் கந்தசாமி வீட்டில் விடலைகள் எங்களுக்கு ஓடியல் கூழ் விருந்து.

அன்றிலிருந்து வருடாவருடம் ஓடியல் கூழ் விருந்து.

சித்திரை வருடப் பிறப்பிற்கு இரணரொரு நாள் முன்பின்-
னாய் ஒடியல் கூழ் விருந்து டிராக்டர் கந்தசாமியின் “கல்வீட்டில்”
நடந்து வருகின்றது.

“டிராக்டர்” கந்தசாமி கமலத்தின் இளவட்டங்கள் மூவர்.
பதினாறு வயது மூத்தமகன் உலகநாதன், பதினாலு வயது இளைய
மகன் செல்லையா, கடைக்குட்டி தங்கரத்தினம் எல்லோரும்
வட்டமிட்டிருக்கின்றனர்.

கமலம்மா குரக்கன் பிட்டும் பழைய மரவள்ளிக்கிழங்குக்
கறியும் தயிரும் போட்டு பிசைஞ்சு குழைத்து உருண்டையாக்கி
கந்தசாமிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றா.

எல்லோரும் குரக்கன் புட்டை ருசித்து ருசித்து திண்டு
கொண்டிருக்கின்றனர். கமலத்திற்கு ஆனந்தப் பூரிப்பு.

“கமலம் இண்டைக்கு எங்கடை முத்தையன் வருவான். பகல்
பன்னிரண்டு மணிக்கு ஒடியல்கூழ் விருந்து”.

“நீங்கள் என்ன சொல்லறியள்? மூண்டு வரிசமாய் வராத
எங்கடை தம்பி முத்தையன் இண்டைக்கு எப்பிடி இஞ்சை
வருவான்?” கமலத்தின் கேள்வியில் வியப்பு.

கமலத்திற்கு புரியாப்பதிர்.

“தம்பி முத்தையன் நிச்சயமாய் இண்டைக்கு வருவான்.
இருந்து பார். நாளைஞ்சு நாட்களாய் இண்டைக்கு தம்பி
முத்தையன் வருவான் எண்டு என்றை மனசு சொல்லிக்
கொண்டிருக்கு” கந்தசாமி சொல்லி வாயெடுக்கவில்லை...

“கமலம் அக்கா குரக்கன் புட்டு எனக்கும் கிடைக்குமா?”

“தம்பி முத்தையன்ரை குரல்போல கிடக்கு”

எல்லோரும் திரும்பிப் பார்க்கின்றனர்.

“தம்பி முத்தையா” ஏக காலத்தில் டிராக்டர் கந்தசாமியும்
கமலமும் வியப்புடன் கத்துகின்றனர்.

எல்லோருக்கும் ஆச்சரியம், ஆனந்தம்.

“எப்ப வந்தனி தம்பி” - வாஞ்சையுடன் கமலம்.

“இண்டைக்குக் காலமைதான்”

“இரு மோனை இப்பிடி” பாசமாய் கமலம்.

இருக்கிறான் முத்தையன்.

“இந்தா மோனை புட்டு” - கமலம் குரக்கன் புட்டு உருண்டையை தம்பி முத்தையனுக்கு வாஞ்சையுடன் கொடுக்கின்றான்.

குரக்கன் புட்டு உருண்டையை ஆவலுடன் வாங்குகின்றான் முத்தையன்.

வட்டமிட்டிருக்கின்ற எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாய் ரசித்து ருசித்து உண்கின்றனர்.

“கமலம் அக்கா”

“என்ன தம்பி”

“எப்ப ஓடியல் கூழ் விருந்து?”

“பயப்பிடாதை தம்பி முத்தையா. இண்டைக்கு மதியம் ஓடியல் கூழ் உங்கள் எல்லோருக்கும் நிச்சயமாய் கிடைக்கும். இருந்து பார்”

முத்தையனுக்கு வியப்பு.

“எப்பிடி கந்தசாமி அண்ணை”

“நீ இண்டைக்கு வருவாய் எண்டு என்றை மனசு சொல்லிச்சுது. வழமையாய் கூழ் விருந்துக்கு வாற எங்கடை ஆட்களுக்கு சொல்லிப்போட்டன். மரக்கறி வகைகள் சுன்னாகச் சந்தையிலை வாங்கி வரும்படி குமார் கடைக்காறனுக்கு சொல்லி வச்சிருக்கிறன். எங்கடை கோடிக்கை நிக்கிற பிலாமரத்திலை முட்டுக்காய் முத்தல் பிலாக்காயும் வெட்டி வைச்சிருக்கிறன். முருங்கையிலையும் முருங்கைக்காய் பிஞ்சும் ஆஞ்சு வைச்சிருக்கிறன். ஓடியல் கூழுக்கு வேறென்ன வேணும்?”

எல்லோருக்கும் பேராச்சரியம்.

மதிய வேளையில் வழமையாய் வாற நாங்கள் எல்லோரும் வட்டமிட்டிருந்து ஓடியல் கூழை ரசித்து ருசித்து குடித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்.



நீதி

“இந்தா பேப்பரைப் படிச்சுப்பார்”
சைக்கிளில் வேகமாக வருகின்றான் மாத-
வன்.

திடீரென சைக்கிளிலிருந்து குதிக்கின்-
றான்.

செய்திப்பத்திரிகையை கோவிந்தனின்
மூஞ்சியில் வீசி எறிகின்றான்.

கோவிந்தனுக்குத் திகைப்பு.

கோவிந்தன் மாதவனின் சித்தப்பன்.
வேலுவின் தம்பி.

வேலு மாதவனின் தந்தை.

“எங்கடை மாதவனுக்கு என்ன நடந்-
தது?” கோவிந்தனின் உள்ளத்தில் கேள்வி.

கூடியிருந்தவர்களுக்கு ஒன்றும் புரிய-
வில்லை.

நேற்று மாலையிலிருந்து அவர்கள்
அங்கு கூடியிருக்கின்றனர்.

எல்லோரும் சோக சாகரத்தில்.

வேலுவின் தலைமாட்டில் தலைவிரிகோலமாய் மனைவி மீனாட்சி.

அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் நேற்று மாலையிலிருந்தே அழுது குழறிக் களைத்துச் சோர்ந்து போயிருக்கின்றனர்.

மீனாட்சி அழுது குழறவில்லை.

அவள் சிலையாய் மௌனித்திருக்கிறாள். வேலுவின் முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருக்கின்றாள் மீனாட்சி.

அவளுக்குப் பசியில்லை. தாகமில்லை. நித்திரையில்லை. வெறும் சடமாயிருக்கின்றாள் மீனாட்சி.

வேலு?

வேலு தொழிலுக்குப் போகவில்லையா?

ஏன்?

வேலு செருப்புகள் சப்பாத்துகள் தைத்து சீர் செய்யும் தொழிலாளி.

வேலு தொழில் செய்யும் இடம் அந்த நாற்சந்தியின் ஒரு மூலையில்.

நகரத்தின் நெஞ்சில் நாற்சந்தி. சந்தியின் தென்மேற்கு புறமாய் அந்த அரசமரம். ~

அரசமரத்தின் கீழ் புத்தர் சிலை.

இப்போ புத்தர்சிலை. அப்போ ஒரு கல்.

புத்தர் சிலையின் உபயம் பேதிரிஸ்.

பேதிரிஸ் சிங்களவனா?

இல்லை.

தமிழனா?

இல்லை.

அப்போ....?

பேதிரிஸ் பௌத்த சிங்கள முதலாளி.

இவன் முன்பு பச்சை. இப்போ நீலம்.

குரக்கன் சால்வையின் தீவிர பக்தன்.

அந்தச் சந்தியால் வேலைக்குச் செல்லும் தொழிலாளர்கள் அந்தக் கல்லின் மீது பூக்கள் வைத்து வணங்கி விட்டுச் செல்வர்.

கல்லின் மீது சந்தனம், குங்குமம் பூச்சு.

கல்லின் முன்னாலுள்ள ஒரு தட்டில் விபூதி.

தொழிலாளர்கள் கல்லின் மீது பூ வைத்து வணங்கிவிட்டு விபூதியை எடுத்து தங்கள் நெற்றியில் பூசிக்கொண்டு செல்வர்.

பேதிரிஸ் முதலாளி கூட தனது கடையைத் திறக்கும் முன்பு அந்தக் கல்லின் மீது பூக்களை வைத்து வணங்கி விட்டுத்தான் கடையைத் திறப்பது வழக்கம்.

வேலு கூட அந்தக் கல்லின் மீது பூ வைத்து வணங்கி விட்டுத்தான் தனது வேலையைத் தொடங்குவான்.

கல் திடீரெனக் காணாமல் போய்விட்டது.

கல் இருந்த இடத்தில் புத்தர் சிலை. புத்தர் சிலைக்கு இப்போ தினசரி பூவை வைக்கின்றார் பேதிரிஸ் முதலாளி.

பேதிரிஸ் முதலாளி மதுபானச்சாலை உரிமையாளர்.

அந்த மதுபானச்சாலை நாற்சந்தியின் தென்மேற்கு மூலையில்.

நகரத்திலுள்ள ஒன்பது பெரிய மதுபானச்சாலைகளின் உரிமையாளர் பேதிரிஸ் முதலாளி.

இந்த மதுபானச்சாலைகளில் விற்பனையாகின்ற மது வகைகளில் அரைவாசிக்கும் மேல் பேதிரிஸ் முதலாளியால் வேறு ஒரு இடத்தில் இரகசியமாக வடிக்கப்படுகின்ற உள்நூர் சரக்குவகைதான்.

ஐந்து அடி நீளம் மூன்றடி அகலம். அவ்வளவுதான் வேலு வேலை செய்யும் இடம்.

மதுபானச்சாலைக்குப் பக்கத்தில் நகைக்கடை. பிரமாண்டமான நவீன நகைக்கடை.

நகைக்கடை உரிமையாளர் பேரம்பலம் அசல் தமிழன். தீவிர சிவ பக்தன்.

சந்தியில் புதிதாய் புத்தர் சிலை முளைத்ததை பேரம்பலம் கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை.

இரு கடைகளுக்கும் இடையில் முன்புறமாய் வேலு தொழில் செய்யும் இடம்.

இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக வேலு இந்த இடத்தில்-தான் வேலை செய்து வருகின்றான்.

இரண்டு வியாபார நிலையங்களின் முதலாளிகளும் ஒன்று சேர்ந்து வேலுவை இந்த இடத்திலிருந்து விரட்டி விடுவதற்கு எவ்வளவோ முயற்சித்தும் பார்த்தனர். பேரம்பேசிப் பார்த்தனர். மிரட்டிப் பார்த்தனர்.

ஒன்றுமே பலிக்கவில்லை.

வேலு இந்த இடத்தில்தான் தொழில் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

நடைபாதையால் போய்வருகின்ற பாதசாரிகளுக்கு வேலுவினால் எதுவித இடையூறுமில்லை.

வேலு அலாதிப் பேர்வழி.

தன்னிடம் செருப்பு சப்பாத்துகள் தைக்க வருபவர்களுடன் அன்பாக தமாசாகப் பேசுவான். பகிழ்கள் விடுவான்.

வாடிக்கையாளர்களை மகிழ்விப்பான். ஆனால் அவன் தன் வேலையில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருப்பான்.

சேதமடைந்த அல்லது அறுந்த செருப்பு சப்பாத்துக்களை நுணுக்கமாக செம்மையாக சுத்தமாய் வைத்து சீர்செய்து கொடுப்பான்.

வேலு வாடிக்கையாளர்களை ஒருபோதும் ஏமாற்ற மாட்டான். நியாயமான கூலிதான் அவன் வாங்குவான்.

வாடிக்கையாளர்களுக்கும் அவனுக்குமிடையில் நல்லுறவு. பிணைப்பு.

தூர இடங்களிலிருந்து கூட வாடிக்கையாளர்கள் வேலுவைத் தேடி வருவார்கள்.

இருபக்கங்களிலுமுள்ள கடைகளில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்ற தொழிலாளர்களிடம் வேலு நேசமும் பாசமுமாயிருக்கின்றான். அவர்களுக்கும் அவனுக்குமிடையில் நெருக்கமான உறவு.

“வேலு”

“என்ன முதலாளி?”

“என்றை கடை விளம்பரபோட் காற்றில் ஒரு பக்கம் சரிஞ்சு போய்கிடக்கு”

“அதுக்கென்ன செய்யிறது முதலாளி”

“அதை ஒருக்கால் நீ நிமித்திக் கட்டி விடு வேலு.”

“சரியுங்க முதலாளி. ஆனா....”

“என்ன ஆனா?... ”

“முதலாளி, நேரமும் மம்மலாய்ப் போச்சு. மழையும் லேசாய் தூறுது. கூரையும் ஈரலிப்பாய்க் கிடக்கு. விடியட்டும். நாளைக்கு காலமை நான் அதை நிமித்திக் கட்டி விடுறன் முதலாளி”

“வேலு கட்டிறதெண்டால் இப்பவே கட்டிவிடு. பேந்து பின்னையெண்ட கதை வேண்டாம். இப்பவே கட்டு. இல்லாட்டி வேறு வழியைப் பார்க்கிறன் ” கடுப்பாய் பேதிரிஸ் முதலாளி.

வேலு வேறுவழியின்றி உடன்படுகின்றான்.

வேலு தயங்கித் தயங்கி ஏறுகின்றான்.

இரு கடைகளிலும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் சில தொழிலாளர்கள் வேலு ஏறிக் கொண்டிருப்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஈரலிப்பான சுவரில் சறுக்கிச் சறுக்கி ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றான் வேலு.

சில பாதசாரிகளும் இதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

வேலு சிரமப்பட்டு நிதானமாக ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றான்.

வேலுவின் உடலில் இடுப்பளவு கூரையின் கொங்கிறீற் தளத்தில். மிகுதி தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

“ஐயோ! என்றை ஐயோ! என்னைக் காப்பாற்றுங்கோ” வேலு கால்களை உதறுகின்றான். உரத்துக் கத்துகின்றான். மரண அவஸ்தையில் வேலு.

கடைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களும் பாதசாரிகளும் வேலுவின் மரணவஸ்தையைப் பார்த்து அதிர்ந்து போய் நிற்கின்றனர்.

“டே வேலு ஏனடா கத்தித் துலையிறாய்?” பேதிரிஸ் முதலாளி அதட்டல்.

“என்னைக் காப்பாத்துங்கோ! ஐயோ! என்னைக் காப்பாத்துங்கோ” வேலுவின் அவலக்குரல்.

எல்லோரும் திகைத்தவர்களாய் செயலற்று நிற்கின்றனர்.

“கூரை ஈரலிப்பாய் கிடக்கு நேரமும் மம்மலாய்ப் போச்சு, இப்ப ஏறாதையடா, நாளைக்குப் பாப்பம் எண்டு இந்த அழிவானுக்கு நான் எத்தினை தடவை சொன்னன். இந்த நாசமாய்ப் போவான் கேட்டானே” பேதிரிஸ் முதலாளி வேலுவைத் திட்டுகிறார்.

“முதலாளி நான் இப்பவே கட்டி விடுகிறன். என்னைத் தடுக்காதையுங்கோ என்று நாண்டு கொண்டு நிண்டு பிடிவாதமாய் ஏறினான். இப்ப கத்தித் துலையிறான். இதுக்கு நான் என்ன செய்ய...”

“என்னைக் காப்பாத்துங்கோ! என்னைக் காப்பாத்துங்கோ!” வேலு துடித்துத் துடித்து அலறுகின்றான். வேலுவின் அலறல் சத்தம் அடங்கிவிட்டது. உடல் துடிப்பு ஸ்தம்பிதம்.

கூடி நின்றவர்களின் முகங்களில் பீதி.

கடைச் சிப்பந்திகளுக்கு பெரும் கவலை.

என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அதிர்ந்து போய் நிற்கின்றனர் கடைச் சிப்பந்திகள்.

பேதிரிஸ் முதலாளியும் நகைக்கடை முதலாளியும் மோட்டார் வாகனத்தில் வேகமாகச் செல்கின்றனர் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு.

விசயமறிந்த வேலுவின் மகன் அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வருகின்றான். அவனுடன் வேலுவின் மனைவி மீனாட்சியும் உற்றார் உறவினரும் அயலவர்களும் அழுது குழறி ஓலமிட்டவாறு ஓடி வருகின்றனர்.

வேலுவின் மனைவி தலையில் அடித்துக் கொண்டு தரையில் விழுந்து உருண்டு பிரண்டு ஓலமிட்டுக் குழறுகின்றாள்.

சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு கும்பலாய் போகின்றனர். அவர்கள் பொலிஸ் நிலையத்திற்குள் செல்ல முயற்சிக்கின்றனர்.

வாசலில் நின்ற பொலிஸ் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றது.

பேதிரிஸ் முதலாளியும் பேரம்பலம் முதலாளியும் பொலிஸ் நிலையத்துக்குள்ளிருந்து வெளியே வருகின்றனர்.

அவர்கள் இருவரும் சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டே வெளியே வருகின்றனர்.

பேதிரிஸ் முதலாளியைக் கண்டதும் மாதவன் கொந்தளித்துக் கத்துகின்றான்.

“கொலைகாரப் பயலே, நாசமாய்ப் போனவனே, என்ரை அப்பனைச் சாகடிச்சப் போட்டியேடா. பாவி” - உரத்துக் கத்துகின்றான் மாதவன். முதலாளி அமைதியாகக் கேட்டபடி மோட்டாரிலேறிப் புறப்பட்டுச் செல்கின்றார்.

“இது பொலிஸ் ஸ்டேசன். நீ கத்திக் குழறிக் கலாட்டா பண்ணியெண்டால் உன்னை உள்ளுக்குள்தான் போடுவினை. நீ கொஞ்சம் பொறுமையாயிரடா” - வேலுவின் தம்பி கோவிந்தன் மாதவனை அமைதிப்படுத்துகின்றான்.

பல மணி நேரத்தின் பின் இருவரையும் மட்டுமே பொலிஸ் நிலையத்திற்குள் செல்ல அனுமதிக்கின்றனர் வாசலில் நின்ற இரு பொலிஸ்காரர்களும்.

வேலுவின் மரணம் சம்பந்தமான தங்களது முறைப்பாட்டை பதிவு செய்யும்படி மாதவன் பொலிஸ் அதிகாரியை வேண்டுகின்றான்.

“உன்ரை பேரென்ன?” - பொலிஸ் அதிகாரி.

“மாதவன்”

“உன்ரை அப்பன்தானே வேலு?”

“ஆமா”

“உன்றை மனக்கவலை எனக்கு புரியுது. அவசரப்படாததை, கொஞ்சம் யோசிச்சுப்பார்” - பொலிஸ் அதிகாரி.

“சரி, துரே. நீங்க எங்கடை முறைப்பாட்டை பதிவு செய்யுங்கோ” மாதவன் வேண்டுகின்றான்.

“சரி, சரி நான் உங்கடை முறைப்பாட்டை பதிவு செய்யிறேன். ஆனா, கேஸ், விசாரணை, கோடு, கச்சேரி எண்டு போனா உங்களுக்குத்தான் நட்டம். கேசுக்கு பெருந்தொகைப்பணம் செலவழியும். அவ்வளவு பெரும் தொகைப் பணம் உங்களிட்டை கிடக்கே? அதுக்கு நீங்கள் என்ன செய்வியள்? எங்கே போவியள்?” - பொலிஸ் அதிகாரி மாதவனைக் கேட்கிறார்.

“மாத்தையா அதை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவம். இப்ப நீங்கள் எங்கடை முறைப்பாட்டைப் பதியுங்கோ” மாதவன் கூறுகின்றான்.

“மாதவா நீ என்ன பயித்தியக்காரன் மாதிரி பேசிறாய். பேதிரிஸ் பெரிய முதலாளி. அவரிட்டை லட்சம் லட்சமாய் பணம் கிடக்கு”

“அதுக்காக நாங்க முடங்கிப் போகவேணுமா?” மாதவனின் கேள்வி.

“நான் அப்படிச் சொல்லேல்லை மாதவா. அவர் பெரிய அப்புக்காத்துமாரை வைச்சு வழக்குப் பேசி வழக்கை உடைச்சுப் போடுவார். கடைசியிலை உங்களுக்குத்தான் தோல்வி. பணமும் செலவழிஞ்சதுதான் மிச்சம்.

அது மாத்திரமில்லை. பேதிரிஸ் பெரிய முதலாளி. அவற்றை ஒரு மகன் பெரிய லோயர். அவற்றை இரண்டாவது மகன் பெரியகோட்டு நீதவான். ஆனால் நீங்கள் அன்றாடம் காச்ச்சிகள். நல்லா யோசிச்சுப்பார் மாதவன்”

“பறவாயில்லை மாத்தையா. இப்ப எங்கடை முறைப்பாட்டை பதியுங்கோ. பிறகு எல்லாத்தையும் யோசிச்சுப் பார்ப்பம்” - மாதவன் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

“நான் பதியிறன். எனக்கொண்டுமில்லை. ஆனா?”

“என்ன துரே?”

“நீங்கள் வழக்குத் தோக்கிறது மாத்திரமல்ல. பேதிரிஸ் முதலாளி உங்களுக்கு எதிராய் மான நட்பு வழக்கு போடுவார். லட்சக்கணக்கில் மான நட்புத் தொகை கேட்பார். உங்களாலை அந்தப் பெரிய தொகையை கட்டேலுமே? கடைசியிலை நீங்கள் உள்ளுக்குப் போகவேண்டியதுதான்” - பொலிஸ் அதிகாரி மாதவனை நிலை குலையச் செய்யிறார்.

“ஐயா வாறது வரட்டும். ஒன்றில் வெற்றி அல்லது தோல்வி வாறதை நாங்கள் ஏற்கத் தயார். என்ன எங்கடை தலையா போகப்போகுது? எங்கடை முறைப்பாட்டை நீங்க பதியுங்கோ” மாதவன் வலியுறுத்துகின்றான்.

“என்ன நீ விளையாட்டுப் பிள்ளை மாதிரி பேசிறாய்? ஓ... உன்ரை இளம் ரத்தம் கொதிக்கத்தான் செய்யும். பட்டனுபவிச்சால்தான் உங்களுக்குப் புரியும்” - பொலிஸ் அதிகாரி பொன்னுத்துரை.

“என்ரை முப்பது வரிய அனுபவத்திலை நான் உப்பிடி எத்தினை கேசுகளைப் பார்த்திருக்கிறன். எல்லாம் படுதோல்வியிலைதான் முடிஞ்சதுகள். கடைசியிலை எத்தனை பேர் ஓட்டாண்டியாச்சினை என்று உனக்குத் தெரியுமோ?”

மாதவன் பொலிஸ் அதிகாரி பொன்னுத்துரை கூறியது ஒண்டையும் கணக்கிலை எடுக்கேல்லை. முறைப்பாட்டை பதியும்படி வற்புறுத்துகின்றான்.

“பெரியவரே நீங்களாவது இந்த விடலைக்கு எடுத்துச் சொல்லிப் புரியவையுங்கோ.”

மாதவனுடைய சித்தப்பாவை அணுகுகின்றார் பொலிஸ் அதிகாரி. கோவிந்தனுக்குத் தயக்கம்.

“என்ன பெரியவரே. உனக்குமா புரியேல்லை? அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லி அவனை ஒரு நல்ல வழிக்குக் கொண்டு வாரும்”

“சரி நாங்கள் முறைப்பாடு செய்யேல்லை எண்டு வச்சுக் கொள்ளுவம். அப்ப இந்தப் பிரச்சினையை என்னெண்டு தீர்க்கிறது?” - கோவிந்தன்.

“சித்தப்பா, அப்பிடி விடேலாது. முறைப்பாடு செய்யத்தான் வேணும்”

“பார்த்தீரா பெரியவரே, உங்கடை சொல்லைக்கூட தட்டிப் பேசுறான். எனக்கென்ன? நீங்களே பட்டனுபவியுங்கோ உவன்ரை சொல்லைக் கேட்டு. நான் என்ரை கடமையைச் செய்யிறேன்.” அதிகாரி விரக்தியாய்.

“மாதவா, எல்லாத்துக்கும் எடுத்தன் கவுத்தன் எண்டு நில்லாதை. ஐயா என்ன சொல்லுறார் எண்டதைப் பார்ப்பம். நீங்கள் சொல்லுங்கோ ஐயா” - கோவிந்தன்.

“பெரியவரே நீங்கள் முறைப்பாடு செய்யாட்டி நான் பேதிரிஸ் முதலாளியோடை கதைச்சுப் பார்க்கிறேன். உங்களுக்குச் சம்மதம் எண்டால் சொல்லுங்கோ.”

“பேதிரிஸ் முதலாளியிட்டை என்ன கதைப்பியள்?” கோவிந்தன் ஆவலாய் கேட்கின்றான்.

“பேதிரிஸ் முதலாளி நல்ல மனுசன். நான் அவரோடை கதைச்சு உங்களுக்கு நட்டுட்டுக்காசு வாங்கித்தாறன்.

“நட்ட்டுடாய் எவ்வளவு காசு?”

“சித்தப்பா”

“மாதவா. நீ கொஞ்சம் பேசாமயிரடா. இப்ப நான் பேசிறனல்லே...”

“சித்தப்பா நான் உதுக்கு உடன்படேன். உவையை நம்பேலாது. நான் முறைப்பாடு செய்யத்தான் போறேன்”

“நீ பேசாமலிரடா. ஐயா, நீங்கள் சொல்லுங்கோ. நாங்கள் இப்ப என்ன செய்யவேணும்?”

நீங்கள் ஒண்டும் செய்ய வேண்டாம். முறைப்பாடு செய்யிறதை விட்டிட்டு நீங்கள் போனால் போதும். நான் எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்ளிறேன். இப்ப நீங்கள் எல்லோரும் வீட்டுக்குப் போங்கோ”

“ஐயா” - கோவிந்தன்.

“நீ ஒண்டுக்கும் பயப்படாதை. நான் பேதிரிஸ் முதலாளியோடை கதைக்கிறேன். நட்டுட்டுக்காசை நான் வாங்கித்தாறன்.”

“என்ன மாதிரி ஐயா?” கோவிந்தன் ஆவலாய்க் கேட்கிறான்.

“நட்டாட்டுக்காக நாளைக்கே உங்கடை வீட்டுக்கு வரும். எல்லாத்துக்கும் மரணவிசாரணை முடியவேணும்.”

“எப்ப விசாரணை ஐயா? அதுக்கு நாங்கள் வரவேணுமே?”

“இல்லையில்லை. நீங்கள் வரத்தேவையில்லை. நாளைக்குப் பின்னேரம் மரணவிசாரணை முடிஞ்சிடும். பின்னேரம் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து உங்கடை பிரேதத்தை எடுத்துப் போங்கோ. இப்ப நீங்க வீட்டை போகலாம்.” மனத்திருப்தியுடன் பொலிஸ் அதிகாரி கூறுகின்றார்.

மாதவனும் கோவிந்தனும் பொலிஸ் நிலையத்தை விட்டு வெளியே வருகின்றனர்.

“சித்தப்பா எனக்கு உதிலை நம்பிக்கையில்லை. உந்தப் பொலிஸ்காரரை நம்பேலாது. நீங்கள் பெரிய பிழை விடுகிறியள்”

“மடையா பேசாமல் வாடா.”

“என்ன சொல்லுறியள்?”

“எங்களாலை மலையோடை மோதேலுமே? அவை பெரும் புள்ளியள். நாங்கள் சிப்பிலாத்தியள். ஒண்டுக்கும் வழியில்லாத நாங்கள் சமரசமாய் போறதுதான் எல்லாத்துக்கும் நல்லது”.

அடுத்த நாள் பின்னேரம் வேலுவின் மரண விசாரணை முடிந்தது. மாதவனாக்கள் பிரேதத்தை பொறுப்பேற்று வீட்டுக்கு கொண்டு வருகின்றனர்.

இன்று மதியம் வேலுவின் உடல் தகனம்.

மரணச் சடங்கிற்கு தேவையான பொருட்களை மாதவன் கடைத்தெருவில் வாங்கி விட்டான்.

மாதவன் வீடு திரும்புகையில் அன்றைய செய்திப் பத்திரிகை அவன் கண்ணில் படுகின்றது.

பத்திரிகை ஒன்றை மாதவன் வாங்கிப் பார்க்கின்றான்.

பத்திரிகையின் முன்பக்கத்திலுள்ள செய்தியைப் பார்த்ததும் அவன் திகைக்கின்றான்.

மாதவனின் இரத்தம் கொதிக்கின்றது.

சயிக்கிளில் வேகமாக வந்த மாதவன் திடீரெனக் குதிக்கின்றான். கோவிந்தனின் முகத்தில் பத்திரிகையை வீசி எறிகின்றான் மாதவன்.

கோவிந்தனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“மாதவா பேப்பரிலை என்னடா கிடக்கு? நீ ஏனடா ஆவேசமாய் கத்துறாய்?” கோவிந்தன்.

“நட்டாட்டுக்காசை அந்த அழிவான்கள் தராட்டியும் பரவாயில்லை. என்றை அப்பனை அந்த நாசமாய்ப் போவாங்கள் திருடனாக்கிப் போட்டாங்கள்.” வெப்பியாரத்துடன் கூறுகின்றான் மாதவன்.

கோவிந்தன பீதி அடைந்தவனாய் பத்திரிகையைப் படிக்கின்றான்.

“நகைக்கடையை உடைத்துத் திருடமுயன்ற செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளி வேலு மின்சாரம் தாக்கி மரணம்” பொலிஸ் அறிக்கை கூறுகின்றது.



உடைப்பு

துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம்.

மீன் குழம்பு கொதித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மீண்டும் வேட்டுச் சத்தம்.

சென்றிப் பொயின்ற பக்கமத்தான் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கு.

மற்றப் பக்கத்திலையுள்ள அவங்கள் ஓடிட்டாங்கள் போலை கிடக்கு.

எங்கடை பொடியளோடை அவங்களாலை நிண்டு புடிக்கேலுமே?

குழம்பு நல்லாய்க் கொதிக்கவேணும். அது வாய்க்கு இதமாயிருக்கும். சோத்துப் பார்சல்கள் கட்ட லேசாயுமிருக்கும்.

எங்கடை பொடியளின்ரை துணிச்சலென்ன? கெட்டித்தனமென்ன?

பொடியளுக்கெதிராய் அவங்களாலை எப்பிடி நிண்டுபுடிக்கேலும்?

பொடியளின்ரை கெட்டித்தனத்தாலை தான் மற்றவங்களாலை ஒரு வரியமாய்

இந்த சென்றி பொயின்றை உடைக்கேலாமல் கிடக்கு.

அவங்கள் புதுப்புது வகையான ஆயுதங்களையும் தொகையான ஆக்களையும் கொண்டு வந்து அடிச்சுப் பாக்கிறாங்கள். ஒரு அங்குலங்கூட முன்னேறேலாமல் கிடக்கு. நிண்ட இடத்திலதான் நிக்கிறாங்கள்.

எங்கட ஊருக்கை அவங்கள் வாறதெண்டால் சென்றிப் பொயின்றாலைதான் வரவேணும். சென்றி பொயின்றிலை கண்ணிவெடி தாட்டு வைச்சிருக்கு. அதோடை எங்கடை பொடியளும் நிக்கிறாங்கள்.

சென்றி பொயின்றின்றை இரண்டு பக்கங்களிலும் நீளமாய் ஏராளமான கண்ணிவெடியளை பொடியள் தாட்டு வச்சிருக்கிறாங்கள். அதாலைதான் அவங்களாலை முன்னேறி எங்கடை ஊருக்கை வரேலாமல் கிடக்கு.

முன்னம் இரண்டு தடவைகள் அவங்கள் முன்னேறி ஊருக்கை இறங்கப் பாத்தாங்கள். அதாலை அவங்கள் ஏராளமான ஆக்களைப் பலி குடுத்தாங்கள். எத்தனையோ பேருக்கு கால்கள் இல்லாமல் போச்சது.

பொடியளும் மோதலிலை சில ஆக்களை இழந்தாங்கள் தான். ஆனா அவங்களைப் போலை பொடியளுக்கு பெரிசா இழப்பில்லை.

எங்கடை பொடியள் ஏனிப்படி இராப்பகலாய் நிண்டு போராடுறாங்கள்?

பொடியள் இனியும் எங்களை நிச்சயமாய் பாதுகாப்பாங்கள். பொடியளிலை எங்களுக்கு உறுதியான நம்பிக்கையிருக்கு.

அந்தப் பக்கத்திலையுள்ள அவங்கள் சம்பளத்துக்காகத்தான் சண்டை புடிக்க வந்தவங்கள்.

பொடியள் எங்களை பாதுகாக்க வந்தவங்கள். எங்கட இனத்தைப் பாதுகாக்க வேணும் எண்டதுக்காக சண்டை புடிக்கிறாங்கள். எங்கடை உரிமையளுக்காகப் போராடுறாங்கள்.

பொடியள் எங்களைப் பாதுகாப்பாங்கள் எண்டு நாங்கள் வலுவாய் நம்புறம். எங்களைப் பொடியள் ஒருநாளும் கைவிடமாட்டார்கள். அந்த நம்பிக்கை எங்களுக்கு உண்டு.

நாங்கள் எல்லாரும் பொடியளாலைதான் நிம்மதியாய் இருக்கிறம்.

இந்த சண்டையிலை எங்கடை பொடியள் எத்தினை பேர் செத்துப் போச்சுதுகள். அப்பிடியிருந்தும் அதுகள் எள்ளளவும் விட்டுக் கொடுக்கேல்லை. வீறாப்போடைதான் சண்டை புடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாங்கள்.

ராத்திரி இரண்டு மணியளவிலை இரண்டு பக்கமும் சுடத் துவங்கினாங்கள்.

இரண்டு பக்கங்களிலுமிருந்து சரமாரியான துப்பாக்கிச் சூடுகள்.

இடைக்கிடை செல்லடியள்.

செல் சத்தங்கள் இடிமுழக்கமாய்.

பொடியள் சும்மாயிருப்பாங்களே.

பதிலடி.

பொடியளிட்டை ஏராளமாய் செல்கள் கிடக்காம்.

பொடியளிட்டை கிடக்கிற செல்கள்கூட அவங்களிட்டை யிருந்து பறிச்சவைதானாம்.

எப்பிடி எங்கட பொடியளின்ரை கெட்டித்தனம்?

அவங்களிட்டையிருந்து பறிச்ச செல்களை அவங்களுக்-
கெதிராய் பாவிக்கிறாங்களே. இதுதான் எங்களின்ரை பொடிய-
ளின்ரை கெட்டித்தனம்.

பொடியளின்ரை ஆவேசத் தாக்குதல் ஒருதரம் நடந்துது.
அந்தத் தாக்குதலுக்கு அவங்களாலை நிண்டுபுடிக்கேலாமல்
போச்சு. அவங்கள் பின்வாங்கி ஓடிட்டாங்கள். அப்ப ஏராளமான
ஆயுதங்களையும் செல்களையும் பொடியள் கைப்பற்றிப்
போட்டாங்கள்.

இதுதான் எங்களின்ரை பொடியளின்ரை வீரம்.

மீண்டும் சண்டை. சண்டை சண்டப்பிரசண்டமாய் நடந்தது.

நாலுமணியளவிலை சண்டை ஓஞ்சு போச்சு.

வெடிச்சத்தங்கள் இல்லை.

மீண்டும் காலமை எட்டு மணியளவில் அடிபிடி துவங்கிச்-
சுது. அகோரச் சண்டை.

பொடியளும் நல்லாய் களைச்சிருக்குங்கள்.

காலையிலை அதுகள் ஆனவாயிலை சாப்பிட்டிருக்க
மாட்டுதுகள்.

சண்டை நடக்கேக்கை என்னண்டு சாப்பிடுறது?

நான் பன்னிரண்டு மணிக்கு முன்னம் சமைச்ச முடிக்க
வேணும். அப்பதான் நேரகாலத்தோடை அதுகளுக்கு சாப்பாடு
குடுக்கேலும்.

சோறு சமைச்சாச்சு.

முட்டையளும் அவிச்சாச்சு. கத்தரிக்காய்கறி, கீரைக்கறி,
மீன்குழம்பு, மிளகாய் பொரியல் அவ்வளவுதான். அதுக்கு
மேலாலை என்னாலை செய்யேலாது. எனக்கு வக்கில்லை.

மாதத்திலை ஒருதடவைதான் நான் பொடியளுக்கு சாப்-
பாடு குடுக்கிறேன். அதுக்கு மேலாலை என்னாலை குடுக்கே-
லாது.

எங்கடை குறிச்சியிலுள்ள குடும்பங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு
குடும்பமும் மாதத்திலை ஒரு நாளைக்குத்தான் சாப்பாடு
குடுக்கேலும். அதுக்கு மேலாலை எங்களுக்கு வக்கில்லை.

கடல் தொழிலுக்கு போகேலாது.

தடைபோட்டிட்டாங்கள்.

எங்களுக்குக் கூலிப்பிழைப்புத்தான்.

அரைவயிறோ கால்வயிறோ கஞ்சித்தண்ணியை குடிச்சு
காலத்தை ஓட்டிற்றம்.

ஆனால் எங்களுக்காகச் சண்டை புடிக்கிற எங்கடை
பொடியளை நாங்கள் கைவிடேலாது.

ஒருநாளும் அவங்கள் பட்டினி கிடக்க நாங்கள் விட
மாட்டம்.

இடைக்கிடை நாலஞ்சு குடும்பங்கள் ஒன்று சேந்து
முட்டைமாவும் பருத்துறை தட்டை வடையும் இரவிரவாய் செய்து

தகரங்களில் போட்டு காத்துப் போகாமை அடைச்ச வைச்சிருக்கிறம். அப்பதான் வடையள் இளகாமல் மொறுமொறெண்டு கிடக்கும்.

செல்லம்மா, மகேஸ், காவேரி, நல்லம்மா, முத்தம்மாக்கள் வந்துகொண்டிருக்கினை.

அவையள் பருத்துறை வடையளை ஐஞ்சஞ்சாய் பொலித்தீன் சின்னப் பையளுக்கை போட்டு சீல் பண்ணி அடைப்பினை.

முட்டை மாவையும் சின்னச் சின்ன பொலித்தீனுக்கை போட்டு சீல் பண்ணுவம் நாங்கள்.

சமையல் முடிஞ்சுபோச்சு.

தட்டை வடையளையும் முட்டை மாவையும் பைக்கற் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறம்.

முன்னூறு தட்டை வடையள்.

சண்டை புடிக்கிற எங்கடை பொடியள் நல்லாச் சாப்பிட வேணும்தானே.

களத்திலை நிண்டு அடிபடேக்கை இடைக்கிடை தங்கடை கால்சட்டைப் பொக்கட்டுகளுக்கை கிடக்கிற தட்டை வடையை அல்லது முட்டைமாவை தின்னுங்கள் பொடியள். அப்ப அதுகளுக்கு தெம்பு கூடும்.

பன்னிரண்டு மணியாகப் போகுது.

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை சாப்பாடு எடுத்துப் போக வசந்தனாக்கள் வந்திடுவாங்கள்.

வசந்தனுக்கு பதினெட்டு வயதாம். வெள்ளையனுக்கு பதினாறு.

வசந்தன் மட்டக்களப்பு கல்லாறைச் சேர்ந்தவன். வெள்ளையன் மன்னார்.

மட்டக்களப்பு, மன்னார், வன்னி, திருகோணமலை போன்ற இடங்களைச் சேர்ந்த பொடியள்தான் களத்திலை நிண்டு சண்டை புடிக்கிறார்கள். கூடச் சாகிறவங்களும் அவங்கள்தான்.

வசந்தன் சரியா என்றை மோன் செல்லக்கண்டன்போல.

நல்லாய் உயர்ந்து, வளந்து, வாட்டசாட்டமான உடம்பு வசந்தனுக்கு. செல்லக்கண்டனுக்கும் அப்படித்தான்.

போனவரியம் அவங்களோடை சண்டை புடிக்கேக்கை என்றை செல்லக்கண்டன் செத்துப் போனான்.

அவன்ரை பிரேதத்தைக் கூட பாக்க நான் குடுத்து வைக்கேல்ல.

அதுக்கு முந்தின வரியம் என்றை அவர் நாலுபேரோடை வள்ளத்திலை மீன்புடிக்கப் போச்சினை. நேவிக்காரங்கள் சுட்டதிலை ஐஞ்சுபேரும் செத்துப் போச்சினை.

இப்ப நான் தனிக்கட்டை.

கூலிப் பிழைப்பு. சீவியம கஷ்டம்தான்.

என்ன செய்யிறது. அதுக்காக எங்கடை பொடியனைக் கைவிடேலுமே?

செல்லம்மாக்களும் வந்திட்டினை.

“தங்கம்மாக்கா சமயல் முடிஞ்சு போச்சே?”

“ஓமடியாத்தே”

“நீங்கள் வந்திட்டியள்தானே. இனியென்ன? கொஞ்ச நேரத்திலை தட்டை வடையை பக்கற் பண்ண வேண்டியதுதான்”

“பொடியள் வரப்போகுதுகள். அரை மணித்தியாலத்துக்கை பக்கற் பண்ணிவிடுவம்”

அவர்கள் வடையை பக்கற் பண்ணத் துவங்குகின்றார்கள்.

யந்திரமாகி விட்டார்கள் அவர்கள்.

“தங்கமுத்தக்கா”

“என்ன மகேஸ்”

“தொப்புத் தொப்பெண்டு ஆரோ ஓடிச் சத்தம் கேட்குதே”

“அந்த நாவலடிப்பகுதியிலுள்ள குத்தியன்கள் கும்மாளம் போட்டு ஓடுறாங்கள் போலை கிடக்கு. வழமையாய் அவங்கள் இப்படித்தான் குதியாட்டம் போட்டு ஓடிவங்கள்”

சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் ஆறேழு பேர் ஓடிற் சத்தம்.

“அங்கை எங்கட பொடியள் உயிரைப் பணயம் வைச்ச சண்டை புடிச்சுக் கொண்டிருக்குதுகள்” - பொன்னம்மா கூறுகின்றாள்.

“இஞ்சை இந்தத் தறுதலையள் தாய் தேப்பன்ரை உழைப்பை நல்லாய் திண்டுபோட்டு குதியன் போடிறாங்கள்” - மகேஸ் வெறுப்புடன் கூறுகிறாள்.

சிறிது நேரத்திலை மீண்டும் ஏழெட்டுப் பேர் ஓடிற் சத்தம்.

“இந்தச் சடங்களுக்கு குடுசொறணை எங்கை இருக்கப் போகுது?” - செல்லம்மா.

“உந்தத் தறுதலை குத்தியன்களாலை எங்களுக்கு என்ன பிரயோசனம்?” - நல்லம்மா.

“பாருங்கோ அந்தப் பொடியள் தங்களைப் பெத்து வளத்த தாய் தகப்பனை, அன்புச் சகோதரங்களை எல்லாம் விட்டிட்டு வந்துதுகள். தங்கடை உற்றார் உறவினர் எல்லாரையும் விட்டிட்டு வந்துதுகள்...” மகேஸ் வேதனையுடன் கூறுகிறாள்.

“ஏன்? தங்களுக்கு எந்த நேரமும் சாவு வரலாம் எண்டு தெரிஞ்சிருந்தும் அதுகள் ஏன் வந்து இப்பிடிச் சண்டை புடிக்குதுகள்? எல்லாம் எங்களுக்காகத்தானே. எங்களைப் பாதுகாக்கவேணும் எண்டதுக்காகத்தான் வந்து இப்பிடிச் சண்டை புடிக்குதுகள்” - தங்கமுத்தக்கா கூறுகின்றா.

மீண்டும் ஆக்கள் ஓடுற சத்தம்.

“ஒருவேளை பொடியளாயிருக்குமோ?” - நல்லம்மா.

“என்னடி விசர்க்கதை பேசிறாய்?”

“எங்கடை பொடியளாவது ஓடுறதாவது?”

“இந்த இளவயதிலை அனுபவிக்க வேண்டிய எல்லா சுகங்களையும் விட்டிட்டு வந்துதுகள் எங்கடை பொடியள். எத்தினை நாள் பட்டினி கிடந்து, கஷ்டப்பட்டு, விடாப்பிடியாய் எதிரியளோடை சண்டை புடிக்குதுகள். ஏன்? எங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் எண்டதுக்காக. அப்பிடிப்பட்ட பொடியள் எங்களைக் கைவிட்டிட்டு ஓடுதுகள் எண்டு நினைக்க உனக்கு எப்பிடி மனம் வந்துதடி? சீ, நீயும் ஒரு மனுசியா?” - தங்கமுத்தக்கா சீறிப் பாய்கின்றா நல்லம்மா மீது.

“சென்றி உடைச்சாச்சு”

“ஆமி வந்து கொண்டிருக்கு” - குழறியபடியே பத்துப் பதினைந்து பேர் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சத்தங்கள் கேட்கின்றது.

“சிலசனங்கள் பயத்திலை ஓடுதுகள் போலை” - தங்க முத்தக்கா.

“கடைசிவரையும் எங்கடை பொடியள் எங்களைக் கைவிடமாட்டுதுகள்” - தங்கமுத்தக்காவின் வார்த்தைகளில் உறுதி.

“அப்பேன் இந்தச் சனங்கள் ஓடுதுகள்?” நல்லம்மா பதட்டத்துடன் கேட்கின்றாள்.

“அதுகள் சரியான பயந்தாங்கொள்ளியள். அவை சென்றிப் பொயின்றுக்குக் கிட்ட இருக்கிறவையாயிருக்கக் கூடும். சண்டை அகோரமாய் நடக்குதெல்லே. அதுதான் பயத்திலை ஓடுதுகள் போலை கிடக்கு” - தங்கமுத்தக்காவின் விளக்கம்.

“பாருங்கோவன், இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை எல்லாம் அடங்கிப்போம். பொடியள் அவங்களை அடிச்சுக் கலைச்சப் போடுவாங்கள். பொடியளின்ரை அகோர அடி தாங்கேலாமல் அவங்கள் ஓடிடுவாங்கள்” - மீனாட்சி முழு நம்பிக்கையுடன் கூறுகின்றாள்.

பெரும் இரைச்சல் சத்தங்கள். சனம் ஓடும் சத்தம்.

“வாருங்கோ ஒருக்கா பாப்பம்” கூறியபடியே அவர்கள் படலையடிக்கு வருகின்றார்கள்.

“சென்றி உடைச்சாச்சு”

“ஆமி வந்துகொண்டிருக்கு”

“நீங்களும் வாருங்கோ”

ஆட்கள் கத்தியபடியே ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய முகங்களில் பயபீதி.

“போங்கோடி விசரியள். ஆமியாவது சென்றிப் பொயின்ற் உடைக்கிறதாவது. எங்கடை பொடியள் விட்டிடுவாங்களோ?” - செல்லம்மா.

“ஓடுறவை ஓட்டும். பொடியளிலை நம்பிக்கை இல்லாததுகள்தான் உப்பிடிப் பயந்தோடுதுகள். நீங்கள் வாருங்கோடி.

நாங்கள் எங்கடை அலுவலைப் பாப்பம். பொடியள் பசியோடை
வரப்போகுதுகள்” - கூறியபடியே அவர்கள் உள்ளே செல்கின்றனர்.

தட்டை வடைகளைப் பக்கற் பண்ணுவதில் அவர்கள்
மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

படலை திறக்கும் சத்தம்.

“பாத்தியளே, நான் சொல்ல வாயெடுக்கேல்லை. வசந்த-
னாக்கள் வாறாங்கள். அவங்களுக்கு ஆயுசு நூறு” - மனநிறை-
வுடன் கூறுகின்றாள் அன்னமுத்தக்கா.

வந்த இருவரையும் உற்றுப் பார்க்கின்றாள்.

“இது வேறையாக்களாய்க் கிடக்கு”

“வசந்தனாக்கள்?” - தங்கமுத்தக்காளின் மனதில் கேள்வி.

அவங்கள் சென்றி பொயின்றிலை நிற்கிறாங்களாக்கும்.
சண்டை நடக்குதல்லே. அதுதான் அவங்களாலை அந்த இடத்தை
விட்டிட்டு வரேலாமல் கிடக்கும். எதுக்கும் இதுகளைக் கேட்டால்
தெரியும்தானே.

“தம்பியள் வசந்தனாக்கள் ஏன் வரேல்லை?... ” வந்த
இருவரிடமும் ஆவலுடன் கேட்கின்றாள் தங்கமுத்தக்காள்.

பதிலில்லை.

“ஏன் பேசாமல் நிக்கிறியள்?”

மௌனம்.

“வசந்தனாக்கள் எங்கை” தங்கமுத்தக்காளின் குரலில்
கடுப்பு.

“அவங்கள் ஏன் வரேல்லை”

பதிலில்லை.

வந்த இருவரும் பேசாமடந்தைகளாய் நிற்கின்றனர்.

தங்கமுத்தக்காளின் மனதில் சந்தேகம் வலுக்கின்றது.

“இவங்கள் ஆக்களும் ஒருமாதிரிக் கிடக்கு”

வந்த இருவரும் அங்கும் இங்கும் பார்த்து நோட்டமிடு-
கின்றனர்.

அடுக்கி வைத்திருக்கின்ற சோத்துப் பார்சல்கள், குவிஞ்சு
கிடக்கும் தட்டை வடைப் பக்கற்றுகள், முட்டை மாப் பக்கற்றுகள்
வந்தவர்களின் கண்களில் படுகின்றன.

இருவரின் கைகளிலும் உள்ள துப்பாக்கிகள் உயர்கின்றன.

துப்பாக்கிகள் தங்கமுத்தக்காளைக் குறிவைக்கின்றன.

தங்கமுத்தக்காளுக்கு அதிர்ச்சி.

வேட்டுச் சத்தங்கள்...

அந்தப் பிரதேசம் அதிர்கின்றது.



பிணைப்பு

தண்ணீர்த்தொட்டி.

தொட்டி நிறையத் தண்ணீர்.

மேச்சல் ஆடுகள் தொட்டி அருகில்
படுத்திருப்பு.

ஆடுகளின் விழிகளில் வழமையாய்
அலையும் மருட்சியைக் காணமுடிய-
வில்லை.

அவற்றின் விழிகளில் சோகச்சுமை.
தண்ணீரைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை
ஆடுகள்.

நேற்று முழுவதுமென்ன, இன்றும்
கூட அவை ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரைத்
தன்னும் குடிக்கவில்லை.

வெங்காயச் சங்கம்.

சங்கத்திற்கு முன்னால் ஆலமரங்-
களும் அரச மரங்களும் றோட்டோரமாய்
நிரையிட்டு நிற்கின்றன.

காற்று இறுகி, ஸ்தம்பித்து, வியாபித்து
உஷ்ணத்தில் புழுக்கம்.

வழமையாய் மென்காற்றில் சரசமாதும் அரச இலைகளில்
இப்போ சலனமேயில்லை.

தடித்த கரும்பச்சை ஆல் இலைகள் துயரச் சுமையில்
விக்சித்து நிற்கின்றன.

வெங்காயச் சங்கத்திற்கு வலப்புறமாய் தண்ணீர்த் தொட்டி.
சங்கத்திற்குப் பின்புறமாய் பனங்காணி.

பனங்காணியை அண்டி சடைத்த வடலிகள்.

வடலிக்குப் பின்னால் பறட்டைப் பெரியான் குந்தியிருந்து
காலைக்கடன் கழிப்பு.

வெங்காயச் சங்கம் கட்டி, கிணறு வெட்டி, தண்ணீர்த்
தொட்டி கட்டிய நாளிலிருந்தே பெரியான் தொடர்ச்சியாய் தினசரி
தொட்டியில் தண்ணீரை நிரப்பிக் கொண்டுதானிருக்கிறான்.

பதினைந்து, இருபது வருடங்களாய் அதிகாலையில்
தொட்டியில் தண்ணீரை நிரப்புவது பறட்டையின் நித்திய
கடமையாயிருக்கின்றது.

எங்கள் குறிச்சியிலுள்ள மேச்சல் ஆடுகள் இந்தத்
தொட்டியில் தினசரி தண்ணீர் குடிப்பு.

பறட்டைப் பெரியான் தொட்டியில் தண்ணீரை அதிகாலை-
யில் நிரப்பியபின்தான் தன் வீட்டுக்குச் செல்வான்.

வீடு சென்றதும் தானே தேத்தண்ணி முட்டியில் தண்ணீரைக்
கொதிக்க வைத்து தேத்தண்ணி தயாரித்துக் குடிப்பான்.

பனங்கட்டியுடன் தேத்தண்ணியைக் குடித்தபின்தான் அவன்
தோட்டம் செல்வான்.

பெரியானுக்கு சொந்தத்தோட்டமில்லை.

கோயில் மணியகாரன் பொன்னம்பலத்தின் தோட்ட
நிலத்தைக் குத்தகைக்கெடுத்து பயிர் செய்கின்றான் பெரியான்.

தன்னிடமிருந்த ஆறு பரப்புத் தோட்ட நிலத்தை தன் மூத்த
மகள் வள்ளியம்மைக்கு சீதனமாய் கொடுத்து விட்டான்.

ஆறு வருடங்களாய் பெரியான் குத்தகை நிலத்தில்தான்
தோட்டம் செய்து வாறான்.

பெரியானது இளைய மகள் செல்லம்மாவும் மகன் செல்லையாவும் மனைவி தங்கமும் தான் இப்போ அவன் குடும்பத்தில்.

அவனுக்குக் கிடைக்கும் சொற்ப வருவாயில் ஏனோதானோ வென்று குடும்பம் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

பெரியானுக்குப் பெரிய மனசு.

யாராவது உதவி கேட்டால் அவன் மறுக்காமல் முழு மனசுடன் வேலை செய்வான். அவனுக்கு வயிறு நிறையச் சாப்பாடு கொடுத்தால் போதும். சம்பளத்தை எதிர்பார்க்க மாட்டான்.

தினமும் தோட்ட வேலை முடிந்து, நிலம் கறுக்க தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்கு வருவார்கள் எங்கள் குறிச்சியிலுள்ள தோட்டக்காரர்கள்.

அவர்கள் வீடு திரும்பும் வழியில் சிலர் பறட்டையின் வீட்டில் இடைத்தங்கல்.

பெரிய தேத்தண்ணி முட்டியில் சுடுதேத்தண்ணி.

வட்டமாகக் கூடியிருந்து தேங்காய்ச் சிரட்டைகளில் தேத்தண்ணியை பனங்கட்டியுடன் அவர்கள் குடிப்பு.

“சச்சுப் புகையிலை”ச் சுருட்டை சிலர் பத்துவார்கள்.

நாட்டுநடப்பு, தங்கள் தங்கள் இட்டல் இடைஞ்சல்கள், நன்மை தீமைகள் பற்றிய பேச்சுக்கள் நடக்கும்.

நேரம் செல்லச் செல்ல அவர்கள் ஒவ்வொருவராய்க் கழண்டு தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வார்கள்.

கடைசியில் பறட்டைதான் மிச்சம்.

சுவரில் சாய்ந்தபடியே பறட்டை நித்திரை செய்வான்.

ஒரு நாளாவது பறட்டை நிலத்தில் பாய்விரித்து தலகணி போட்டு நித்திரை கொண்டது கிடையாது.

அன்று விடிவெள்ளி முளைப்பதற்கு முன்பே பறட்டை நித்திரை விட்டு எழுந்து விட்டான்.

உடலெல்லாம் வலி.

முதல்நாள் முழுவதும் கடும் வெய்யிலில் நின்றபடியே கடுவல் நிலத்தைக் கொத்திக் கொத்தி பறட்டையின் நாரியெல்லாம் ஒரே வலி.

சோம்பல் முறித்து அசதி போக்குகின்றான்.

அவனது உடலில் வலி.

உள்ளத்தில் தவிப்பு.

எங்கோ தூரப் பயணம் போகப் போவதான உணர்வு அவனுக்கு.

பயணம் செய்வதற்கு முன் தன் கடமைகள் அனைத்தையும் செய்து முடித்துவிட வேண்டும் என்ற தவிப்பு அவனுக்கு. அவசரம்.

வெங்காயச் சங்கத்திற்குப் பின்னாலுள்ள பனை வடலிக்குப் பின்னால் குந்தியிருந்து காலைக் கடனைத் துரித கதியில் முடிக்கின்றான் பறட்டை.

மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு அவசர அவசரமாகத் தண்ணீரைத் தொட்டியில் நிரப்புகின்றான்.

தண்ணீரில் கால்முகம் கழுவுகின்றான்.

தண்ணீர் என்றுமில்லாதவாறு குளிக்கின்றது.

சோர்ந்து போய் பறட்டை வீடு செல்கிறான்.

வீடு சென்றதும் வழக்கத்துக்கு மாறாய் மனைவி தங்கத்தையும் மகள் செல்லம்மாவையும் நித்திரையிலிருந்து எழுப்புகின்றான் பறட்டை.

“தங்கம், செல்லம்மா விடிஞ்சு போச்சு எழும்புங்கோ”.

என்னவோ ஏதொவென்று அவர்கள் பதறியடித்துக்கொண்டு எழுகின்றனர்.

“அப்பு, உனக்கு என்னணை நடந்தது? இன்னும் நல்லாய் விடியேல்லை. ஏனணை அந்தரப்படுகிறாய்?” செல்லம்மா.

“ஏனப்பா, ஏன் பதட்டப்படுகிறாய். உனக்கு என்ன நடந்தது?”

பறட்டையின் பதகளிப்பைப் பார்த்து அவர்கள் ஒன்றும் புரியாமல் அவனை வியப்புடன் பார்க்கின்றனர்.

விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவனுடைய முகத்தில் ஒருவித பயப்தியைக் காண்கின்றனர் அவர்கள்.

“ஏன் உன்ரை முகம் ஒருமாதிரிக் கிடக்கு?” - அவர்கள் திகைத்தவர்களாய் அவனைக் கேட்கின்றனர்.

“இல்லை தங்கம். நான் பயணம் போகவேணும் அதுதான்...”

“என்ன பயணமா? எங்கை” வியப்புடன் தங்கம்.

“இல்லை தங்கம். நான் தோட்டம் போவேணும் தங்கம் அதுதான்...”

“ஏன் இவ்வளவு நேரத்தோடை?” தங்கம்.

“இன்னும் நல்லாய் விடியேல்லையே. ஏனனை அப்பு அந்தரப்படுகிறாய்” மகள் செல்லம்.

“நேற்று எங்கடை தறை கொத்தினனான் தானே. அதிலை இன்னும் கொஞ்சம் “குறைத்தறை” கொத்தக் கிடக்கு. அந்தக் குறை நிலத்தைக் கொத்தி முடிக்க வேணும். அதுதான் நேரகாலத்தோடை நான் போனால்தான் வெயில் ஏறமுந்தி முழுத்தறையையும் கொத்தி முடிக்கலாம். அதுதான் அவசரப்படுகிறன். ஆனா அடிச்சப் போட்ட மாதிரி உடம்பெல்லாம் ஒரே வலி”.

“இஞ்சேரப்பா, ஏலாட்டி விடு. அது கிடக்கடும். நாளைக்குப் பாப்பம்” தங்கம் தடுப்பு.

“இல்லை தங்கம். குறைத்தறையாய் கிடக்கக்கூடாது. நான் பயணம் போவேணும். அதுதான் அந்தரமாய்க் கிடக்கு”

“பயணமா? என்ன அலட்டுறாய்” தங்கம்.

“நீ தேத்தண்ணியை கெதியாய் வை. நேரம் போட்டுது” மனைவியைச் சமாதானப்படுத்துகின்றான்.

“புள்ளை செல்லம்”

“சொல்லணை அப்பு”

“உடம்பெல்லாம் அடிச்ச முறிச்சாப்போலை கிடக்கு மோனை”

“இப்ப என்ன வேணுமனை” செல்லம்.

“நான் எப்பன் சரியப்போறன். அந்தப் பாய் தலகணியை எடு மோனை” - சோர்ந்தவனாய் பறட்டை.

அவர்களுக்கு ஆச்சரியம்.

“என்னனை அப்பு, என்றை சீவியத்திலை நீ ஒருநாளும் பாய் தலகணி போட்டுப் படுத்ததை நான் பாக்கேல்லை. ஆனா இண்டைக்கு பாய், தலகணி கேக்கிறாய். உனக்கென்னனை?” வியப்பாய் செல்லம்.

“அப்பிடி ஒண்டுமில்லை மோனை. சும்மா ஒருக்கா படுத்துப் பாப்பமெண்டுதான்”

“சரி, சரி, உன்றை ஆசையை ஏன் கெடுப்பான்” செல்லம் கூறிக்கொண்டே பாய், தலகணியை எடுத்துத் தட்டிப் போடுகின்றாள்.

நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்கின்றான் பறட்டை.

வீட்டிலுள்ளவர்கள் அவரவர் வேலையில்.

நன்றாக விடிந்துவிட்டது.

வானம் மூடாப்பாயிருக்கின்றது.

பறட்டைக்கு இன்னும் விடியேல்லைப் போலும்.

நீட்டி நிமிர்ந்து நிம்மதியாய் படுத்திருக்கின்றான்.

“இஞ்சேரப்பா. தேத்தண்ணி வைச்சாச்சு. அதுக்கை ஒரு வேர்க்கொம்புத் துண்டும் போட்டிருக்கிறன். உடம்பலும்புத் தீரும்”

பறட்டை படுத்தபடியே கிடக்கிறான்.

“இஞ்சேரப்பா. கூடச்சூட தேத்தண்ணியைக் குடியப்பா. உடம்பு நோ எல்லாம் மாறிப்போம்”.

பறட்டை எழும்பவில்லை.

தங்கம் அவனைத் தட்டி எழுப்புகின்றாள்.

அவன் அசையவில்லை. மரக்கட்டையாய் கிடக்கின்றான்.

“புள்ளை செல்லம் இஞ்சை ஒருக்கா வாடி. இவர் எழும்புறாரில்லை. ஒரு மாதிரிக் கிடக்கிறார்”.

முற்றம் கூட்டிக் கொண்டு நின்ற செல்லம் பதறிப்போய் ஓடி வருகின்றாள்.

“அப்பு, அப்பு” செல்லம் தகப்பனைத் தட்டி எழுப்புகின்றாள்.

பறட்டையின் உடலில் அசைவில்லை.

உடலில் விறைப்பு.

செல்லம் தகப்பனின் உள்ளங்கைகளில் உரஞ்சி சூடேற்றுகின்றான்.

தேத்தண்ணிப் பேணியினால் பறட்டையின் உள்ளங்கைகளில் சூடேற்றுகின்றான் செல்லம்.

சிறிது நேரத்தில் பறட்டையின் விழிகள் மெதுவாகத் திறக்கின்றன.

பறட்டையின் விழிகள் வாஞ்சையுடன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்க்கின்றன.

மகளின் பக்கம் திரும்பி அவளது முகத்தை ஆவலாய் பார்க்கின்றன அவனது விழிகள்.

பறட்டையின் விழிகள் நாற்புறமும் சுழன்று எதையோ தேடுகின்றன.

வெளியே ஆரவாரம். வளவிற்குள் மேச்சல் ஆடுகள்.

ஏககாலத்தில் ஆடுகள் கத்துகின்றன.

பறட்டையின் விழிகளில் அசாதாரண ஒளி.

மீண்டும் பறட்டை தனது மனைவியை ஆவலுடன் பார்க்கின்றான்.

தன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பறட்டையின் விழிகள் நிலைகுத்தி நிற்கின்றன.

“ஐயோ, என்றை ராசாவே” தங்கத்தின் அவலக் குரல் வெடித்துக் கிளம்பி அண்டவெளியில் வியாபிக்கின்றது.

“ஐயோ, என்றை அப்பு” செல்லம்.

வெளியே மேச்சல் ஆடுகள் ஏகோபித்துக் கத்துகின்றன.

அவர்களது மரண ஓலம் எங்கள் குறிச்சியையே அதிர வைக்கின்றன.

ஆடுகள் தறிகெட்டு அங்குமிங்கும் ஓடி அவலமாய்க் கத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

மதியம் திரும்ப பறட்டைப் பெரியனின் இறுதியாத்திரை.

எங்கள் குறிச்சியிலுள்ள அத்தனை பேரும் சோகச்சுமையுடன் பறட்டையின் மரண ஊர்வலத்தில்.

எங்கள் குறிச்சியிலுள்ள அத்தனை மேச்சல் ஆடுகளும் பிரேத ஊர்வலத்தின் பின்னே அவலமாகக் கத்தியபடியே வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இடைவெளியில் மேச்சல் ஆடுகளைத் தடுத்துக் கலைப்பதற்குப் பட்டபாடு போதுமென்றாகி விட்டது.

உழைத்து உரமேறிய பறட்டையின் உடல் தீயுடன் சங்கமிக்கின்றது.

நாங்கள் மயானத்திலிருந்து திரும்பி வருகின்றோம்.

தண்ணீர்த் தொட்டி.

தொட்டிக்கருகில் எங்கள் குறிச்சியிலுள்ள மேச்சல் ஆடுகள் அத்தனையும் சோகமே உருவாய் படுத்துக் கிடக்கின்றன.

காற்று இறுகி, ஸ்தம்பித்து, வியாபித்து உஷ்ணத்தில் புழுக்கம்.

மென்காற்றில் சரச நர்த்தனமாடும் அரச இலைகளில் இப்போ சலனமேயில்லை.

தடித்த கரும்பச்சை ஆல் இலைகள் துயரச் சுமையில் விக்கித்து நிற்கின்றன.

மேச்சல் ஆடுகள் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூடக் குடிக்கவில்லை.

ஆடுகளின் விழிகளில் சோகச் சுமை.



பறிப்பு

சோழகக் காற்றில்
நெடும் தென்னைகள்
உல்லாசமாய் ஊஞ்சலாட்டம்
ஊரின் தென்மேற்குப் புறமாய்
விலவத்தைத் தோட்டம்
தோட்டக் கிணற்றடியில்
நான்கு நெடும் தென்னைகள்
நான்கு தென்னைகளையும்
வேலன் குத்தகைக் கெடுப்பு
தென்னைகளிலிருந்து
வேலன் கள்ளிறக்கி
கோப்பறேசனுக்குக் கொடுப்பு.

பத்து நாட்களாய்
தென்னைகளிலிருந்து
கள்ளிறக்கவில்லை
கள்ளிறக்காததால்
தென்னம்பாளைகள்
கண்கள் அடைத்திருக்கும்
என்ற ஐயப்பாடு வேலனுக்கு.

உள்ளத்தில் வேதனை.

உடலில் சோர்வு.

“ஏறவா, விடவா?”

வேலனின் உள்ளத்தில் தயக்கம்.

ஏறித்தானேயாக வேண்டும்

இல்லாவிட்டால் வேலனாக்களின்

அடுப்பு எரியாது.

அடுப்புக்குள் பூனைதான் படுக்கும்.

பத்துநாட்களாய் வேலனாக்களின்

அடுப்பு அரைகுறையாத்தான் எரிந்தது.

ஏன்?

பத்து நாட்களுக்கு முன்னம்

இரண்டு விடலைகள்

வேலனாக்களின் வீட்டுக்கு

வந்தனர் திடீரென.

“ஒவ்வொரு குடும்பமும்

எங்கட இயக்கத்துக்கு

பவுண் ஒன்று தரவேணும்”

“பவுண் இல்லாட்டி பத்தாயிரம் ரூபா

கட்டாயம் தரவேணும்.

நீங்கள் பவுணா அல்லது

பத்தாயிரமா தரப்போறியள்?”

வேலனாக்களை

கேட்கின்றனர் விடலைகள்.

தம்பிமாரே

எங்களிட்டை

பவுணுமில்லை பத்தாயிரமுமில்லை

நாங்கள்

வாயைக்கட்டி வயித்தைக் கட்டி

மூத்த மகளின்ரை கல்யாணத்துக்கு

சேத்து வைச்ச பத்தாயிரத்தை

இரண்டு வருசத்துக்கு முன்னமே
 உங்கடை இயக்கத்துக்கு தந்தம்.
 அதாலை நடக்க இருந்த என்ரை
 மூத்தமகள் பூரணத்தின்ரை
 கல்யாணம் நின்று போச்சு.
 அந்த மாப்பிள்ளைப் பெடியன்
 வேறை ஒருத்தியை கல்யாணம் கட்டிட்டான்
 என்ரை மகள் பூரணம்
 இப்ப பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கு.
 என்ரை இரண்டாம் மகள்
 தெய்வானைக்கு இருவத்தைஞ்சு வயது.
 கடைக்குட்டி கனகத்துக்கு
 இருவது வயது.
 கடைக்குட்டி கனகத்தை
 பெத்த வீட்டுக்குள்ளேயே
 என்ரை மனிசி பொன்னிக்கு
 மூடு சன்னி நோய் வந்து
 என்ரை மனிசி பொன்னியை
 அள்ளிக்கொண்டு போட்டுது ஒரேயடியாய்
 என்ரை மூண்டு குமருகளையும்
 காப்பாத்த நான் படுகிறபாடு
 சொல்லிமாளாது.
 நான் ஆரிட்டை சொல்லி
 ஆறுதலடைய?
 காலையும் மாலையும்
 அஞ்சாறு தென்னைகள் ஏறி
 கள்ளிறக்கி
 நான் உழைக்கிற காசு
 நாலு சீவன்கள் எங்களுக்கு
 கஞ்சியோ கூழோ ஊத்துறதுக்கு
 எப்படிக்க காணும்?

இடைக்கிடை நான்
கூலி வேலைக்குப் போய்
பாடுபட்டுழைச்சு
அரைப் பட்டினி கிடந்து
சேத்து வச்ச

பத்தாயிரம் ரூவாயை
உங்களுக்குத்தானே தாரை வாத்துத் தந்தம்.

இந்த மூண்டு குமருகளையும்
எப்படி கரை சேர்க்கிறதெண்டு
நான் தவியாய் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்
இப்ப இரண்டாம் முறையும்
பவுண் ஒன்று தா இல்லாட்டி
பத்தாயிரம் ரூவா எண்டு
வந்து நிற்கிறியள்.
பவுனுக்கு அல்லது பத்தாயிரத்துக்கு
நான் எங்கை போறது?

நான் ஆரிட்டைக் கேட்கிறது?

“அதைப் பற்றி எங்களுக்கு
அக்கறையில்லை.

பவுண் ஒன்று அல்லாட்டி
பத்தாயிரம் எண்டு
நீங்கள் தான் முடிவெடுக்க வேண்டும்.
இல்லாட்டி உன்ரை
மகள்மாரிலை ஒருத்தரை
இயக்கத்துக்கு இப்பவே விடு”

அதெப்பிடி தம்பிமாரே?
என்ரை உயிர் போனாலும்
என்ரை பிள்ளையள்
எவளையும்
உங்கடை இயக்கத்துக்கு
கடைசி வரையும்
நான் விடமாட்டன்

அதுகளும் என்னை விட்டிட்டு
 ஒருநாளும் உங்களோடை
 கடைசிவரையும் வராதுகள்”
 உறுதியாய்க் கூறுகின்றான் வேலன்.
 உன்னாலை ஒண்டும் தரேல்லாட்டி
 நீ எங்களோடை வா.
 இப்பவே வா ஏறு சயிக்கிளிலை.

ஐயோ தம்பியள்
 எங்கடை அப்பரை
 கொண்டு போகாதையுங்கோ
 அவரை விட்டிடுங்கோ
 எங்கடை ராசாக்களே
 எங்கடை அப்பா இல்லாட்டி
 எங்கை நாங்கள் போறது?
 எங்களை ஆர் பாக்கிறது?
 நாங்கள் ஆரிட்டைப் போறது?
 மூன்று மகள்மாரும்
 மன்றாடிக் கேட்கிதுகள்

அதைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாது.
 இப்பவே ஏறு சயிக்கிளிலை
 விடலைகள் வேலனை விடவில்லை.
 வலோற்காரமாய் வேலனை
 சயிக்கிளில் ஏற்றுகின்றனர்.

வேலனின் பிள்ளைகள் மூவரும்
 அழுது குழறிக் கதறுகின்றனர்
 தம்பியள் என்னை விட்டிடுங்கோ
 ஐயோ என்னை விடுங்கோ
 அருமைத் தம்பிமாரே
 வேலனும் கூக்குரலிட்டுக்
 குழறிக் கதறுகின்றான்.

“தம்பியள் நான் உங்களோடை வந்தால்
என்றை மூண்டு குமருகளின்றை கதி?
அதுகள் எங்க போகுங்கள்,
ஆரிட்டைப் போகுங்கள்?
ஐயோ தம்பியள் என்னை விடுங்கோ”
மன்றாடிக் கேட்கிறான் வேலன்.

விடலைகள் வேலனை
வலோற்காரமாய் சயிக்கிளில் ஏற்றி
மெயின் காம்பிற்கு கொண்டு சென்றனர்.

மெயின் காம்பில் வேலனுக்கு
கடுமையான வேலை
ஓய்வொழிச்சலின்றி வேலை
தன்றை மூண்டு குமருகளை
நினைத்து பெரும்கவலை வேலனுக்கு
ஆரிட்டை போங்கள் அதுகள்?
ஆர் உதவப் போகினம்?
ஐயோ, நான் என்ன செய்ய?
ஆறாத்துயரம் வேலனுக்கு.

அதோடை ஓயாத வேலை வேலனுக்கு
வேலனால் உண்ணவும் முடியவில்லை.
உறங்கவும் முடியவில்லை.
உடல் தளர்வு வேலனுக்கு
எந்த நேரமும் வேலை வேலனுக்கு
ஏச்சும் பேச்சும் அடியும் உதையும்
வேலனுக்குத் தாங்க முடியவில்லை

“எப்போ இந்த நரகத்திலிருந்து விடுபடப் போறனோ?
என்ற ஏக்கம் வேலனுக்கு.

என்றை குமருகள் மூண்டும்
என்ன பாடுபடுகுதுகளோ?
எப்ப நான் என்றை வீட்டை போப்போறன்?

எப்ப நான் என்றை பிள்ளைகளை பாக்கப் போறனோ?
என்ற ஏக்கம் வேலனுக்கு

எப்பியாவது ஒரு மாதத்துக்கை
பத்தாயிரம் ரூபாயைத் தருவன்
என்ற உத்தரவாதத்துடன்
வேலன் விடுதலை பெற்று
வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

வேலனைப் பார்த்ததும்
பேரானந்தம் பிள்ளைகளுக்கு.
பேரானந்தம் கணப்பொழுதுதான்.

ஒரு மாதத்துக்குள் பத்தாயிரம் ரூபா
தருவதாக வேலன் கொடுத்த
வாக்குறுதியை பிள்ளைகளுக்கு
கூறிய உடனே எல்லோரும்
பதறியவர்களாய் நிற்கின்றனர்.

கொடுத்த வாக்குறுதியை
எப்படி நிறைவேற்றுவது
என்ற ஏக்கம் எல்லோருக்கும்.

கவலைப்பட்டு என்ன வரப்போகுது
நடக்கிறது நடக்கட்டும்
இப்போ வேலையைப் பாப்பம்
கள்ளு முட்டிகளையும்
பாளை சீவு கத்திக் கூட்டையும்
எடுத்தவனாய் வேலன்
கள்ளிறக்கப் புறப்படுகின்றான்.

“அப்பா நீ இளைச்சுப் போய் வந்திருக்கிறாய்
இண்டைக்கு நீ இளைப்பாறிப் போட்டு
நாளைக்கு சீவப் போகலாம்
மூன்று பிள்ளைகளும்
வேலனைத் தடுக்கின்றனர்.

வேலன் கேட்டால்தானே
உழைக்க வேண்டும்
என்ற ஆவேசம் வேலனுக்கு.

மோனையள் இப்பவே நான்
சீவப் போவேணும்
நான் சீவிய பாளைகள்
என்ன நிலமையோ?
போய்த்தான் பாப்பமே பாளையன்
என்ன பாடென்று
பத்து நாளாய் பாளையன் சீவேல்லை.
பாளை கன நாளாய் சீவாவிட்டால்
கண் அடைச்சாலும் அடைச்சப்போம்
எதுக்கும் நான் போய்ப் பாப்பம்.
கூறி விட்டு கள்ளிறக்க
புறப்படுகின்றான் வேலன்.

பத்தாயிரத்தை எப்படிக் குடுக்கிறது
என்ற கேள்வி குடைகிறது
வேலனின் உள்ளத்தை.

தயங்கித் தயங்கி தென்னையடியில்
நிற்கின்றான் வேலன்.
எவ்வளவு நேரந்தான்
தயங்கி நிற்கிறது.
மனதில் பதட்டம்.
கைகால்களில் சோர்வு

தென்னை மரத்தின் அடிவயிற்றை
ஆதாரத்துடன் தடவிக்கொடுத்து விட்டு
தென்னையில் பதனமாய்
ஏறுகின்றான் வேலன்.

சோழக்காற்று கோபாவேசமாய்
சீறிச் சுழன்றடிப்பு.
நெடுந்தென்னை மரங்கள்

மூர்க்கமாய் சன்னதமாட்டம்
நெடுந்தென்னையின்
வட்டைப் பிடிக்க
ஒருகையை உயர்த்தி
தென்னை மட்டை ஒன்றை
எட்டிப் பிடிக்கின்றான் வேலன்.

கை வழுக்கல்.
கால் சறுக்கல்.

“என்றை ஐயோ”
என்றை குமருகளின்றை கதி?

வேலனின் அவலக்குரல்
அக்கம்பக்க தோட்டங்களில்
வேலை செய்து கொண்டு நின்றவர்கள்
வேலனின் அவலக்குரல் கேட்டு
ஓடிவருகின்றனர்.

“என்றை குமருகளின் கதி”
வேலனின் அவலக் குரல்
காற்றில் ஒலித்து எதிரொலிப்பு.

பூமித்தாயின் மடியில்
வானத்தைப் பார்த்தபடி
வேலனின் உயிரற்ற சடலம்.

சோழகக் காற்றில் நெடுந் தென்னைகள்
கோபாவேசமாய் சன்னதமாட்டம்.



அவன்

இரவு பத்து மணிக்கு மேல்.

குளிர் எலும்பு முரத்துகளைத் தின்று
கொண்டிருக்கின்றது.

உடல் குளிரில் வெடவெடுத்துக்
கொண்டிருக்கின்றது.

நகரத்தின் பிரதான சாலை.

சாலையின் இரு புறங்களும் கடை-
களும் வர்த்தக நிலையங்களும்.

ஆளரவமின்றிச் சாலையே வெறிச்-
சோடிக் கிடக்கின்றது.

பயங்கர அமைதி.

சாலையின் தெருவிளக்குகள் பனி
மூட்டத்தில் அழுதுவடிந்து கொண்டிருக்-
கின்றன. நாங்கள் கடை இலக்கங்களை
சிரமத்துடன் பார்த்துக் கொண்டே
நடக்கின்றோம்.

பனிமூட்டத்தின் மங்கிய ஒளியில்
கடை இலக்கங்கள் தெளிவாகத் தெரிய-
வில்லை.

நாங்கள் பார்க்க வேண்டிய ஆளுடைய கடையை எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது?

இரவு பத்து மணிக்கு மேல் யார்தான் தங்களது கடைகளைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு இருப்பார்கள்?

நாங்கள் திரிசங்கு நிலையில்...

போயும் போயும் நாங்கள் பயணம் செய்த புகைவண்டி இவ்வளவு தாமதமாகவா வந்து சேர்ந்திருக்க வேண்டும்?

யாரோ விஷமிகள் இடைவழியில் புகையிரதத் தண்டவாளத்தைப் பெயர்த்து விட்டார்கள்.

பாதையைச் சீர் செய்து புகையிரதம் புறப்படுவதற்கு மூன்று மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் தாமதமாகிவிட்டது.

என்ன செய்வதென்றே எங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

மனம் பேதலித்தவர்களாய் நாங்கள் சாலை வழியே நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

சாலையின் மறுமுனையில் இரு உருவங்கள்.

எங்களை நோக்கி இரு உருவங்களும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நல்லவேளை. சாலையின் மறுபக்கம்தான் அந்த உருவங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

எம்மை அண்மித்ததும் அவ்விரு உருவங்களும் பொலீஸ்காரர்கள் என அடையாளம் காண முடிந்தது.

அவர்கள் இருவரும் எம்மைக் கடந்து செல்கின்றனர். அப்பாடா, நாங்கள் தப்பிப் பிழைத்தோம்.

அவர்கள் எங்களை இடைமறித்து விசாரணை செய்யாமல் சென்றுவிட்டனர். எங்களுக்கு மனநிம்மதி.

நாங்கள் பார்க்கச் சென்று கொண்டிருக்கும் இளம் வர்த்தகர் ஒரு காலத்தில் எனது நண்பனின் மாணவனாக இருந்தவன்.

என் நண்பனுடைய சகோதரியின் திருமணம் சம்பந்தமாகத்தான் அவனைப் பார்ப்பதற்காக இங்கு வந்தோம்.

அவன் எப்படிப்பட்டவனாக இருப்பான்?

அவன் நல்லவனாக இருப்பானா? அல்லது கெடுபிடியுள்ளவனாக இருப்பானோ? யாருக்குத் தெரியும்.

மாணவப் பருவத்தில் நல்லவர்களாக இருந்த சிலர் பின்னர் கெடுபிடியானவர்களாக மாறியிருக்கவும் கூடும். கெடுபிடியானவர்களாக இருந்தவர்கள் பின்னர் நல்லவர்களாக மாறியிருக்கவும் கூடும்.

ஒரு மாணவன் என் ஞாபகத்தில் தட்டுப்படுகின்றான்.

என் வகுப்பில் முப்பது மாணவர்கள்.

ஓ.எல் வகுப்பு என நினைக்கிறேன்.

அந்த வகுப்பிலுள்ள மாணவர்களில் அவன் பெரும் அட்டகாசப் பேர்வழி.

அந்த வகுப்பிற்குப் படிப்பிக்க வருகின்ற ஏனைய ஆசிரியர்களுக்கு அவனால் பெரும் தொல்லை. அவனுடைய அட்டகாசம் தாங்கமுடியாதது.

தனக்கு இருபக்கங்களிலும் இருக்கின்ற மாணவர்களை அவன் எந்த நேரமும் சீண்டிக் கொண்டேயிருப்பான்.

எவருக்கும் தெரியாமல் அவன் மிருகங்களைப் போலவும் பறவைகளைப் போலவும் குரலெழுப்புவான்.

படிப்பில் அவன் கெட்டிக்காரன். நாங்கள் படிப்பிப்பதைக் கிரகிக்கும் அபார ஆற்றல் அவனுக்கு. பரீட்சையில் எப்பொழுதும் அவன் நல்ல பெறுபேறுகளைப் பெறுவான்.

அவன் மேல் எனக்கு நல்ல பாசம். அதிபருக்கும் கூட.

எனக்கு அவன் நல்ல மடக்கம்.

விளையாட்டிலும் அவன் விண்ணன்.

என் வகுப்பிற்குப் படிப்பிக்க வேறு மூன்று ஆசிரியர்கள் வருவார்கள். அவர்களில் ஒருவர் பெண் ஆசிரியை.

அந்த ஆசிரியையை அவனுக்குச் சுத்தமாகப் பிடிக்காது. அந்த ஆசிரியை ஒரு நவநாகரிக மங்கை.

பாகவதர் மாதிரி முடிவெட்டு. உதட்டுச் சாயம். ஆங்கில மோகம்.

இடைக்கிடை மாணவர்களை ஆங்கிலத்திலும் திட்டு.

குறிப்பாக அந்த மாணவனை அடிக்கடி திட்டிக் கொண்டே-
யிருப்பார்.

“உன்னைப் போன்ற மண்கிண்டியளுக்கு எதுக்கடா
படிப்பு?”

“நீ எல்லாம் கூலி வேலைக்குப் போகலாம் தானேடா?
ஏனடா நீ இஞ்சை வந்து வகுப்பையே பவுசு கெடுத்திராய்”.

அந்த ஆசிரியை மாணவ மாணவிகளை மதிப்பதில்லை.
அவவுடைய பேச்சில் அதட்டலும் குத்தலும்.

குறிப்பாக அந்த மாணவனை எப்பொழுதும் கண்டித்து
அவமரியாதையாகத் திட்டிக்கொண்டேயிருப்பார்.

அவன் அதற்கு ஏதாவது கூறினால் வகுப்பு முடியும் வரை
அவனை வகுப்பிற்கு வெளியே நிப்பாட்டி வைப்பார்.

ஒரு நாள் அந்த நவநாகரிக மோஸ்தர் ஏதோ படிப்பித்துக்
கொண்டிருக்கின்றார்.

அந்த மாணவன் நாய் மாதிரி ஊளையிடுகின்றான்.
ஆசிரியை கையும் மெய்யுமாக அவனைப் பிடிக்கின்றார்.

“எடே தறுதலை எழும்பி நில்லடா” ஆசிரியை கத்துகின்றார்....

அவன் எழும்பவில்லை.

“எடே மானங்கெட்டவனே எழும்படா” உரத்துக் கத்து-
கின்றார் ஆசிரியை.

அவன் முறைத்துக் கொண்டே எழுந்து நிற்கின்றான்.

“உன்னை இரண்டு கைகளையும் உன்னை தலையிலை
வைத்துக் கொண்டு நில்லடா” ஆசிரியை கட்டளையிடுகின்றார்.

“மிஸ், நான் காளி தெய்வத்தைக் கும்பிடுகிறதில்லை.”
நிதானமாகக் கூறுகின்றான் அவன்.

ஆசிரியைக்கு அதிர்ச்சி.

வகுப்பிலுள்ள அத்தனை மாணவர்களும் கொல்லென்று
உரத்துச் சிரிக்கின்றனர்.

நவீன மோஸ்தருக்கு பெரும் அவமானம்.

திடீரென வகுப்பை விட்டு வெளியேறுகின்றது அந்த நவநாகரிகம்.

அன்று அதிபர் அவனுக்கு நல்ல சாத்து.

இச் சம்பவத்திற்குப் பின் அந்த ஆசிரியை எனது வகுப்பிற்கு வருவதில்லை.

ஓ.எல் பரீட்சை எடுத்த பின் நான் அவனை ஒரு தடவையாவது பார்த்ததில்லை. அவனுக்கு என்ன நடந்ததோ? அவன் எங்கு போனான்? இப்போ அவன் என்ன செய்கின்றான் என்று எனக்குத் தெரியாது.

நாங்கள் சாலையின் தொங்கலுக்குச் செல்கின்றோம். பின்னர் மறுபக்கத்திற்குச் சென்று திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

சாலையின் மறுபக்கத்தில் சென்று கொண்டிருந்த பொலிஸ்காரர்கள் அடுத்த பக்கத்திற்கு சென்று திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருவேளை இவர்கள் எங்களை வேவு பார்க்கிறார்களோ? ஏன் மனதில் சந்தேகம்.

இந்தப் பொலிஸ்காரர் ஒருவேளை சந்தேகப்பட்டு எங்களை நோட்டம் விடுகிறாங்களோ? - நான் நண்பனைக் கேட்கின்றேன்.

“அப்பிடியிருக்காது” - நண்பன்.

“அப்போ ஏன் இவங்கள் திரும்பி வாறாங்கள்”

“அவர்கள் வழமையாய் இரவில் ரோந்து சுற்றும் கடமையிலீடுபட்டிருக்கிறார்களாக்கும். அதுதான் அவங்கள் போய் வாறாங்களாக்கும்.”

“இவங்களிலை எனக்கு ஐயுறவாய்த்தான் கிடக்கு. அவங்கள் எங்களைச் சந்தேகப்பட்டுத்தான் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” - நான்.

“நீ பயந்த மாதிரிக் காட்டாதே. நாங்கள் பயந்து பீதியடைந்தால் நிச்சயமாய் அவங்கட்டை மாட்டுப்படுவம். நீ அமைதியாய் வா” நண்பன் என்னைச் சாந்தப்படுத்துகின்றான்.

எங்களுக்கு எதிராய் சாலையின் மற்றப்பக்கமாய் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் பொலிஸ்காரர்கள்.

எங்களை அண்மித்ததும் அந்த நெடுவல் பொலிஸ்காரன் எங்களைக் காட்டி மற்றவனுக்கு ஏதோ கூறுவது போலத் தெரிகின்றது.

சாலையின் மறுபுறம் வந்து கொண்டிருந்த அவர்கள் திடீரென குறுக்கே வெட்டி எங்களை நோக்கி வருகின்றார்கள்.

எங்களுக்கு அதிர்ச்சி.

“நான் இவங்களைச் சந்தேகப்பட்டது சரியாய்ப் போச்சு” என் உள்ளம் கூறுகிறது.

எங்களுக்குத் திகைப்பு. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

“இஞ்சை என்ன செய்யிறியள்?” - நெடுவல் பொலிஸ்காரன் எங்களைக் கேட்கின்றான்.

அவன் என்னை ஒருமாதிரிப் பார்க்கின்றான்.

எனக்குப் பதட்டம்.

“இந்த நேரம் கெட்ட நேரத்தில் உங்களுக்கு இஞ்சை என்ன வேலை?” - அதட்டிக் கேட்கின்றான் நெடுவல்.

“என்ன ஏதாவது கடை உடைக்க நோட்டம் பாக்கிறியளா?” - மற்றப் பொலிஸ்காரன் எங்களை அதட்டுகின்றான்.

“ஐயோ நாங்கள் அப்பிடியான ஆக்களில்லை.” ஏக காலத்தில் நாங்கள் கூறுகின்றோம்.

“அப்ப இஞ்சை ஏன் அலைஞ்சு திரியிறியள்?” - நெடுவல்.

“இவர் ஒரு ஆங்கில ஆசிரியர். நான் கொழும்பில் ஒரு பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராயிருக்கிறேன்”

“சரி, இஞ்சை ஏன் வந்தனியள்?” - மற்றப் பொலிஸ்காரன்.

“இவரிட்டை ஆனந்தன் என்றொருவர் முந்திப் படிச்சவர். இப்ப “ஆனந்தா ஸ்ரோஸ்” என்று ஒரு கடை வைத்திருக்கிறார். அவரிட்டைத்தான் நாங்கள் வந்தம்.”

“அவரிட்டை ஏன் வந்தனியள்?”

“கலியாண விசயமாய். இவற்றை சகோதரிக்கு “ஆனந்தா ஸ்ரோஸ்” சொந்தக்காரரை மாப்பிள்ளை பாக்க வந்தனாங்கள். அவரிட்டை நேராய் பேசி முற்றெடுக்க வந்தனாங்கள்”

“இந்த நேரத்திலா?” - நெடுவல் பொலிஸ்காரன்.

“நாங்கள் வந்த புகைவண்டி மூன்று மணித்தியாலம் பிந்தி வந்தது”

“ஏன்”

“இடைவழியிலை ஆரோ ரெயில் தண்டவாளத்தைக் கழட்டிப் போட்டாங்கள். அதைச் சரி செய்துவரப் பிந்தியிட்டுது.”

“சரி, சரி, வாங்கோ எங்களோடை”

“நாங்கள் ஒரு தவறும் செய்யேல்லையே. நாங்கள் ஏன் உங்களோடை வர வேணும்?” - பதட்டத்துடன் நான்.

“பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்கல்ல. நாங்கள் தங்கியிருக்கிற பொலிஸ் குவாட்டேசுக்கு”

“அங்கை ஏன் நாங்கள் வரவேணும்” - சந்தேகத்துடன் நான்.

“நீங்கள் ஒரு பிழையும் விடேல்லை. இப்ப எல்லாக் கடையளும் பூட்டிக் கிடக்கு. நீங்கள் பார்க்க வந்த ஆளின்ரை வீட்டு விலாசமும் உங்களுக்குத் தெரியாது. என்னண்டு நீங்கள் இந்த நடுராத்திரியிலை ஆளைக் கண்டுபிடிக்கப் போறியள்?” - நெடுவல்.

“என்ன செய்யிறதெண்டு எங்களுக்குத் தெரியேல்லை” - கவலையுடன் நான்.

“சரி வாங்கோ எங்களோடை” - பொலிஸ்காரர் இருவரும்.

எங்களுக்குத் தயக்கம்.

“இவங்கள் எங்களை என்ன செய்யப் போறாங்களோ?” - எனக்குச் சந்தேகம்.

நாங்கள் தயக்கப்படுவதை அவர்கள் ஊகித்தறிந்தனர்.

“நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். நாங்கள் தங்கியிருக்கிற குவாட்டேசிலை நீங்கள் படுத்திருந்திட்டு காலையிலை உங்கடை ஆக்களைத் தேடி நீங்கள் போகலாம்” - நெடுவல் கூறுகின்றான்.

நாங்கள் தயக்கத்துடன் தான் அவர்களுடன் செல்கின்றோம்.

அவர்களின் குவாட்டேசிற்கு எங்களை அவர்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர்.

மூன்று நாலுபேர் நைற் றியூட்டிக்குப் போட்டினை. அவையின்றை கட்டில்கள் வெற்றாய் கிடக்கு. நீங்கள் அந்தக் கட்டில்களிலை படுக்கலாம்.”

நெடுவல் பொலிஸ்காரன் அந்தக் கட்டில்களைக் காட்டுகின்றான். இப்போ எங்களுக்கு மன நிம்மதி.

“நீங்கள் ஏதாவது சாப்பிட்டியளா?” அவர்கள் எங்களைக் கேட்கின்றனர்.

“இல்லை”

அவர்கள் இருவரும் வெளியே செல்கின்றனர்.

சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் பாணும் வாழைப்பழங்களும் கொண்டு வருகின்றனர்.

“நீங்கள் சாப்பிட்டிட்டு நிம்மதியாய் தூங்குங்கோ. நாளைக்கு காலையிலை எல்லாம் பாத்துக் கொள்ளலாம்” கூறிவிட்டு அவர்கள் இருவரும் செல்கின்றனர்.

தடித்த கம்பளிப் போர்வைக்குள் நாங்கள் இருவரும் நல்ல தூக்கம்.

காலை ஆறுமணியளவில் அவர்கள் இருவரும் எங்களைத் தட்டி எழுப்புகின்றனர்.

சூடான தேத்தண்ணீர் தருகின்றனர்.

வாயை அலம்பிவிட்டு நாங்கள் தேனீரைக் குடிக்கின்றோம்.

“சரி, இப்ப நீங்கள் உங்கள் ஆளைப் பார்க்கப் போகலாம்” அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

நாங்கள் அவர்களை நன்றியுடன் பார்க்கின்றோம்.

அந்த நெடுவலை நான் உன்னிப்பாகப் பார்க்கின்றேன்.

அவன் நல்ல கறுவல். கத்தரிக்கப்பட்ட அடர்த்தியான கறுத்த மீசை. கம்பீரத் தோற்றம்.

“நட்டநடுநிசியிலை ஆதரவற்று நின்ற எங்களுக்கு நீங்கள் படுக்க இடம் தந்துதவினியள். இதை எங்கடை வாழ்க்கையிலை மறக்கேலாது. உங்களுக்கு என்னெண்டு நன்றி தெரிவிக்கிறது எண்டு எங்களுக்குத் தெரியேல்லை” - உணர்வுபூர்வமாய் நாங்கள் கூறுகின்றோம்.

அவர்களுக்குப் பூரிப்பு.

“தம்பி, நீர் குறை நினைக்கக்கூடாது நான் கேக்கிறே-
னெண்டு”

“சரி கேளுங்கோ” - நெடுவல் கூறுகின்றான்.

“உம்மை எங்கெயே பார்த்த மாதிரிக் கிடக்குது” - தயக்கத்-
துடன் நான்.

“சேர், நான் ஆரெண்டு உங்களுக்குத் தெரியேல்லையா?” -
நெடுவல் என்னைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.

எனக்கு வியப்பு.

“ஆர் தம்பி நீ”

“நான் உங்கடை மாணவன்”

“என்ன? நீர் என்றை மாணவனா?” - ஆவலுடன்
கேட்கிறேன் நான்.

“நான் உங்கடை மாணவன். ஓ.எல் வகுப்பிலை படிச்ச-
னான்.”

“என்ன? நீர் என்னட்டை படிச்சனீரா?”

“ஓம் சேர். நான் தான் அந்த வீரசிங்கம்.”

“எந்த வீரசிங்கம்”

“அந்தத் தறுதலை வீரசிங்கம்”

“நீயா” - வியப்புடன் நான்.

இமயமலைச் சிகரமாய் என் முன் அவன்.



திமிர்

அத்துவானப் பெருவெளி.

பயங்கரக் கும்மிருட்டு.

பெரு வெளியை

பிளந்து செல்லும்

நெடுஞ்சாலை.

நெடுஞ்சாலையில்

மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று

கும்மிருட்டைக் கிழித்து

வேகமாக ஓடுகின்றது.

மோட்டார் சைக்கிளில்

மூன்று உருவங்கள்

சீருடையில்.

மூன்று உருவங்களில்

முன்னாலுள்ள உருவம்

தன்னிலை மறந்து

மோட்டார் சைக்கிளை

புயல் வேகத்தில் ஓட்டுகின்றது.

பின்னாலிருக்கின்ற உருவம்
 நடுவிலிருக்கின்ற உருவத்தை
 கெட்டியாய் பிடித்திருக்கின்றது.
 வேகமாய் பறக்கின்ற
 மோட்டார் சைக்கிளின்
 பயங்கர உறுமல்.
 பேய்க் காற்றின்
 கோபாவேச ஊளை
 மோட்டார் சயிக்கிளின்
 உறுமலை
 விழுங்கி ஏப்பமிடுகின்றது.
 கீழ்வானத்தின் அடிவயிற்றில்
 முளைத்திருக்கும் வெள்ளி
 கண்சிமிட்டல்.
 இந்த வெள்ளி விடிவெள்ளியா?
 அதெப்படி?
 இவ்வளவு வேளையிலா?
 இல்லையில்லை.
 இது செட்டியைக் கொண்ட
 வெள்ளிதான்.
 விடிவெள்ளி
 முளைக்க முந்தி
 நாங்கள்
 போக வேண்டிய இடத்துக்கு
 போய்ச் சேர்ந்திட வேணும்.
 இல்லையெண்டால்
 நிலம் வெளிச்ச
 ஆள் நடமாட்டம்
 தொடங்கி
 எங்களை ஆராவது
 பார்த்து விட்டால்
 எங்கள் பாடு முடிஞ்சது.

அதோகதிதான்.
 நாங்கள் துலைந்தம்.
 காற்றாய் பறக்கின்ற
 மோட்டார் சைக்கிள்
 வரவேண்டிய இடத்துக்கு
 வந்து சேர்ந்து விட்டது.
 “அப்பாடா வந்திட்டம்.
 இடையூறு எதுவுமின்றி
 எங்களை எவரும்
 பார்க்கவில்லை.
 எங்களுக்கு
 அதிஷ்டகாலம்
 இனி எங்களை
 எவரும் அசைக்கேலாது.”
 அவர்கள் இருவருக்கும்
 நிம்மதி.

நடுவிலிருந்த உருவத்தின்
 சீருடையை களைந்து
 கடற்கரை மணலில்
 வளத்துகின்றன.

உடையற்ற உருவம்
 உயிரற்றுக் கிடப்பு.
 உருவத்தின் வாய் பிழந்து
 மரணாவஸ்தையில் கடிபட்டு
 இரத்தம் சொட்டிய நாக்கு
 நீண்டு கிடப்பு.
 இரத்தமாய் சிவந்த
 கண் முழிகள் பிதுங்கி
 பயங்கரக் கோரக்காட்சி
 அவர்கள் இருவருக்கும்
 உள்ளம் உறைந்து
 பயபீதி.

கணப்பொழுதில்
அவள் சுதாகரிப்பு
நடக்க வேண்டியது
நடந்து முடிஞ்சிட்டுது
சுலபமாய்.

இனி எனக்கென்ன
வெற்றிதான்.

எனக்கு
இடஞ்சலாயிருந்த
அந்த மகேஸை
எவருக்கும் தெரியாமல்
இருப்பே இல்லாமல்
இரகசியமாய் நாங்கள்
போட்டுத் தள்ளிப் போட்டம்.
மகேஸின்ரை முகுந்தன்
இனி எனக்குத்தான்.

நான் ஆரை அடைய ஆசைப்பட்டேனோ
அவன் இனி எனக்குத்தான்
முகுந்தனை எனக்கு
விட்டுத்தா எண்டு
நான் மகேஸை
மண்டாடிக் கேட்டன்.
திமிர்த்தனமாய்
அவள் மறுத்துப் போட்டாள்.
மிரட்டிப் பார்த்தன்.
அவள் அசையேல்லை.

அது மாத்திரமா?
“ஏலுமெண்டால்
என்ரை முகுந்தனை
நீ அடைந்து பார் பாப்பம்”
எண்டு மகேஸ்
எனக்கு சவால் விட்டாள்.

என்றை முகுந்தன்
எனக்கு மட்டும் தான்
எண்டு அகங்காரமாய்
அவள் சொன்னாள்.
இப்ப என்னாச்சு?
இப்ப அவள்
இருந்த இடமே தெரியாமல்
இருப்பே இல்லாமல்
போச்சேந்திட்டாள்.

முதல் முதலாய் நான்
முகுந்தனை
பார்த்த கணப்பொழுது
அவனுடைய விழிகளில்
ஒருவித ஈர்ப்பு
அவன் பேச்சில்
கனிவு. கவர்ச்சி.
என்னையே நான்
அவனுக்கு அர்ப்பணித்தேன்
ஆனால் அவன்?

மகேஸ்தான்
என்றை வாழ்க்கைத்துணை.
எக்காரணம் கொண்டும்
என்றை மகேஸை
நான் இழக்க முடியாது
உறுதியாய் அவன்
சொல்லிப் போட்டான்.

அத்துடன்
எங்கள் இரண்டு பேருக்கும்
கல்யாணம் கட்டி வைக்கிறது
எண்டு எங்கடை
பெற்றோர்கள்
இரண்டு பகுதியும்

எப்பவோ முடிவு செய்திட்டினை.

மண் விளையாடிய

நாட்களிலிருந்தே

நாங்கள் இரண்டு பேரும்

ஒருவர் மேல் ஒருவர்

பாசமாயிருக்கிறம்

ஒருவரை ஒருவர்

இதயபூர்வமாய்

நேசிக்கிறம்.

எங்கடை

பல்கலைக்கழக

படிப்பு முடிஞ்சதும்

கல்யாணம் கட்ட

நாங்கள் இருவரும்

முடிவு செய்திட்டம்

இடையிலை

நீ ஏன் வந்து

குறுக்கிடுகின்றாய்?

உனக்கென்ன

உரிமை கிடக்கு?"

வெட்டிப் பேசினான்

முகந்தன்.

"எங்கடை விசயத்திலை

நீ குறுக்கிடாதை

நீ குறுக்கிட்டால்

நடக்கிறது வேறே"

மகேஸ் அண்டைக்கு

மமதையுடன் சொன்னாள்.

அந்த மகேசுக்கு எவ்வளவு

ஆணவம்?

அவளுக்கு எவ்வளவு

அகங்காரம்?

முகுந்தனை நான்
மனதார விரும்பிறன்
மனப்பூர்வமாய் காதலிக்கிறன்
முகுந்தனை எனக்கு
விட்டுத்தா எண்டு
மண்டாடிக் கேட்டன்
மகேஸை.

மசியவில்லை அவள்.
முகுந்தனை எனக்கு
விட்டுத்தர முடியாதெண்டு
மறுத்து விட்டாள் மகேஸ்.

“மகேஸ், எனக்கு கிடைக்காத
முகுந்தன்
உனக்கும் கிடைக்கமாட்டான்
இருந்துபார்”
அண்டைக்கே நான்
சவால் விட்டன்
மகேசுக்கு.

“முகுந்தன் நீ எனக்கு வேணும்”
“முகுந்தன்
நீ எனக்குக் கிடைக்காட்டி
நான் உயிரோடை
இருக்க மாட்டன்
இருந்து பார் நீ”
உருக்கமாய் கேட்டன்.
முகுந்தன் மசியேல்லை

“உன்னை நான் விரும்பேல்லை.
உன்னை நான் கட்டமாட்டன்.
மகேஸைத்தான் நான் விரும்பிறன்.
மகேஸைத்தான் நான்
கல்யாணம் கட்டுவன்”

முடிவாய் சொல்லிவிட்டான்
முகுந்தன்.

மகேஸ் நீ முகுந்தனை
எப்படி கல்யாணம்
கட்டிறாய் எண்டதைப்
பாப்பம்.

முகுந்தன்
எனக்குக் கிடைக்காத நீ
மகேஸை எப்பிடி
கல்யாணம் கட்டிறாய்
எண்டதையும் பாப்பம்
மகேஸ் உனக்கு
எப்படிக் கிடைப்பாள்
எண்டதை முகுந்தன்
நீ இருந்து பார்.

எங்களுக்கெண்டொரு
பாரம்பரியமுண்டு
அதை நாங்கள்
ஆரம்பத்திலேயே
ஏற்படுத்தி வைச்சம்
அன்றிலிருந்து இன்று வரையும்
அதை நாங்கள்
கடைப்பிடிச்ச வாறம்
அது இனியும் தொடரும்
அதை எவராலும்
எதிர்க்கவோ மாற்றவோ
முடியாது.

நாங்கள்
வைச்சதுதான் சட்டம்
நாங்கள்
ஒரு பொருளை விரும்பி விட்டால்
அது எதுவாக இருந்தாலும்

அது எங்களுக்குத்தான்.
அசையும் சொத்தானாலும் சரி
அசையாத சொத்தானாலும் சரி
அது எங்களுக்குத்தான்.
அதை எப்படியாவது நாங்கள்
அடைந்தே தீருவம்.

எங்கடை அமைப்பின்
மேல்மட்டத்திலிருந்து
கீழ் மட்டம்வரை அதைக்
கடைப்பிடித்து வாறம்
இதுதான் நியதி.
இதை எவரும் மீறமுடியாது.
மீறவும் விடமாட்டம்.

மகேஸ் நேற்று மாலை
எங்களிடடை
வசமாய் மாட்டுப்பட்டாள்.

“நீ தானே மகேஸ்?”
“ஓம் நான்தான்”
“உன்ரை அம்மாவுக்கு
திடீர் சுகவீனம்.
கொஞ்ச நேரத்துக்கு
முந்தித்தான் அவவை
ஆஸ்பத்திரியிலை சேத்திருக்கு.
உன்னைப் பார்க்க வேணுமெண்டு
உன்ரை அம்மா
ஆசைப்படுகிறாவாம்.
உடனே கூட்டிக் கொண்டா எண்டு
உன்ரை அப்பா
என்னை அனுப்பியிருக்கிறார்.
அவர் துடியாய் துடித்ததைப்
பார்த்த எனக்கு
பொறுக்கேலாமல் போச்சு

அதுதான் நான் வந்தன்.
உன்னை நான்
ஆஸ்பத்திரிக்கு
கொண்டு போறன்"
என்று கூறி
என்ரை சிநேகிதி விசாலி
என்ரை சக போராளி
மகேஸை ஏமாற்றி
நேற்றுமாலை ஆறு மணிக்கு
கொண்டு வந்தாள்
எங்கடை முகாமுக்கு.

மகேஸ் என்னட்டை
வசமாய் மாட்டுப்பட்டாள்.

முகுந்தனை எனக்கு
விட்டுத்தா எண்டு
உன்னை நான் எவ்வளவோ
கெஞ்சிக் கேட்டன்
நீ மறுத்தாய்
என்ரை முகுந்தனை
என்னட்டையிருந்து
எவராலும் பிரிக்க முடியாது
ஏலுமெண்டால் நீ
பிரிச்சுப்பார் எண்டு
எனக்கு நீ சவால் விட்டாய்.
இப்ப உன்நிலை...

நாங்கள்
எங்கடை பாணியிலை
மகேசுக்கு
சிகிச்சை அளிக்க
ஆரம்பிச்சம்.
அவள் அடம்பிடிச்சாள்
ஆரம்பத்திலை.

சிகிச்சை உச்சக்கட்டம்.
 வலி பொறுக்க மாட்டாமல்
 அவள் துடியாத் துடித்தாள்.
 அலறினாள்.
 அவளிட்டை இடைக்கிடை
 கேள்விகள் கேட்டம்
 பதிலில்லை.
 சிகிச்சையை நாங்கள்
 தீவிரப்படுத்தினம்.
 அவள் போய்ச் சேர்ந்திட்டாள்
 போக வேண்டிய இடத்துக்கு.
 மகேஸ் போய்ச் சேர்ந்தாள்.
 மகேஸைப் போல
 எத்தனை பேருக்கு
 சிகிச்சையளிச்சு
 போகவேண்டிய இடத்துக்கு
 அனுப்ப வைச்சிருக்கிறம்.
 இப்ப நாங்கள்
 மகேஸையும் அனுப்பியிருக்கிறம்.
 எங்களை
 எவரும் எதிர்க்க முடியாது.
 எவராவது எதிர்த்தால்
 அவையின்ரை கதை முடிஞ்சது.
 அவ்வளவுதான்.
 இப்ப மகேஸ் போட்டாள்.
 இனி முகுந்தன்
 எனக்குத்தான்.
 நான் ஆசைப்பட்ட முகுந்தன்
 எனக்குக் கிடைக்கப் போறான்.
 எனக்கு மட்டும்தான்
 முகுந்தன்.

நானும் முகுந்தனும்
உல்லாசமாய்...

அவளுடைய உள்ளத்தில்
ஆனந்தப் பூரிப்பு.
உடலில் உற்சாகம்.
உத்வேகம்.

மோட்டார் சைக்கிள்
வேகம் அதிகரிப்பு
அவளுடைய உள்ளத்தில்
இன்பப் பூரிப்பு.
உடலில் உத்வேகம்.
மோட்டார் சைக்கிள்
வேகம் அதிகரிப்பு.

அவளுடைய உடலில்
ரத்த ஓட்டம் திடீர் ஏற்றம்.
நரம்புகளும் நாளங்களும்
புடைத்து
தசை முறுகித் திரண்டு
தினவெடுப்பு.
மோட்டார் சைக்கிள்
புயல் வேகமாய் பறப்பு.
பின்னாலிருக்கின்ற உருவம்
அவளை
இறுகப் பிடிப்பு.

“என்றை முகுந்தன் என்னை
இறுகக் கட்டி அணைக்கிறான்.
பேரானந்தப் போதையில் அவள்.
மோட்டார் சைக்கிள்
காற்றில் மிதப்பு.
“எடியே இப்பிடி
வேகமாய் ஓடாதையடி”

பின்னாலிருக்கின்ற
உருவம் எச்சரிப்பு.
எச்சரிப்பு அவளுக்கு
கேட்டால்தானே?
இப்போ அவள்
ஆசைப்பட்ட முகுந்தனுடன்
வேறு உலகத்தில்
இன்ப போதையில்
அவள் மிதப்பு.

மோட்டார் சைக்கிள்
கட்டுப்பாடு இழப்பு.

கணப்பொழுது
மோட்டார் சைக்கிள்
காற்றில் மிதப்பு.

மிதந்து பாய்ந்து
முன்னாலுள்ள முகாம்
மதிலில் மோதல்.
மோட்டார் சைக்கிளில்
இருந்த இருவரும்
தூக்கி வீசப்படுகின்றனர்.

முன்னாலிருந்தவளின் மண்டை
மதிலில் மோதல்.
மண்டை பிளந்து
கண்முழிகள் பிதுங்கி
கோரக்காட்சி.
பின்னாலிருந்த விசாலியின்
உடல் தூக்கி வீசப்பட்டு
மதிலுக்கு மறுபக்கம்.
நிலம் வெளிப்பு.



அக்கரைப் பச்சை

நிலம் இன்னும் நல்லாய் வெளிக்-
கேல்லை.

நேற்று ராத்திரி ஏழு மணிக்கு
கொழும்பிலையிருந்து பஸ் வெளிக்கிட்டுது.
காலை ஐஞ்சு மணிக்கு எங்கடை கந்தசாமி
கோயிலடிக்கு வந்திட்டிது.

காலைப்பூசைக்கு ஐயர் மணியடிக்கிறார். நான் கையிலை ஒரு சூட்கேஸ்
பெட்டியோடை நடக்கிறன்.

“தேவநாயகம் கனடாவாலை இப்ப-
தான் வாறியோ?” லோகிதன் கடைத் தம்பி
என்னைக் கேட்கிறார்.

“ஓம் தம்பி இப்பான் வாறன்”

“சரி, நீ நித்திரை முளிச்சு களைச்சுப்
போய் வாறாய். வேளைக்குப் போய்
களைப்பாறு”

“நான் வாறன் தம்பி.

வீட்டை நோக்கி நடக்கிறன். வழி-
யிலை ஒருத்தரும் தட்டுப்படேல்லை.
எங்கடை வீட்டை வந்திட்டன்.

கேற் திறந்து கிடக்கு.

வீடு பூட்டிக் கிடக்கு.

வீட்டுத் துறப்பு ஓடிற்றர் சின்னத்துரையிட்டைக் கிடக்கு.

சூட்கேசை வீட்டு விறாந்தையிலை வச்சிட்டு ஓடிற்றரின்ரை வீட்டை போறன். வீடு எங்கடை வீட்டுக்கு முன்னால்தான்.

ஓடிற்றரின்ரை மனிசி முற்றம் கூட்டிக்கொண்டு நிக்கிறா.

“தேவநாயகம் நீயா” ஆச்சரியத்தோடை கேக்கிறா.

“ஏன் திடீரென்று திரும்பி வந்திட்டாய்?”

“எனக்கு அங்கையிருக்கப் பிடிக்கேல்லை. அதுதான் வந்திட்டன்.”

“லட்சக்கணக்கிலை காசு சிலவழிச்சுப் போனியே. இப்ப திடீரென்று இஞ்சை திரும்பி வந்து நிக்கிறாய். உன்ரை மனிசயும் மகளும்?”

“வரச் சொல்லிக் கேட்டன். அவை வரேல்லை, எங்கடை வீட்டுத் துறப்பைத் தாரும் புள்ள”

“துறப்பு அவரிட்டை. அவர் காலைப் பூசைக்கு பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போட்டார். வந்திடுவார். வந்த உடனை நான் உன்னைக் கூப்பிடுகிறன்” ஓடிற்றரின்ரை மனிசி சொல்லிச்சது.

நான் போய் எங்கடை வீட்டு விறாந்தையிலை இருக்கிறன்.

மூன்று மாதங்களாய் தண்ணீர் இல்லாமல் வீட்டுக்கு முன்னாலையுள்ள பூக்கண்டுகள் எல்லாம் காஞ்சு குப்பையும் நிறைஞ்சு போய் கிடக்கு.

எல்லாத்தையும் பாக்க எனக்குக் கவலையாய் கிடக்கு.

அங்கை போக எனக்கு சுத்தமாக விருப்பமில்லை. என்ரை மகன்தான் அடிக்கடி ரெலிபோன் பண்ணி எங்களை அங்கை வரும்படி நெருக்கினான். தான் எங்கட பிள்ளை சிலவை பொறுக்கிறன். அங்கை வந்தால் நல்லாய் சுகமாய் இருக்கலாம் என்கு நெருக்கினான்.

என்ரை மனிசி தேவமலரும் மகள் நேசமலரும் கனடாவுக்குப் போகவேண்டுமெண்டு ஒற்றைக்காலில் நிண்டினை.

என்றை மகன் பிள்ளை ரிக்கற்றுகள் எடுக்கக் காசு தனக்கு அனுப்பியிருக்கிறான் என்று ஓடிற்றர் சொன்னார்.

“இஞ்சையிருந்து நீங்கள் ஏன் கஷ்டப்பட வேணும். அங்கை போறதுதான் நல்லது.” ஓடிற்றர் சொன்னார்.

“இரண்டு வரியத்துக்கு முந்தி கனடாவுக்கு எங்கடை மகன் போக நீர்தான் காசு குடுத்து உதவினீர் கடன் காசு நாங்கள் தரேல்லையே” நான் சொன்னேன்.

“அந்தக் காசை வட்டியோடை உங்கடை மகன் அனுப்பிப் போட்டான். அதோடை உங்கள் மூன்றுபேற்றை ரிக்கற் காசையும் அனுப்பியிருக்கிறான். நீங்கள் எல்லாரும் கனடாவுக்குப் போய் ஒண்டாய் சந்தோசமாய் இருங்கோ”

சின்னத்துரை ஓடிற்றர் எங்களை உற்சாகப்படுத்தினார்.

கனடாவிலை என்றை மகனுக்குச் சொந்த வீடிருக்கு. கார் வைத்திருக்கிறான். நல்ல வசதியாய் வாழறான். அது மாத்திரமில்லை. இந்த இரண்டு வரியங்களுக்கை ஓடிற்றர் சின்னத்துரையிட்டை அவன் கனடா போறதுக்குப் பட்ட கடனையும் தீர்த்துப் போட்டான். அதோடை நாங்கள் மூன்று பேரும் கனடா போறதுக்குப் பிள்ளை ரிக்கட்டுக்கும் செலவுக்கும் காசு அனுப்பியிருக்கிறான். எங்கடை மகன் ஆசையாய் வலிஞ்சு எங்களைக் கூப்பிடுகின்றான். சரி அங்கை போனால் ஒண்டாய் சந்தோசமாய் தங்கலாம் என்று நாங்கள் நம்பிப் போனம்.

அங்கை போன எங்களை அவனும் எங்கடை மருமகனும் வாஞ்சையோடை வரவேற்றினை. ஒரு குறையும் வைக்காமல் அவை விழுந்து விழுந்து எங்களை உபசரிச்சினை. எங்களுக்கு ஒரு குறையும் அவை வைக்கேல்லை.

அவையின்றை இரண்டு பிள்ளைகளும் எங்களோடை ஒட்டிட்டுதுகள். மூத்தவன் ஆண் இரண்டு வயது. மற்றது பெண் குழந்தை. ஒன்பது மாதங்கள். அதுகளும் எங்களோடை நெருக்கமாய் சேர்ந்திட்டுதுகள்.

எங்கடை மகனும் மருமகனும் தங்கடை காரிலை கூட்டிக் கொண்டு போய் எல்லா இடங்களையும் சுத்திக் காட்டிச்சினை. அதோட பெரிய பெரிய ஹோட்டல்களுக்கும் கூட்டிக்கொண்டு போய் விதம்விதமான சாப்பாடுகள் எல்லாம் போதும் போதும்

என்று சொல்லுமளவு காசைப் பார்க்காமல் வாங்கித் தந்து எங்களை உபசரிச்சினை.

எங்களுக்கோ தலைகால்புரியாத சந்தோஷம்.

கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பிறகு எங்கள் மூன்று பேரையும் காரிலை அகதிகளாய் பதியிற இடத்துக்குக் கொண்டு போய் விட்டார் மகன்.

எங்களை தனித்தனியாய் போய்ப் பதியச் சொன்னார். எங்களோடை பதியிற இடத்துக்கு அவர் வரேல்லை.

பதிஞ்ச கொஞ்ச நாளையிலை எங்களுக்கு கனடா அரசாங்கம் மாதாமாதம் அகதிக்காசு தந்தது. அந்த அகதிக்காசை நான் பிச்சைக்காசெண்டுதான் நினைச்சன்.

உழைக்காமல் கிடைக்கிற காசை பிச்சைக்காசென்னாமல் வேறை என்னெண்டு சொல்லிறது? நான் என்ன சொத்தியோ? குருடோ? எனக்கு உழைக்கிறதுக்கு என்றை உடலிலை வலிமையிருக்கு. என்னால் நன்றாக உழைக்க முடியும். அப்போ இந்த அகதிக்காசை 'பிச்சைக்காசை' ஏன் எடுக்க வேணும் எண்ட எண்ணம் என்றை மனசிலை ஒருவித நெருடலை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியது.

ஒரு காலத்திலை நான் படிச்சிட்டு வேலையில்லாம-லிருந்தன். அப்ப என்றை அப்பரின்ரை உழைப்பிலைதான் நான் சீவிச்சன். அந்த நாளையிலை இதே போலத்தான் என்றை மனதிலை வேதனை. வலி.

சி.ரி.பி.யிலை எனக்கு வேலை கிடைச்சது. பெயின்ரர் வேலை. ஊக்கத்தோடை செய்தன். மேலதிகாரிகள் என்னை மெச்சிப் பாராட்டினர். பிற்பு நான் மெக்கானிக்காய் எடுபட்டன். என் உழைப்புக்கு நல்ல ஊதியமும் கிடைச்சது.

நான் கல்யாணம் கட்டி இரண்டு பிள்ளைகளுக்கு தகப்பனானேன். என்றை உழைப்பிலை என்றை குடும்பத்தை நல்லாய் பராமரிச்சதோடை என்றை பிள்ளையள் இரண்டையும் நல்லாய் படிப்பீச்சன்.

என்றை பிள்ளையளை நான் மேல் படிப்புக்கு படிப்பிக்க எண்ணினேன்.

மகன் இடையிலை தன்ரை படிப்பை குழப்பிப் போட்டான்.

சண்டையும் நடந்து கொண்டிருந்தது.

“நான் வெளிநாட்டுக்குப் போறன். நீங்கள் என்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பாட்டி நான் இயக்கத்துக்கு போப்போறன்” எண்டு ஒற்றைக்காலிலை நிண்டான். என்ரை மனிசியும் அவனோடை சேர்ந்திட்டுது.

வேறை வழியில்லாமல் எங்கடை வீட்டுக்கு முன்னுக்கிருக்கிற ஒடிற்றர் சின்னத்துரையிட்டை போனம். அவற்றை நாலு பிள்ளையளும் வெளிநாட்டிலை. ஒண்டு ஜேர்மனியிலை. இரண்டு பேர் இத்தாலியிலை. மற்றவன் கனடாவிலை.

எங்கடை வீடு வளவை மூண்டு வரிய கொண்டிசன் கடன் உறுதி எழுதி காசெடுத்து எங்கடை மகனை கனடாவுக்கு அனுப்பி வைச்சம்.

இப்ப அவன் எங்களை கனடாவுக்கு கூப்பிட்டிட்டான்.

நாங்களும் கனடாவுக்குப் போனம். அகதிக்காசிலை சீவிக்கத்தான் போனமெண்டு அங்கை போன பிறகுதான் இந்த விசயம் எனக்குப் புரிய வந்தது. நான் இடிஞ்சு போனன். இப்ப நாங்கள் எங்கடை மகன் இருந்தும் பிச்சைக்காசிலை சீவிக்கிறம் எண்டதை நினைக்க எனக்கு பெரும் வெப்பியாரமாயிருக்கு.

அகதிக்காசு கிடைக்கத் துவங்கிச்சது. என்ரை அகதிக்காசையும் என்ரை மனிசி மகள் எல்லாற்றை காசையும் வங்கியிலை போடுறம் எண்டு மகளும் மருமகளும் சேந்து மாதாமாதம் வாங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

எங்கடை மகளும் சுப்பர் மாக்கட்டிலை வேலை செய்யத் துவங்கினாள். அவளின்ரை சம்பளக்காசையும் மகனாக்கள் மாதாமாதம் வாங்கிச்சினம்.

ஏன் இப்பிடிச் செய்யிறியள் எண்டு நான் கேட்டன். உங்களுக்கு அப்படி என்ன செலவு? நீங்கள் மூண்டு பேரும் இருக்கிறதுக்கு நாங்கள் இடம் தந்திருக்கிறம். வேளாவேளைக்கு சாப்பாடு உங்களுக்குத் தாறம். உங்களுக்கு வேறை என்ன சிலவு எண்டு மகளும் மருமகளும் எங்களைக் கேட்டினை.

அங்கை வாழிறது ஒரு வாழ்க்கையா? அது சிறை வாழ்க்கை.

மகனும் மருமகனும் வேலைக்குப் போய் விடுவினை. அவையின்ரை பிள்ளையள் இரண்டையும் நாங்கள் பாக்க வேணும். அதோடை என்ரை மனிசிதான் சமையல் வேலை. வீட்டைச் சுத்தமாக வைச்சிருக்க வேணும். அவையின்ரை உடுப்புகளைக் கூட நாங்கள் தான் தோய்த்துப் போட்டு வைக்க வேணும்.

சம்பளமில்லாத வேலையாக்கள் நாங்கள்.

ஆரம்பத்தில் நீங்கள். பின்னர் நீ. கண்டிப்பு. கண்டனம். ஏச்சுப்பேச்சு தாங்க முடியாத நிலை.

“மூண்டு நேரமும் மூக்கு முட்டத் தின்னிறியள். உங்களுக்குத் திமிரேறீட்டுது” மருமகள் இடைக்கிடை குத்திக்காட்டுவாள்.

அங்கை நாங்கள் நாள் முழுவதும் வீட்டுக்கை முடங்கித்தான் கிடக்க வேணும். மறியல்.

நாங்கள் போய் கொஞ்ச நாளையாலை குளிர்காலம் துவங்கிட்டுது. கடும் குளிர். எங்கடை சீவியத்திலை நாங்கள் இப்படியொரு குளிரை அனுபவிக்கேல்லை. வெளியாலை போகேலாது. இரண்டு மூண்டு உடுப்புகள் போட்டு, மேலை மூடிக்கொண்டு போகவேணும்.

கோடை காலத்திலை நெருப்பு மாதிரி சுட்டுப் பொசுக்கிற வெய்யில் எண்டு சொன்னாங்கள்.

எங்கடை ஊரிலையெண்டால் அயலட்டை, அண்ணன் தம்பி, அக்கா தங்கை, மச்சான் மாமியெண்டு எங்கடை சொந்தங்களின்ரை வீடுகளுக்கு இடைக்கிடை போய் வரலாம். அவையின்ரை நன்மை. தீமையிலை பங்குபற்றலாம். நோய் நொடியெண்டால் எல்லாரும் விழுந்தடித்துப் பாப்பினை. ஆனால் கனடாவிலை இதுகளொண்டும் கிடையாது. நாள் முழுவதும் நாங்கள் நாலு சுவருக்கை முடங்கித்தான் கிடக்க வேணும்.

எங்கடை இந்த ஊரிலையெண்டால் கோயில் குளம், கடைத்தெருவெண்டு நினைச்சநேரம் போய்வரலாம். செத்த வீடுகள், கல்யாண வீடுகள், கோயில் திருவிழாக்கள் எண்டு போகலாம். அந்நிய மண்ணில் இதுகளொண்டுமேயில்லை.

அவங்கடை வில்கி, வைன், விறாண்டி என எதைக் குடிச்சாலும் எங்கடை பனங்களுக்கு எதுவுமே ஈடாகாது.

நீ என்ன வேலை செய்யிறாய்? என்ன வேலை? சம்பளம் எவ்வளவு என்று மகனைக் கேட்டன்.

புறோக்கர் வேலை. வீடுகள் விக் கிறவைக்கும் வாங்கிறவைக்கும் புறோக்கர் வேலை. நல்ல கொமிசன் கிடைக்குது என்று சொல்லி சமாளிச்சுப் போட்டான். நானும் அவன் சொன்னதை நம்பிட்டன். கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தித்தான் அவன் ஏதோ சட்டவிரோத வேலை செய்யிறான் என்று அவன்ர சிநேகிதன் வாய்தடுமாறிச் சொல்லிப் போட்டான்.

நான் மகனிட்டுக் கேட்டன் முதலிலை அவன் சமாளிச்சு மழுப்பினான். நான் விடேல்லை. அவனை நெருக்கிக் கேட்டன்.

“ஏன், அதுவும் ஒரு தொழில்தானே. நல்ல வருமானம் வருகுது. செய்யிறன்” என்று நாகூசாமல் சொன்னான்.

“அது பாவமான தொழிலடா. எத்தினையோ பேரை, அவையின்றை குடும்பங்களை நாசமாக்கி அழிக்கிற தொழிலடா. அந்த ஈனத்தொழிலை விட்டிடடா” என்று நான் அவனுக்கு புத்திமதி கூறி அந்தப் பாவப்பட்ட தொழிலை விட்டுவிடும்படி சொன்னன்.

அவனை மண்டாடினன். அவன் மசியேல்லை.

இந்தத் தொழிலைத்தான் செய்வன் என்று பிடிவாதமாய்க் கூறினான்.

“உந்தக் கேடுகெட்ட தொழிலை விட்டுத் தொலையடா. இல்லாட்டி நாங்கள் எல்லோரும் எங்கடை நாட்டுக்கு திரும்பிப் போய்விடுவமடா” என்று நான் அவனை எச்சரித்தேன்.

“நான் கடசிவரையும் இந்தத் தொழிலை விடமாட்டன். நீங்கள் இஞ்சை இருக்க விரும்பினால் இருங்கோ. இல்லாட்டி நடையைக் கட்டுங்கோ” என்று அவன் உறுதியாய் சொன்னான்.

எனக்கு அதிர்ச்சி. எனது மனிசிக்கு மலைப்பு.

“இனிமேல் இங்கை இருக்கேலாது. வாருங்கோ நாங்கள் எங்கடை ஊருக்குப் போவம்” என்றை மனிசிக்கும் மகனுக்கும் சொன்னன்.

“அங்கை போய் நாங்கள் என்ன செய்யிறது? என்னண்டு சீவிக்கிறது” என்று என்றை மனிசி சொல்லிச்சுது.

“ஏன், இவ்வளவு காலமும் நாங்கள் என்னெண்டு சீவிச்சம்? எங்களுக்கும் மானம் ரோசமிருக்கு. நாங்கள் எங்கடை ஊரிலை பச்சைத் தண்ணியைக் குடிச்சாவது மானம் ரோசத்தோடை சீவிப்பம்”

என்றை மனிசி பின்னடிச்சாள்.

“அப்பா நான் சுப்பர் மாக்கற்றிலை வேலை செய்யிறன். எனக்கு வாற வருமானத்தோடை நாங்கள் ஒருமாதிரி சமாளிப்பம். எங்களுக்கு அகதிக்காகும் வருகுதுதானே” மகள் சொன்னாள்.

“முடியாது. இனி உவங்கடை கண்ணுக்கு முன்னாலை நாங்கள் இருக்கக்கூடாது. வாருங்கோ ஊருக்குப் போவம். நான் எப்பாடுபட்டாவது உங்களைக் காப்பாத்துவன்” எண்டு சொன்னன். ஆனால் அவையள் என்றை சொல்லைக் கேக்கேல்லை.

நான் வெளிக்கிட்டு வந்திட்டன்.

என்றை உடலிலை சக்தி இருக்குமட்டும் நான் கையைக் காலை அடிச்சு சீவிப்பன். கவுரவமாய் வாழ்ந்து காட்டுவன். ஆற்றையன் கராஜிலை மெக்கானிக் வேலை செய்வன்.

இந்த ஓடிற்றரை இன்னும் காணேல்லை. வீட்டுத்திறப்பை எடுக்கேலாமல் கிடக்கு.

“அண்ணை உதிலை ஏன் இருக்கிறாய்?” கேட்டுக் கொண்டே என்றை தங்கச்சி தங்கமும் புருசன் முத்தையரும் வருகினை.

“நான் ஓடிற்றரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறன். எங்கடை வீட்டுத் துறப்பு வாங்கிறதாக்கு.”

“அண்ணை, அவர் வந்தாலும் இந்த வீட்டுத் துறப்பு இனி உனக்குக் கிடையாது”

“நீ என்ன சொல்லிறாய்?” திடுக்கிட்டுப்போய் நான் கேட்கிறன்.

“இந்த வீடு வளவு ஆற்றை பேரிலை கிடந்தது”

“என்றை மனிசியின்றை பேரிலை”

“தன்றை பேரிலையிருந்த இந்த வீடு வளவை உன்றை மனிசி உனக்குத் தெரியாமல் இரகசியமாய் ஓடிற்றருக்கு வித்துப் போட்டாள்.”

“நீ என்ன சொல்லிறாய்? அவள் எப்ப வித்தவள்?”
அதிர்ச்சியடைந்து போய் நான் கேக்கிறன்.

“நீங்கள் கனடாவுக்குப் போக முந்தியே வித்துப் போட்டாள்.
அந்தக் காசிலை தான் நீங்கள் மூண்டு பேரும் கனடாவுக்குப்
போனியள்”

“அந்தக்காசை ஓடிற்றரிட்டை கடனாகத்தான் வாங்கின-
தெண்டு என்றை மனிசி சொன்னாள்”

“அது பொய். அவ்வளவு பெரிய தொகைப் பணத்தை ஓடிற்றர்
கடனாய் குடுப்பார் எண்டு நீ நம்பிறியா? அவராவது குடுக்கிற-
தாவது”

இடிஞ்சு போய் நான் நிக்கிறன்.

“அண்ணை நாங்கள் இருக்கிறம். நீ ஒண்டுக்கும் பயப்-
படாதை”

என்ன செய்யிறதெண்டு அதிர்ந்து போய் நிக்கிற எனக்கு
ஆறுதல் கூறுகிறாள் என்றை தங்கச்சி.

“அண்ணை வா எங்கடை வீட்டுக்கு” என்றை கையைப்
பிடிச்சு இழுக்கிறாள் என்றை தங்கச்சி.

“மச்சான் நாங்களிருக்கிறம். நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாமல்
வா எங்களோடை” கூறிக்கொண்டே பிரயாணப்பையை தூக்கு-
கின்றான் என்றை தங்கச்சியின்றை புரிசன் முத்தையன்.

உழைப்பையே நம்பி வாழ்கின்ற அவர்களுடன் நான்
இணைகின்றேன்.





புரட்சி மாவை ஏற்றிய ஒழிப்பாட்டப் பேரணி அணைமையல்.
 ஆண், பெண் பேதலற்ற ஏருவர் தைமைய மற்றவர் இறுதப் பிடித்தபடி
 புரட்சிச் சோஷலிட்டபடி ஓடியமாயிற் மாவை மாவையிற்சன் லட்சிய
 சிவந்தையுடன் ஒத்தோடித்தோடன் முன்கினிற் கொண்டிருக்கின்றோம்.
 எங்கள் ஒழிப்பாட்டப் பேரணியை சூத்திர நிறுத்தம் வறியுடன்
 சலகமடக்கும் ஓடியதும் தூங்கிய பொலிஸர் சாஸலின் இரு
 மருங்கிலும் அணைவகுத்த நிற்கின்றனர்.

என் தைமைய என்னவான இவர் இறுதப் பற்றியுள்ளார்.
 தூங்கன் இருவரும் புரட்சி ஒழிப்பாட்டப் பேரணியல் முன்னணியல்...
 எங்களுக்கும் பின்னால் ஓடியமாயிற் புரட்சி மாவை
 மாவையிற்சன்.
 எங்கள் தூங்கின் தியாகச் சின்னமான செம்பதாசை.

“இன்குலாப்!”

“ஒத்தபாதி!”

ஒத்தோடியோச சோஷலிட்டபடியே முன்கினிற் கொண்டிருக்கின்றோம்.

(நினைவுகள் அபிவிருத்தி)

ISBN 978 955 1810 21 4



978 955 1810 21 4